

KIYAMET GÜNÜ

Çoktan Geldi Çattı

ERICH VON
DÄNIKEN

İnkılâp Kitabevi

2.BASKI

Erich von Däniken

Kıyamet Günü Çoktan Geldi Çattı

*"Der Jüngste Tag hat
längst begonnen "*

Çeviren:

Meral Gaspıralı

© 1995.C Bertelsmann

Türkiye'de yayın hakkı:

© 1997, İnkılâp Khabevi

Yayın Sanayi ve T/c. A.S.

*Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi
ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.*

Dizgi:

M. Pamukçuoğlu

Kapak Resmi:

Kemal Gökhan Gürses

Düzeltili:

Çetin Boğa

Baskı:

Teknografik

Matbaacılar Sitesi, No: 38 Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-1157-4

99-34-Y-0051-0186

99 00 01 02 03 04 98 7 6 5 4 3 2

 İNKILÂP

Ankara Cad. No: 95

Sirkeci 34410 İSTANBUL

Tel: (0212) 514 06 10 - (Pbx)

Fax: (0212) 514 06 12

Web sayfası: <http://www.inkilap.com>

e-posta: posta@inkilap.com

İÇİNDEKİLER

Aziz Berlitz'in Taşı.....	7
Metin Karışıklıkları.....	23
Dorukta Bir Buluşma.....	77
Tanrıların Dönüşü.....	89
Gözlemci Yaxlippo'nun, Yurdu Olan	
Gezegene Verdiği Rapor.....	157
Bilgiye Giden Yol.....	163
(En Yeni Araştırmalara İlave)	
Büyük Aldatmaca.....	201

AZİZ BERLİTZ'İN TAŞI

AZİZ Berlitz'in manastırında çocuklar henüz on beş yaşındayken rahip ve rahibe adayı oluyorlardı. O yılki törene katılacaklar sadece sekiz erkek ve on kız çocuğuydu. Başrahip o yılki doğumların azlığından söz ederken üzüntülüydü. Erkek ve kız çocuklarının çoğu manastırda büyümüşlerdi, anneleri ve babaları Aziz Berlitz'in topraklarında çalışıyordu. Burada yalnızca rahip ve rahibeler değil, yemiş toplayıcılar, avcılar, her türlü zanaatçı, ayrıca doğum ve *sağlık işçileri* vardı. Kabil olduğu kadar çok çocuk dünyaya getirmek, güçlü ve sağlıklı birer insan olarak yetiştirmek hepsinin ortak göreviydi. *Büyük Yıkımdan* beri şurada burada pek az insan grupları vardı, başrahip ise, bunların atalarının *Büyük Yıkımın* sonrasında hayatta kalan biricik insanlar olduklarını tahmin ediyordu.

Hiç kimse, hattâ çok okumuş bir kişi olan başrahiple *Bilgeler Kurulu* bile o zamanlar ne olup bittiğini bilmiyordu. Bazıları, önceki insanların korkunç silahlan olduğunu ve karşılıklı olarak birbirlerini yok ettiklerini tahmin ediyorlardı. Ancak bu sanı, *Bilgeler Kurulunca* fazla bir rağbet gömüyordu. İnsanlar böylesine dehşet verici silahlan hayallerinde canlandıramıyorlardı. Üstüne üstlük, bilgi birikimine bakılırsa, eski zamanların insanlar mutlu olmuşlar ve bir bolluk dünyasında yaşamışlardı. Öyle olunca da niçin savaşıyorlardı? Öylesi mantıksızdı ve hiçbir anlam taşımıyordu. Bu nedenle de *Bilgeler Kurulunda* bilinmeyen bir hastalık

salgınının insanlığı kınp geçirmiş olması olasılığı tartışılıyordu. Ama bu teoriden vazgeçilmekte gecikilmedi. Çünkü *Büyük Yıkım* sonraki ilk atalar kuşağının dilinde dolaşan söylentilerle geliyordu.

Büyük Yıkım sonrasındaki ilk üç erkek ve kadın ata, felâketin huzur dolu bir akşam patlak verdiğini çocuklarına anlatmışlardı. Bu anlatılar tartışılmazdı. Atalann oğullan tarafından yazılmış *İlk Ataların Kutsal Kitabı*hdz yer alıyorlardı. Aziz Berlitz'in manastırındaki bütün çocuklar *Büyük Yıkımın Şarkısı* hı biliyordu. Başrahip her yıl anıların o acılı gecesinde bu şarkıyı söylüyordu. Ataların birinden kalan biricik yazıydı bu:

"12 Temmuz 1984'te Ren kıyısındaki Basel'de doğan ben Erich Skaja, kanm ve dostlanm Ulrich Dopatka ve Johannes Fiebag ve de bu kişilerin eşleri ve içlerinden birinin kızı Silvia'yla, Bern çevresindeki bir dağ turunda bulunuyordum.

Saat akşamın altısını geçtiğinden *Jungfrau* adındaki dağdan inişimizi kısa kestik ve Jungfrau demiryolunun tünellerinden yararlandık. Jungfrau adındaki dağın doruğundaki bazı inşaat çalışmaları nedeniyle o sırada ovaya hiçbir tren inmiyordu.

Birden yer sarsıldı ve granit tavanın bazı bölümleri rayların üstüne gürültüyle yuvarlandı. Tabii, çok korktum, jeolog olan Johannes de bizi kayanın içindeki bir oyugun içine çekti. Belânın son bulduğuna tam inandığımız sırada, gök gürültüsünü andıran korkunç bir ses duyuldu. Altımızdaki yer sanki yüzmeye başlamıştı. Bir yandan da hiçbir fırtına esnasında duymadığımız dehşet verici gümbürtüler kulağımıza geliyordu. Otuz metre ilerimizde tünelin alt duvan çöküverdi. Ondan sonra yine sessizlik egemen oldu.

Johannes belki de bir yanardağın püskürdüğünü, ki bu bölge için olası değildi, ya da bir deprem olduğunu söyledi. Tünelin üst çıkışına ulaşmak için tırmanmak zorundaydık.

Bu çıkışa bir metre kala gürültü başladı. Doğanın bu kuduruşunu betimlemek için hiçbir kelime aklıma gelmiyor. Rüzgâr önce tünelin ağzına kar ve buz kütleleri savurdu. Bunlan, ağaçlar,

kayalar ve aşağıdaki vadide bulunan otellerin çatılan izledi. Bizden önce hiçbir insanın duymadığı çatırtılara ve patlamalara tanık oluyorduk. Rüzgâr uluyor ve kuduruyor, cıyıklıyor, bar bar bağınıyordu. Her şey havalanıyor, belki bin metre yükseldikten sonra aşağı savruluyordu. Dünya sarsılıyor, doğa isyanını haykınıyordu. Granit kaya duvarları karton gibi üst üste yığılıyorlardı. Sırf aşağı bölümü tıkanan bir yeraltı galerisinde bulunduğumuz için, fırtınanın canavan canımızı bağışlamıştı. Ulu Tann'ya şükürler olsun!

Rüzgârların vahşeti otuz yedi saat sürdü. Artık kuvvetimiz tükenmişti. Kayıtsız halde birbirimize sokularak oyuğumuzun içinde bekleyiyorduk. Dağ üzerimize çökse neredeyse sevinecektik. Neler çektiğimizi kimse tahmin edemez.

Arkasından su geldi. Rüzgârların uğultusuyla şamatasının arasında, sulanın coşkunluğuyla gümbürtüsü duyulmaya başlamıştı. Okyanus üzerimize boşanmıştı sanki. Dev çağlayanlar köpürüyor ve fokurduyor, kaya duvarlarını dövüyordu. Aynen deniz kıyılarındaki med zamanlarında olduğu gibi; dağ gibi dalgalar birbirinin üzerine devriliyor, vadiye boşanıyor, güçlü burgaçlar oluşturarak tüm hayvanları derinlere sürüklüyordu. Dünyanın tüm suları sanki birleşip birlikte akmaya başlamışlardı. Daha fazla yaşamak istemiyor, korkumuzu ciğerlerimizi yırtarcasına haykınıyorlardı.

Su sekiz saat boyunca kudurdu, ondan sonra rüzgârlar din-di, uğultular ve iniltiler zayıfladı, arkasından da tüm dünya sustu. Çektiğimiz azaptan yitik durumdaydık, acıdan ağzımızı açacak durumda değildik. Uzun bir zaman bakışmamızdan sonra Johannes; dört ayak üstünde, tünelin üst ağzında kalmış küçük açıklığa doğru süründü. Birden onun hıçkırdığını duyunca, bitkin halde kendimi ona doğru çektim. Gördüğüm manzara karşısında dilim tutuldu. Arkasından hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladım. Dünya-mız artık yoktu çünkü.

Bütün dağların dorukları dev bir törpüyle yontulmuş gibi yok olmuştu. Hiçbir yerde buz veya kar kalmamıştı. Bütün yeşil de kaybolmuştu. Nemli kaya duvarları olgün bir kahverengimsi ışığın içinde ışıldıyordu. Güneş fark edilmiyordu. Eskiden Grindelwald kaplıcalarının bulunduğu vâdi ise bir göl olmuştu.

Bütün bunlar İsa'dan Sonra 2016 yılında oluyordu. *Büyük Kıymı* yaşayan insanların arasında, yalnız bizim mi hayatta kaldığımızı bilmiyoruz. Neyin olup bittiğini de bilmiyoruz. Ulu Tann yardımcımız olsun!"

Sekiz erkek ve on kız çocuğu *Büyük Yıkımın Şarkısını* huşu içinde dinlediler. Başrahip III. Ulrich güçlü ve tannan sesiyle anlatısını tamamlamıştı. Kısa bir aradan sonra rahip ve rahibe adaylarına döndü.

"Şimdi de anılar galerisine girin ve atalarımızın emanetlerini huşuyla seyredin. Erkek ve kız kardeşlerinize birlikte bu emanetlere saygı göstermek ve onları anlamak üzere seçildiniz."

Genç rahip ve rahibe adayları; o vakte kadar yalnız dışından tanıdıkları, koyu renkli ve uzun tahta binaya girerken heyecanlıydılar. Manastırın rahibeleri içeride mumlar yakmışlardı, ataların emanetleri bunların titrek ışığında parılıyordu. Aziz Erich Skaja'nın, Ulrich Dopatka'nın ve Johannes Fiebag'ın ayakkabıları işte oradaydı. Ama karılarınkiler yoktu. Ayakkabılar, ele deri gibi yumuşak gelen, fakat deri olmayan garip bir materyalden yapılmıştı. *Bilgeler Kurulunun* üyeleri bile bu sırı çözememişlerdi. Manastırdaki rahiplerden biri belki de eski zamanlarda, bu tür kürkü olan hayvanlar bulunduğunu açıkladı. Büyük *Kıym* da bu hayvanların da yok olmuş olmaları gerekiyordu.

Rahip adaylarının yaşça en büyükleri olan, on yedi yaşındaki Christian elini kaldırdı. "Muhterem Birader," diye saygıyla sordu. "Aziz Johannes'in ayakkabılarının üstündeki yazı işaretlerinde ne diyor?"

Rahip yumuşak bir gülümsemeyle yanıt verdi: "Sadece baştaki *REE* harfleriyle sondaki *K* harfini okuyabildik. Ama yazının anlamını çözmeyi başaramadık."

Christian yine elini kaldırdı. "Saygıdeğer Birader, eski zamanlarda postlarının üstünde harflerin olduğu hayvanlar mı vardı?"

Biraz kızan rahip, "Sen zeki bir çocuksun," diye karşılık verdi. "Tabii ki ulu Tann için her şey mümkündür."

Yarı karanlık salonun bir hücresinde atalann keseleri sergileniyordu. Manastırın rahibi, bu keselerin *İlk Ataların Kitabında* "sırt çantası" olarak adlarının geçtiğini söyledi. "Çanta" kelimesi "kese"yle eşanlamlıydı, ama sırt kelimesinden bu bağlamda bir anlam çıkmıyordu.

Rahiple rahibe adayları yine bir bilmeceyle karşı karşıyaydılar. Nedeni; keselerin çok renkli bezlerden oluşmaları, ancak bu bezlerin aslında bez olmalarının mümkün olmayışındaydı. Aziz Johannes'in ayakkabıları gibi keseler de yumuşak ve esnektiler, öyleyken yeni zamanların iki yüz otuz altı yılı içinde bozulmadan kalmışlardı. Rahip adayları, sininin çözülmesi gereken pek çok şeyin bulunduğu olağanüstü bir dünyada yaşadıkları için, ulu Tanrı'ya şükrettiler.

Aziz Ulrich Dopatka'nın torbasında bulunan panltılı halat da çözülmesi gereken sırlardan biriydi. Halatı oluşturan elastikiyetli ve fakat kopmayan esrarengiz maddeyi kimse tanıımıyordu. Bununla birlikte, *İlk Ataların Kitabında* bu maddenin "plastik" olarak adı geçiyordu. İşte bu, *Bilgeler Kurulunun* o çok bilgili üyeleri tarafından bile anlamı bilinmeyen, çok eski zamanlarda oluşturulmuş bir kelime olsa gerekti.

Manastırın rahibi onlara "ambalaj kâğıdı"nın bir parçasını gösterince, rahip ve rahibe adayları garip bir his duydular. Aziz Erich Skaja'nın *Büyük Yıkımın Şarkısını* karaladığı madde kadar mat, panltılı ve kahverengiydi, bu. Saygıdeğer ve kutsal atalar ne kadar acı çekmişlerdi kim bilir! Eski zamanlarda kim bilir ne kadar olağanüstü bilgiler ve malzemeler, insanların emrindeydi!

Emanetlere yapılan ilk ziyaret bir saat sürdü. Rahip adayları hiç bilmedikleri gereçlerle karşılaşmışlardı. Bunların arasında, *İlk Ataların Kitabında* "saat" diye adlandırılan gizemli cisimler de vardı. Bunlardan bir tanesi saydamdı ve tek ibresi daima güneşin batımı yönünü işaret ediyordu. Rahip saatle bir gösteri yaptı: Bu "saat"i eliyle ne kadar çevirirse çevirsin, ibre mümkün olduğunca çabuk güneşin batımı yönüne çevriliyordu.

Rahip adaylığı töreni doruk noktasına ulaşmıştı. Adaylar, *Aziz Berlitz'in Taşını* ilk kez görecekleri anı sabırsızlıkla bekliyorlardı. Manastır rahipleriyle rahibeleri, güçlenen ilâhilerin eşli-

ğinde en kutsal alana girdiler. Bütün girinti ve çıkıntılardaki raf-larda yağ lambaları yanıyordu. Çam yağının ağır kokusu havayı zengin lest irmikti Öndeki odanın tavanında yusuvarlak bir delik açılmıştı. Güneşin bir ışık huzmesi altar (kilise) masasını aydınlatıyordu. Ve orada küçük bir taburenin üstünde *Aziz Berlitz'in Taşı* dikkati çekiyordu. Manastının, sahibi bulunduğu en büyük hazineydi bu.

Başrahip III. Ulrich bir şükran duası okudu. Oradakiler duygulanmış olarak eğik başlarla dinliyorlardı. Yortunun tören bölümü, "Aziz Berlitz, Tann'nın bu armağanı için teşekkürlerimizi kabul et!" çağrısıyla son buldu. Rahip adayları başrahiplerinin etrafında toplanmışlardı. Din adamı, *Aziz Berlitz'in Taşı'ı* dikkatle kaldırdı ve yüzünde aşırı mutlu bir gülümsemeyle gençlere doğru uzattı.

Taş yaklaşık insan eli büyüklüğündeydi. Rengi siyahtı. Üstünde çok sayıda küçük düğme bulunuyordu. Yeterince yaklaşıldığında, düğmelerin üstünde harfler seçilebiliyordu. Taşın üst kısmında bir yarı ve bunun altında mat, parıltılı, gri renkli bir zemin dikkati çekiyordu. Hemen yanı başında okunaklı biçimde "BERLITZ" yazısı, bunun altında ise daha küçük harflerle "Tercüman 2" kelimesi vardı.

Başrahip III. Ulrich parmağının ucuyla düğmelere "Sevgi" kelimesini bastı. Anında, gri fonun üstünde hayalet eliyle yazılmış gibi "L-i-e-b-e" kelimesi belirdi.

Başrahip III. Ulrich, "Tann'ya şükürler olsun!" diye bağırarak bakışını tavandaki ışık huzmesine dikti.

Rahip ve rahibe adayları ve rahiplerle rahibeler de koro halinde "Tann'ya şükürler olsun!" diye sevinçlerini dile getirdiler.

"Taşın gücü yerli yerinde! Aziz Berlitz'le, ebedî gücüne de şükürler olsun!"

Başrahip III. Ulrich'in düğmelere basmasıyla bu kez "kutsal" kelimesi, az sonra da "h-e-i-l-i-g" harfleri belirdiler.

Başrahip, bakışını tavana dikerek bir kez daha "Tann'ya şükürler olsun!" diye bağırdı ve aynı çağın bu kez etrafındaki kalabalık tarafından yankılandı. Başrahip III. Ulrich *Aziz Berlitz'in Taş ı* art arda yeni kelimeler bastı ve her defasında kelimelerin

altında yabancı harfler belirdiler. İnsanın kafasına sığmayan bir mucizeydi bu. Rahip ve rahibe adaylan şaşkın şaşkın bakışıyordu. Bu etkileyici mucizenin tanığı olmanın mutluluğunu yaşıyorlardı aynı zamanda. Gerçekten çok yüce bir andı, bu.

III. Ulrich sonunda doğruldu ve *Aziz Berlitz'in Taşını* büyük bir dikkatle taburenin üstüne bıraktı. Sonra, büyük bir ciddiyetle adaylara döndü.

"*Aziz Berlitz'in Taşı* bir çeviri taşıdır," dedi. "Kutsal atalarımızın dili onun yardımıyla eski çağların başka dillerine çevrilebilmektedir. Taş, güneşin ebedî gücünü kapsadığı için kutsaldır. Günde üç saat güneş alması yeterlidir taşın. Bu durumda on iki saat boyunca konuşur. *Bilgeler Kurulunu* bir kez olsun hayal kırıklığına uğratmamıştır. Ataların kutsal kitaplarını anlamamıza yardım etmiştir. Sürekli olarak parça parça ortaya çıkan, eski zamanların başka yazılarını da çözmemize yardım edecektir."

Bu kez adayların yaşça en büyüklerinden olan Valentin çekine çekine sesini duyurdu: "Saygıdeğer Peder Ulrich, *Aziz Berlitz'in Taşı* bize nereden geldi?"

Başrahip III. Ulrich, "Sen uyanık bir gençsin," diye yanıt verdi. "Açıklayayım öyleyse: *Aziz Berlitz'in Taşı* kutsal ata Ulrich Dopatka tarafından keşfedilmiştir. Kutsal Ulrich Dopatka'nın taşı nasıl bulduğu *İlk Ataların Kitabına** yazılıdır. Bu keşif, *Büyük Kıymın* iki yıl, on bir ay ve dokuz gün sonrasına rastlar. Kutsal Ulrich Dopatka *Jungfrau* adını taktıkları dağın kalıntılarına tırmanmıştı. *Büyük Kıym* gecesinde tahrip olan dağın doruğunun, birkaç yüz metre aşağısında bina kalıntıları vardı. *İlk Ataların Kitabının* 16. bölümünün 38 numaralı mısraında bu kalıntıların, bir zamanlar dağın doruğunun altında var olan bir bilim istasyonuna ait olduğu belirtiliyor."

Başrahip birkaç kere gürültüyle soluk alıp verdikten sonra devam etti: "Evet, delikanlı, Aziz Ulrich Dopatka'nın *Jungfrau* adını verdikleri dağa, o kalıntılarda işe yarar bir şeyler bulmak umuduyla tırmandığı tahmin ediliyor. Ya da belki Aziz Berlitz'in ruhu, *Aziz Berlitz'in Taşını* bulması için ona oraya kadar rehberlik etmişti.

Yann *İlk Ataların Kutsal Kitabını* okumaya başlayacaksınız.

Önümüzdeki yıllarda çok şey öğreneceksiniz. İstekli ve alçakgönüllü olun. Ulu Tann'ya ve kutsal atalara şükretmekten geri kalmayın!"

*İlk Ataları Kitabı*nda her bölüm, "Babamın bana anlattıklarına göre..." diye başlıyordu. Kitabın asıl metni, atalann oğulları tarafından kaleme alınmıştı ve toplam altı yüz on iki sayfadan oluşuyordu. Asıl metinden geriye sadece dörtte biri kalmıştı. Yazı, solmuş ve kirlenmiş olması nedeniyle hemen hemen okunamaz durumdaydı. Tann'ya şükür, manastırın rahipleriyle rahibe-leri vakit kaybetmeden metnin kopyelerini çoğaltmaya girişmişlerdi.

İlk sekiz sayfa bir istisna oluşturuyordu. Bu ilk sekiz sayfa, Aziz Erich Skaja tarafından, atalann torbalarında taşındıkları paket kâğıdına yazılmışlardı. Sayfaların her iki yanında, ince bir siyah boyayla karalamalar dikkati çekiyordu. O boyanın bileşimini ise kimse keşfedemedi. Sayfalardaki tarihler Miladi takvime aitti.

Bundan sonra uzun yıllar hiçbir şey yazılmamıştı. Tâ ki... Yeni yazıları yazanlar, ataların oğulları ve torunlarıydı. Yeni bir takvim kabul etmişlerdi ve yılları *Büyük Kıyım*dan itibaren hesaplıyorlardı. Kırmızı harflerin, koyu sarı renkli derilerin üstünde parlak bir görünümü vardı. Bu arada birkaç deri, bitkisel iplerle birbirine bağlanmıştı. Atalann torunları ancak *Büyük Kıyım*\ izleyen 116. yılda kireç kâğıdını kullandılar. Bu kâğıdın altlığı çaprazvari örülmüş bitkisel liflerden oluşuyordu. Bunun üstüne ince bir tabaka kireç geçilmişti. Bütününe esneklik kazandırmak için, kireç tabakasını bitkisel yağlarla kanştırıyorlardı.

Öğrenim, rahip ve rahibe adaylarının çok hoşuna gidiyordu. Öğretmenler, manastır mensuplarının yaşlılarıydı. Çok özel, derin anlamlı sorular ise *Bilgeler Kurulumun* saygıdeğer üyeleri yanıtlıyorlardı.

Dördüncü haftanın içinde bir rahibe adayı, "Saygıdeğer danışman," diye söz aldı. "Niçin benim adım Birgit, sıra arkadaşımınki ise Christian? Aramızda niçin bir Valentin, bir Markus, bir Willi ve bir Gertrude var? Bu adlar nereden çıktı?"

"Bunlar, atalann oğulları ve kızlarına verdikleri adlar. Üç ata vardı: Aziz Erich Skaja, Aziz Ulrich Dopatka ve Aziz Johannes

Fiebag. Bunların dört kanları vardı. Bu kadınların sadece adlarını biliyoruz: Silvia, Gertrude, Elisabeth ve Jacqueline. Ataların o kadınlardan çocukları oldu. *Büyük Kıyım*\ izleyen ilk yıllarda; her kadın, her yıl bir çocuk doğurdu. Bütün bu çocuklara ataların eski zamanlardan bildikleri adlar verildi. Nasıl, merakın giderildi mi?"

Bu kez konuşan Valentin oldu: "Dün 19. bölümü okuyorduk. *Büyük Kuşlar* Ka neyin kastedildiği konusunda anlaşılmadı ki tür türlü, saygıdeğer danışman. Bunu bizlere açıklar mısınız?"

Saygıdeğer danışman kısa bir duraklama geçirdikten sonra gülümsedi. Arkasından, *İlk Ataların Kitabı*tm kopyalarının kaba kalaslara asılı bulunduğu yan duvara doğru yürüdü. Düşünceli görünüyordu. 19- bölümün kayıtlı bulunduğu yaprağı çekerek Valentin'in önüne koydu ve yüksek sesle okumasını istedi.

"19- bölüm, 1. mısra: Babam bana anlatmıştı. Bir öğleden sonra kocaman bir kuş, vadinin yukarısında uçarken babası Erich ona şu bilgileri aktarmıştı:

2. mısra: Benim zamanımda şu gördüğün kuştan iki yüz ke- re daha büyük kuşlar vardı. 3- mısra: Kuşların karnında insanlar oturur, yiyip içerlerdi. 4. mısra: Küçük deliklerden altlarındaki dünyayı seyredebilirlerdi. 5. mısra: Bu kuşlar, katı kanatlarıyla büyük suyun yukarısında bütün rüzgârlardan daha büyük hızlarla uçarlardı. 6. mısra: Sulanın kıyısında evler vardı. Bunlar o kadar yüksekti ki, bazıları bulutlara değerd. Bu yüzden onlara gökdelen denirdi. 7. mısra: Gökdelenli kentlerde milyonlarca insan yaşardı. 8. mısra: Onlara ne olduğunu bilmiyoruz. Tanrı taksiratlan- nı affetsin."

"Evet, Valentin, bu metne ne dersia?"

Delikanlı omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. İçinde insanların oturduğu, hattâ yemek yedikleri büyük kuşları hayalimde canlandıramıyorum."

"Öyleyse, *İlk Ataların Kitabındaki* açıklamalardan şüphe duyuyorsun?"

Valentin sustu. Bu kez uyanık bir kız olan Birgit konuştu. "Bu meün *Büyük Kıyım*dan sonraki üçüncü kuşaktan bir ataya ait. Babasının bu açıklamayı yaparken, bunu dedesinden duydu-

ğunu söylediğini belirtiyor. Bu arada bir kıyaslamadan söz ediyor."

Birgit'in yanında oturan ve kızı sevdiği için ender olarak onun dediklerine karşı gelen rahip adayı Christian, sert bir sesle atıldı. "Kutsal bildirilere tartışmasız inanırım. Hem de içinde insanların yemek yedikleri güçlü kuşları hayalimde canlandıramadığım halde. Aziz Erich Skaja oğluna yalan söyleyecek değildi ya. O, eski zamanların canlı tanığıydı."

Bunun üzerine patlak veren ateşli tartışma saygıdeğer danışman tarafından bölündü. "Yeter artık, gençler! *Bilgeler Kurulu* 19-bölüm hakkında defalarca yorumlar yapmıştır. *Aziz Berlitz'in* *Ta*-,*sî*hdan da bilgi almaya çalıştık. Taş, büyük kuşları anlatan başka kelime bilmiyor. Öyle olunca da hiç var olmadıklarını kabul etmek gerekiyor. Buna karşın, gökdelenler için "skyscraper" kelimesini verdi. Demek ki bir zamanlar çok büyük evler, hattâ kuleler var olmuş olmalı.

Dolayısıyla da günümüzde geçerli olan kanı, içinde insanların oturduğu büyük kuşların, Aziz Erich Skaja'nın, gelecekle ilgili bir kehaneti olduğudur. İnsanların uçamadıklarını, ama kuşları taklit etmeye heveslendiklerini biliyoruz. Aziz Erich Skaja da, insanların büyük kuşlar gibi; suyanın yukarısında çaba harcamadan ve ter dökmekten kaçabildikleri uzak bir geleceği hayal etmiş olmalı. Ancak atamız, metni yazarken bir gramer hatası yapmış. 2'den 7'ye kadar olan mısraları yazarken, geçmiş zaman yerine geleceği kullanması gerekiyordu. Demek oluyor ki; o kuştan iki yüz kere büyük olan kuşlar vardı yerine, o kuştan iki yüz kere daha büyük kuşlar olacak, demesi gerekirdi. Farkı görüyor musunuz, gençler?"

Hepsi sustular. Markus'la Christian birbirlerine anlamlı bir bakış fırlattılar. Danışmanın görüşüne katılmıyorlardı. Üstünde insanların oturduğu ve aşağıya el salladıktan, sağlam kalaslardan yapılmış koca koca kuşları Christian şimdiden hayalinde görür gibiydi.

Metinlerin incelenmesi giderek zorlaştı. Bunda, özgün kaynaklardan birçoğunun okunur durumda olmamalarının, dolayısıyla da

kopyelerde yer alamayışlarının rolü vardı. Ayrıca, en eski kaynaklarda birçok eksikler ve metinlerin orta yerinde boşluklar vardı. Sonuçta da bağlantılar müphem kalıyordu. İlk kuşağın boşluklu yazılan özellikle akıl karıştıyordu. *Büyük Kıtımlın* nedeninden söz eden 3. bölüm de bunlardandı.

"1. mısra: Babam, jeolog olan arkadaşım Johannes'in, büyük bir meteorun dünyaya çarptığını tahmin ettiğini bana anlattı. 2. mısra: Bir meteorit veya kuyruklu yıldızın dünyaya çarpma tehlikesi, istatistiklere bakılırsa, her on bin yılda bir tekrarlanıyordu. 3. mısra: Çarpmanın şiddeti... (okunamadı)... Hiroşima bombasının yirmi bin katı. 4. mısra: (Özgün metinde başlangıç eksik)... Geographos, Adonis, Hermes, Apollon adlı asteroidler dünyanın yörüngesini sıyrıp geçiyorlar. 5. mısra: (Özgün metinde başlangıç eksik)... Kutupta, dünyanın ekseninde bir değişikliğe yol açan yırtık. 6. mısra: Kuzey Kutbu şimdi günbatımının etkisinde... (okunamıyor). 7. mısra: Bir zamanlar toprak olan yerler şimdi sular altında. Sadece yüksek dağlarla ovalar suyun dışına uzanıyorlar. 8. mısra: Bir zamanların denizaltı dağları şimdi su yüzüne çıkmış olmalılar... (Geri kalanı eksik)."

Daha 1. mısradaki güçlükler baş göstermişti. "Jeolog" kelimesi daima Aziz Johannes Fiebag'la bağlantılı görülüyordu. Öyleyken, "jeolog"un ne demek istediği hiçbir yerde belirtilmiş değildi. *Aziz Berlitz'in Taşının* kapsamında "jeoloji" vardı, ama "jeoloji" gerçekte neydi? Anlaşılmaz "meteor" kelimesi için de durum aynıydı. *Aziz Berlitz'in Taşı* başka kelime bilmiyordu. 2. mısradaki "k-o-m-e-t" kelimesinin karşılığı da sadece "comet" olarak veriliyordu.

"Hiroşima Bombası" deyimini ise *Bilgeler Kurulu* üyelerini iyice çaresiz bırakmıştı. İki kelimeyi akla gelebilecek tüm parçalarına bölmüşler, buna rağmen elle tutulur hiçbir sonuca varamamışlardı. "Hiro"nun "i"si "e" olarak okunduğu takdirde "hero" kelimesi ortaya çıkıyordu. Bu ise *Aziz Berlitz'in Taşına* göre "kahraman" demekti. "Bomba" ise Aziz Berlitz'in kitabına göre "bomb" du ve "atılan" ve "patlayan" bir cisim anlamına geliyordu.

"Hiroşima Bombası" deyiminin ilk kelimesinin son iki hecesinden bir anlam çıkmıyordu. Bazı kurul üyeleri buna rağmen kastedilenin, eski zamanların uzak bir ülkesi olduğu fikrindeydi-

hatası olduğunu söylemesi kimseyi şaşırtmadı. Yani Aziz Ulrich Dopatka'nın oğlu fazladan bir "e" yazmıştı. Yani özgün kelime "Flugzeug" değil, "Flugzug"du. Bununla da bir hava akımı kastedilmiş olmalıydı. 2. mısradaki metin bunu açıkça gösteriyordu: İnsanlar ilk aylarda bir hava akımı olmasını dilemişlerdi... Saygı-değer danışmana göre *Büyük Kıymdan* sonra hava, son derece sıcak ve durgun olmuştu. Atalar bu nedenle bir esintinin olmasını dilemişlerdi. Bu inandırıcı görüş, bilge kişilerin birçoğunu etkilemişti.

4. bölümün yorumunda baş gösteren güçlükler buna rağmen aşılamaz olarak kaldı. Atalar "UFO"yla neyi kastediyorlardı? Bütün ilgililerin, uzun bir zaman rahatça inceleyebilecekleri bir şey olmalıydı bu. UFO, birkaç ay sonra kıyılardan fışkıran tanm ürünleriyle her nasılsa bağlantılı olmalıydı. Bütün tanm ürünleri *Büyük Kıymdan* sonra yok olduklarına göre, UFO'yla ulu Tann arasında bir bağlantı aramak gerekti. Şimdi bu tanm ürünleri, bu UFO'nun sayesinde yine insanlara sunulmuştu. Bu nasıl olmuş olabilirdi? Ata babalarla, ata annelerin aklıktan ölmelerine kayıtsız kalamayan varlıkla; olsa olsa şefaati ebedî ve sonsuz Tanrı kastedilmiş olabilirdi. Dolayısıyla herkes -8. mısradaki çok iyi ifade edildiği gibi- ancak çok mutlu ve minnettar olabilirdi.

Gelgelelim, aynı 8. mısradaki bir de "uzaylı" kelimesi geçiyordu. Ve bu "uzaylılar" sonraki bir tarihte Aziz Erich Skaja'yı da ziyaret etmişlerdi.

Bilgeler Kurulunun üyeleri "dünyalı" kelimesini biliyorlardı. "Uzaylı" bu dünyaya ait olmasa gerekti. Yani dünyanın dışından gelenler. Öylelerini de ancak yüce Tann veya bir temsilcisi göndermiş olabilirdi. *Bilgeler Kurulunda* buna dair en küçük bir kuşku yoktu. Yüce Tann, Aziz Erich Skaja'yı seçip ona bir veya çok sayıda elçi yollamış olmalıydı. 8. mısradaki cümle başka bir yoruma yer bırakmıyordu... "...Ancak uzaylılar uzun yıllar gözükmemişlerdi. Tâ ki Erich Skaja'yı ziyarete gelmelerine kadar."

Son derece duyarlı ve zeki manasür keşişlerinin, bu olayın anlamını araştırmamaları mümkün değildi. Yanıt çok şeyi aydınlattı. Yüce Tanrı bütün dünyanın imha olmasına izin vermişti. Şu halde *Büyük Kıym*, Tann'nın insanlığa lâayık gördüğü bir ceza

-dünyanın bir tür arınması- olmuş olmalıydı. Ama yüce Tanrı insanlığın tamamen yok olmasını istemediği için, kıyımı sağ olarak atlatacak az sayıda temiz insan seçmişti. Bunlar yeni soyun atalan olacaktı.

Uyanık düşünürler, Erich Skaja adının anlamını kavradıkça, bu görüş giderek daha fazla ağırlık kazandı. *Aziz Berlitz'in Taşı* "sky" kelimesini "gök" olarak çevirmişti. Öyle olunca da "Skaja"nın "semavî" yani "göksel" olduğu anlaşıyordu. Erich Skaja adı, bu durumda ancak aşağıdaki mesajı içeriyordu: "Ben gökten geliyorum."

Aziz Johannes Fiebag'ın soyundan gelen Rahip Johannes, bu nedenle düşünürlerin nişanıyla ödüllendirildi.

Dört buçuk yıl sonra, başlangıçtaki on sekiz rahip ve rahibe adayından sadece üçü eğitimlerine sadık kalmıştı. Öbürleri manastır binasında ya da tarlalarda çalışıyorlardı. Rahibe adayları da istisnasız olarak ilk çocuklarını dünyaya getirmişlerdi.

Markus'la Valentin birçok noktada yeni görüşe katılarak manastırda bu konuda akıllıca konuşmalar yaptılar. Christian ise kuşkulu ve vesveseli konumunu sürdürdü. *Aziz Erich Skaja'nın İfşaatını* anlamak için defalarca uğraşmıştı. Oysa bu ifşaat yalnızca o tarihteki başrahibin bileceği bir sırdı. Christian, inancın sırlarına körü körüne kapılamayacak uyanık biriydi. Başrahip olmaya karar verdi.

Manastırda doruğa tırmanmak yorucu ve çoğu kez entrikalarla bezeliydi. *BilgelerKurulucu* manastırın dışındaki bölge bükükleri arasında bir denge oyunuydu bu. Dahası, Christian hiçbir zaman gerçeği açıklamamak, hiçbir zaman en derin düşüncelerini ele vermemekle yükümlüydü. Manastırın doruğuna tırmanmak istemesinin tek nedeninin, *Aziz Erich Skaja'nın İfşaatına* ulaşmak olduğunu nasıl söylerdi zaten?

Yıllar geçtikçe Christian daha fazla yalnızlığa gömüldü. Tek başına inceliyor, giderek sessizleşiyor ve kendini başkalarından yalıtıyordu. Çevresindekiler, bunun, içindeki ateşten kaynaklandığına inanmışlardı. Bir bakıma haklıydılar, ama bu ateşi körükle-

yenin, kutsal yazıların açıklamalarına Christian'ın duyduğu kuşku olduğunu bilemezlerdi. Christian inanmak değil, bilmek istiyordu. Danışmanların sayısız yorumlarının eklendiği metnin incelenmesi, anlaşılabilir bir kanışıklığa dönüşmüştü. Her danışman kendi fikirlerini kesin olarak görüyor, kendi kişisel görüşlerine ağırlık kazandırmaya çalışıyordu. *İlk Ataların Kitabında* giderek daha fazla boşluklar bırakılıyor, *Bilgeler Kurulu* bunun için, "anlamalı olmadıkları ve ancak akılları karıştırmaya yaradıkları"nı gerekçe olarak gösteriyordu.

İlk Ataların Kitabının 45. bölümünde, *Büyük Kıymdan* sadece iki, üç gün sonra sularla odunların sürüklendiği, ilk kuşların ortaya çıktığı, haftalardan sonra da, şurada burada kaya oyuklarında ve yanklarında bitkilerin yeşermeye başladığı yazılıydı.

Bilgeler Kurulu bütün bunları bir mucize, Tann'ının amaçlı bir müdahalesi olarak gösteriyordu. Christian ise bu görüşe karşıydı. Çeşitli kuşlar *Büyük Kıymdan* kurtulmuş, kaya yankılarına sığınmış, çiçektozları ve polenler de havaya uçuşmuş, sonra da yere oturmuş olabilirdi. Arka arkaya ortaya çıkan çeşitli küçük hayvanlar için de aynı şey geçerliydi. *Büyük Kıym* sırasında nelerde büzölüp saklandıklarını Tann bilirdi.

Sonu gelmez tartışmalar yıpratıcıydı. Özgün metinde (32. bölüm, 6. mısra) "Tann'ya şükür, Uli'nin çakmağı hâlâ çalışıyor, böylece balıkları kızartabildik..." diye yazılı olduğu takdirde, yeni metinde, 'Ataların yemeklerini ısıtabilmeleri için Tann, Aziz Ulrich Dopatka'ya bir ateş armağan etti.' deniliyordu." Bu, metnin çarpıtılması demekti! Tüm isyanına ve Valentin'le Markus'un gevşekçe desteğine rağmen, Christian azınlıkta kaldı. Kurul yeni metinde karar kıldı.

44. bölümle ilgili tartışma da aynı derecede saçma oldu. Bu bölümün başlığı *Meleklerin Devri* oldu. Özgün metinde ise şöyle deniliyordu:

"1. mısra: Babam bana, eski zamanlarda insanların uzay yolculukları yaptıklarını anlattı. 2. mısra: Aya çeşitli keşif yolculukları yapılmış, gidenler de sağ salim dünyaya geri dönmüşlerdi. 3. mısra: Çeşitli uluslar bilim elçilerini uzay merkezlerine yollamışlardı. 4. mısra: 2017 yılı için, yani *Büyük Yıktm*'nı bir yıl sonrası

için, Mars gezegenine ikinci sefer planlanmış bulunuyordu. 5. mısra: Gerginlikleri önlemek için, ilgili uluslar, teknolojinin güncel durumu hakkında bilgilendiriliyorlardı. 6. mısra: Bilgi alışverişi elçilerle gerçekleştiriliyordu."

Astronomi öğretilerinden (49. - 51. bölümler) "Ay'la küçük gece ışığının, *Merib*'e de dıştaki komşu gezegenin kastedildiği biliniyordu. Gezegenlerin adları da tıpkı güneş sisteminin düzeni gibi biliniyordu.

Bilgeler Kurulu, tüm net anlatılara rağmen, "uzay yolculuğu" fikrini kabullenemiyordu. "Elçi"yle "melekler"in kastedildiği, onların kanısınca besbelliydi; bu konuda en küçük bir şüphe olamazdı. Özellikle metnin dokuz farklı yeri, "melek"le anlamlı bir bağlantıyı mümkün kıldığına göre.

44'üncü bölümün yeni metni böylece aşağıdaki şekli almıştı:

"Babam bana, *Büyük Kıyım Üan* önceki zamanlarda, insanların uzayı incelediklerini anlatmıştı. Aya seyahat etme ve sağ salım geri dönme düşlerini kuruyorlardı. O tarihlerde melekler çeşitli ulusları ziyaret ederler ve insanları *Büyük Kıyım*a karşı uyarırlardı. Mars gezegenine tapmamaları için de ayrıca uyarırlardı. Gerginlikleri önlemek için bütün uluslar bu uyarılar hakkında bilgilendirilmişlerdi. Bilgileri melekler iletmışlerdi."

Christian'ın yorumuna göre, bu metin, özgün metnin anlamını saptıyordu. Bununla birlikte, *Bilgeler Kurulu* yeni metni kutsadı. Kurulun "ruhlar tarafından esinlendiği" ve ilk anlaşılmasa metinleri anlamlı ve mantıklı bir şekilde dönüştürmeye yetkili olduğu söyleniyordu şimdi.

Başrahipliğe atandığı sıralarda Christian, kırk dokuz yaşındaydı. Aziz Erich Skaja'nın onuruna, kendine "Başrahip II. Erich" adını seçti.

METİN KARIŞIKLIKLARI

"Düşünceye saldıramayan,
düşünüre saldırır."

(Paul Valéry, 1871-1945)

BİNLERCE yıl önce kaleme alınan alıntılar, bir çılgınlıklar kaynağıdır. İçerdikleri fantastik öyküler kâh *mitoloji*, kâh *efsane* olarak nitelenirler. Birçoğu da "kutsal kitaplar"da karşımıza çıkarlar. Bu fantastik öykülerin birçoğu kesinlikle doğru olmak iddiasındadırlar: Özgün metinler güya Tann tarafından dikte edilmiştir, ya da O'nun tarafından değilse bile, başmelekler, semavî ruhlar, dünyadaki azizler ya da gnostik anlamda esinlenmiş insanlar tarafından yazılmıştır. (Günümüzün dilinde "Gnosis" kelimesiyle anlaşılması güç veya gizli öğelerle girift olmuş bir felsefe, hayat görüşü veya din kastedilmektedir. "Gnosis" kelimesi Yunancadan alınmadır ve "bilgi ve idrak" anlamına gelmektedir.)

Bu metinlerin pek çok saçmalık ve hüsnükuruntu içerdikleri kesin. Beğenilen liderler övülmekte ve ululandılmaktadır. Hayalciler bulut kümelerini burçlar kuşağına dönüştürmekte, ölüm gibi günlük olaylar ölümler diyanna yolculuk olarak nitelendirilmektedir. Daha kötüsü; bilmek ve anlamak için yanıp tutuşan gerçek inanlı ve meraklı atalarımız, metinlerin anlamını çarpılmışlardır. Özgün metinlerde birbiriyle ilgisi olmayan olaylar, birbirine bağlıdır. Dahası, yabancı ellerin eseri olan ekler araya sokulmuş ve özgün olarak yayılmıştır. Ahlak, inan ve soy-oluş girift olmuş, başka kültürlerle ait yabancı öğeler araya karıştırılmış ve kaynakları ve ilk anlamları, artık bir daha çözülemeyecek metinler yaratılmıştır.

Bu karışıklık oyunu açıktır. Ne de olsa binlerce yıllık kopyeler ve atalann, öykülerin anlamını kavramak yolundaki aralıksız çabalan söz konusudur. Eski metinlerdeki karışıklık, bu iş için hiç de binlerce yılın gerekli olmadığı göz önünde tutulursa, anlaşılır olur. Gerekli süreç de daha kısadır.

Bir örnek: Her dinibütün Hıristiyan; İncil'in *Tanrı* hin sözü olduğuna ve sözünü içerdiğine inanır. Halkın inanışında, Nasıralı İsa'nın yol arkadaşlarının onun konuşmalarını, yaşam kurallannı ve kehanetlerini kaydetmişlerdir. Yani İncilci havariler, efendilerinin gezilerini ve mucizelerini yaşamışlar ve arkasından bir vakayiname oluşturmuşlardır. Bu vakayinameye de "özgün metin" adı yakıştırılmış.

Özgün Metinler mi?

Birkaç yıl yükseköğrenim görmüş herhangi bir ilâhiyatçı, bütün bunların hiçbirinin gerçeğe uymadığını bilir. Uğrunda o kadar çalılışan ve teolojik safsatalarda o kadar bereketli olan "özgün metinler" hiç var olmamıştır. Elde olan nedir? İstisnasız İsa'dan Sonra dördüncü ve onuncu yüzyıllarda oluşturulmuş olan kopyeler. Ve bu yaklaşık 1500 kopye de, kopyelerin kopyesidirler. Üstelik bir tek kopye dahi öbürüyle uyuşmaz. 80.000'i aşkın sapmalar sayılmıştır. Bu sözümona "özgün metinler" in, çelişkilerle dolu olmayan bir tek sayfası yoktur. Mısralar çeşitli yazarlar tarafından her kopyede başka türlü ele alınmış ve günün gerekleri doğrultusunda değişikliğe uğratılmıştır.

Bu arada Kitabı Mukaddes'in "özgün metinleri", kanıtlanmaması hiç de zor olmayan binlerce yanlışla dolup taşmaktadır. En ünlü "özgün metin" olan ve Codex Vaticanus gibi dördüncü yüzyılda oluşturulan Codex Sinaiticus, 1844'te Sina manastırında bulunmuştur. En azından yedi düzeltmeden kaynaklanan, en az on altı bin (16.000) düzeltme içermektedir. Bazı yerleri defalarca değiştirilmiş ve yeni bir "özgün metne" yerlerini bırakmışlardır. Çok

değerli bir uzman olan Prof. Dr. Friedrich Delitzsch "özgün metin"de yaklaşık 3000 kopye hatası yakalamıştır.

İncilcilerin hiçbirinin İsa'nın çağdaşı olmadığı ve hiçbir çağdaşının görgü tanıklığına dayalı bir bildiride bulunmadığı göz önünde bulundurulduğunda; bütün bunlar daha iyi anlaşılmalıdır. Ancak Kudüs'ün 70 yılında Roma İmparatoru Titus (İ.S. 39-81) tarafından yıkılmasından sonra, birileri Hazreti İsa'yla ekibi hakkında bir şeyler yazmaya başlamıştır. Yeni Ahit'in ilki olan İncilci Markos, kendi metnini; üstadının çarmıha gerilerek öldürülmesinden en aşağı kırk yıl sonra kaleme almış. Ve İsa'yı izleyen ilk yüzyılların kilise büyükleri "özgün metinler"in sahte olduğu kanısını paylaşıyorlardı. "Katmaktan, kırletmekten, yok etmekten, düzeltmekten, bozmaktan, silmekten" açık seçik söz ediyorlardı. Ama bunun üstünden uzun zamanlar geçti, kılı kırk yarmak da olayları değiştirmez. Zürihli uzman Dr. Robert Kehl bu konuda şöyle diyor:

"Metnin aynı yerinin bir düzeltmen tarafından bir şekilde, bir başka düzeltmen tarafından ise tam tersi olacak şekilde *düzeltildiği* veya *tekrar düzeltildiği* sık sık görülmüştür. Burada rol oynayan etken, söz konusu düşünce ekolünde benimsenen dogmatik görüştür. Şurası muhakkak ki, dağınık, fakat bundan da çok planlı düzeltmelerle içinden çıkılmaz bir metin kaosu oluşmuştur."

Bu katı çelişkileri evinde bir İncil olan herkes gözleyebilir. Fazla bir örneğe gerek yok. Matta'nın, Luka'nın ve Markus'un İncil'lerini açıp bakın. İlk ikisi İsa'nın Beytüllahim'de doğduğunu iddia ediyorlar. Markus ise İsa'nın doğum yeri olarak Nasıra'yı gösteriyor.

Zincirleme Çelişkiler

Matta'nın İncil'i, İsa'nın soyağacıyla başlar. Atalan Yusuf ve Yakup'a kadar çıkar. Yakup, Yusufun babasıydı. Yusuf ise Merzem'in kocasıydı. Ama İsa Yusuf tan olmuş olamazsa, bu soyağacı neye yarar? (İsa için cinsel ilişkisiz ana rahmine düşmüş deni-

lir.) Matta, İsa'nın kırk iki atasını sayar -bu sayı Luka'da yetmiş alüdür.-

İsa'nın çarmıh üstündeki son sözleri hakkında da İncilciler arasında anlaşmazlık görülür. Markus'a ve Matta'ya göre peygamber yüksek sesle, "Tanrı, Tanrım, beni niçin terk ettin?" diye bağırmıştır.

Buna karşın Luka'ya göre, "Babam, ruhumu sana teslim ediyorum," diye seslenmiştir.

Yuhanna'ya (Yahya) göre, son sözleri, "Tamamlandı." olmuş, bundan sonra başını eğmiş ve son nefesini vermiştir.

İsa'nın biyografisinin en etkileyici olayı -göğe çıkması- dahi farklı şekillerde ele alınmaktadır:

Matta'ya göre İsa havarilerine, Galile'deki dağa gelmelerini emretmişti. "Ve havariler O'nu gördükleri zaman, O'nun önünde yerlere kapandılar. Ancak içlerinden bazıları şüphe ettiler." Matta'nın göğe çıkış hakkında bütünlüyci bir bilgisi yoktur.

Markus, bu olağanüstü olayı bir tek cümle ile geçiştirmektedir: "Efendimiz İsa onlarla konuştuktan sonra, göğe yükseltildi ve Tanrı'nın sağına oturdu." Bu iş, işte bu kadar basitti.

Buna karşın Luka, İsa havarilerini Bethania (Bethabara, günümüzde el-Azariye) yakınlarına kadar götürttü... Onları kutsarken, onlara görülmez oldu ve göğe çıkarıldı.

İsa'nın en sevdiği havarisi Yuhanna ise, göğe çıkışın sözünü etmemektedir.

Bunlar, çeviri ya da ilgili kilisenin arzusu doğrultusunda İncil'den İncil'e farklılık gösteren metinlerden birkaç örnektir. (Ben, metin alıntılanmda Zürih İncil'ine bağlı kaldım.) En azından teologlar görüş birliğine varsalar ne kadar iyi olurdu! Ama onlar da kendi kiliselerinin yorumu ışığında dalaşmaktadırlar. Kendi yorumları uğruna kâh şiddetle, kâh kutsal bir ateşle birbirleriyle mücadele etmektedirler. Çelişkilerin ve çarpıtmaların karmaşası arasında yolunu bulmak, amatör kişi için çok kez olanaksızdır. Teologlar ise, en yüksek makama bağlı kırmızı telefonlarına rağmen, daima yanlış numaraya bağlanıyor izlenimini vermektedirler.

İsa'dan sonraki devirlere ait metinler -Roma tarihi biliniyor ne de olsa- böylesine çarpıtılmış olduğuna göre, binlerce yıl es-

kilere ait anlatıların durumu nasıldır kim bilir? Hangi coğrafi ya da dinî çevreden kaynaklanırlarsa kaynaklansınlar, bu eski metinlerin karmakarışık bir salata görünümünde olmaları kaçınılmaz. İnsan, kelime cambazı bilginler tarafından tartışmaya yer bırakmayacak şekilde çalışılmış ve kaleme alınmış, açıklamalı binlerce sayfanın içinde boğuluyor. Ne çare ki bu bilginler hiçbir zaman fikir birliğine varmazlar. Hele farklı kuşaklardan olunca, hiç.

Bu anlatıların açılımla salatası göz önüne getirilince, o kadar övülen bilimsel araştırma, analiz ve karşılaştırma yöntemi, o üstün zekâlı kafalara rağmen, bizi bir adım bile geri götürmemiştir. Tartışmasız olağanüstü bilginlerin yüzyıllar süren kafa yormaları ve filozofça fikir yürütmeleri, Tann, tannlar, melekleri ve göksel ordular konusunda değil kanıt, tutarlı herhangi bir yanıt bile getirmemiştir. Kutsal kitapların yorumlamaları edebiyatı kütüphaneler doldurur. Ama kimse daha fazlasını görememektedir. Sonuçlar olsa olsa ilgili ekolün öğretilerine uymaktadır ve tarihine göre değişmektedir. Dün şöyleydi, öbür gün böyle olacaktır. Ama hiçbir şey fark etmez. Gelecek kuşaklar dedenin bu konuda ne düşündüğünü nasılsa bilmiyorlar ve bilmek de istemiyorlar.

Filozof Eflâtun *Phaidros* diyalogunda meslektaşısı Sokrat'ın sözünü ettiği bir anlatıyı ele almaktadır:

"Mısır'ın eski tanrılarından biri, Naukratis'e gelmişti. Adı Thot'du bu tanrının. Thot önce sayılan ve oranları, arkadan ölçüm sanatıyla astronomiyi, daha sonra dama ve satranç gibi tahta üstünde oynanan oyunlarla zar oyunlarını ve tabii ki harfleri icat etmişti..."

Tanrı Thot o günkü Firavun'a yazıyı teslim ederken şöyle demişti:

"Bu sanat Mısır'lıyı daha bilge kılacak, anı hazinesini zenginleştirecektir. Çünkü idrak ve bellek için bir araç olarak icat edilmiştir."

Ama Firavun olaya bu gözle bakmıyordu. Tann Thot'a karşı geldi.

"Bu icat, öğrenen insana daha çok unutmayı telkin edecektir. Çünkü insan yazıya güvenerek, yabancı işaretler aracılığıyla yalnız dışarıdan hatırlayacakür, içinden ve araçsız olarak değil.

Dolayısıyla bellek için değil, sadece hatıdamaya için bir araç icat ettin."

Firavun haklıydı. Binlerce yıllık yazılar bize, yalnız bir yerde, herhangi bir şekilde olagelmiş bir şeyi hatırlatabilmektedir. Yalnızca bilemeyiz.

Ulu Tann'nın -bu adla kastedilen her kimse-; dünyayı yaratmasından önce, başka dünyalar da yaratmadığını kim bilebilir? *En Eski Zamanlardaki Yahudilerin Destanlarında* şöyle deniliyor:

"Tann başlangıçta bir dünya yaratmıştı. Arkasından başka dünyalar da yarattı ve hepsi de ona karşı değillerdi. Tann dünyalar yarattı ve yok etti, ağaçlar var etti, sonra onları kökleriyle toprağın içinden söküp attı. Çünkü onlar belirsizdi ve biri ötekiyle savaşıyordu. Ve Tanrı dünyalar yaratmaya ve yok etmeye devam etti. Tâ ki bizim dünyamızı yaratana kadar. O zaman konuştu: 'Bu hoşuma gitti. Öbürlerinden hoşlanmamıştım.' "

Tann'nın Bir Armağanı

Zekânın oluşumunun uzun evresinde, yazı denen işaretleri karalamayı akleden insanoğlu mu olmuştu? Ama tabii. Nasıl tabii? *İlk zamanların* anlatılan yazının, yaradılıştan iki bin yıl önce oluştuğunu naklediyor. O tarihlerde çok doğal olarak parşömen ruloları, hattâ derileri yüzülecek sığırlar, dahası metaller ve ağaçlann yokluğunda tahta tabletler de olmadığından, bu kitap kutsal bir *safir taşı* biçiminde vardı. Raziel adında bir melek, Cennet Bahçesi'nden çıkan nehrin kenarında oturanın tâ kendisi, o garip *kitabı* ilk atamız Âdem'e vermişti. Bu gerçekten çok özel bir kitap olmalıydı: Yalnızca bütün bilinmeye degecek şeyleri değil, gelecekle ilgili bütün kehanetleri de kapsıyordu. Melek Raziel, Âdem'e, "Öleceği güne kadar bütün yaşayacaklarını" bu kutsal kitaptan öğreneceğini garantiledi.

Bu mucize kitaptan yalnız Âdem değil, bütün soyu yararlanacaktı:

"Senden sonra gelecek çocukların da son kuşaklarına kadar, her ay neler olacağını, geceyle gündüz arasında nelerin olup biteceğini öğrenmek için, bu kitaptan yararlanabilecekler. Bütün olacaklar; bir felâket mi, bir kıtlık mı olacağı, tahılın bereketli mi, kıt mı olacağı, yağmurun mu, kuraklığın mı egemen olacağı gözlerinin önüne serilecek."

Bir sözlüğün, hattâ bir ansiklopedinin; böylesine bir süper kitabın yanında lafı mı olurdu? Bu olağanüstü eserin yaratıcılarını göksel ordular arasında aramamız lâzım. Bu, melek Razi'l'in, Âdem'e kitabı teslim etmesinden, hattâ ona içinden bölümler okumasından sonra şaşılacak olayların görülmesinden belli oluyor.

"Âdem'in kitabı teslim aldığı dakikalarda nehrin kıyısında bir ateş belirdi ve melek alevin içinde göğe yükseldi. Âdem o zaman, habercinin Tann'nın bir meleği olduğunu anladı. Ve kitabın ona evrenin hükümdarı tarafından yollandığını anladı. O da kitabı kutsal niteliğine uygun biçimde sakladı."

Garip eserin içeriği hakkındaki ayrıntılar dahi kaydedilmiştir. Karanlıklara gömülmüş çok eski bir zamanda yaşamış yazarların icat yeteneği parmak ısırtacak düzeydedir:

"Kitabın içinde kutsal ilim, irfanın işaretleri saklıdır. Bunun gibi yetmiş iki bilim dalı, en üst sırların altı yüz yetmiş işaretini aralarında paylaşmaktadır. Üst dünyanın azizlerine açılmamış, bin beş yüz şifre de ayrıca kitabın içinde saklıdır."

İlk ata Âdem, kitabı tüm dikkatini vererek okudu. Çünkü ancak bu göksel eser sayesinde, her cisme ve her hayvana bir ad verebilecekti. Ancak Âdem günahkâr olunca kitap kaybolup gitti. El çabukluğu marifet.

Ama bu uzun sürmedi. Âdem hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, boğazına kadar bir nehrin sulanna battı. Bedeni en sonunda şişip süngerleşince Tanrı ona acıdı. Bunun üzerine başmelek İsrail'i Âdem'e yolladı, bu melek de bu kadar zengin içerikli *Safir Tasını* Âdem'e geri getirdi. Ama bunun insanlığa fazla bir yarannın dokunduğu söylenemez.

Âdem sihirli kitabı, on yaşındaki oğlu Sit'e miras bıraktı. Sit'in özellikle uyanık bir genç olmuş olması gerekir. Âdem, çocuğu

"kitabın gücü" hakkında ayrıntılı biçimde bilgilendirdi. Ayrıca "gücüyle mucizelerinin neden kaynaklandığını" da belirtti. Oğluna kitabı nasıl kullanacağına ve "kitapla nasıl diyalog kurulacağına" dair bilgi verdi. Sit, kitaba ancak huşu ve tevazuyla yaklaşabilecekti. Ayrıca soğan, sarımsak ya da herhangi bir bahar yemeli, önce özenle yıkanmalıydı. İlk atamız özellikle kitaba hiçbir zaman kayıtsızca ve havaice yaklaşmamasını, oğlunun kafasına soktu.

Sit, babasının önerilerine bağlı kaldı, bir yaşam boyu *Safir Taşından* bilgi edindi, sonunda da altından bir sandık imal etti, kitabı içine yerleştirdi ve sandığı Hanoh kentinin bir mağarasına gizledi.

Kitap, "Âdem'in kitabının nerede saklı olduğu" ata Hanoh'a "rüyasında" açıklanana kadar orada kaldı. Çağının en bilge kişisi Hanoh, sabahın köründe yola çıktı, söz konusu mağarayı buldu ve beklemeye başladı. "Bölgenin insanların hiçbir şey fark etmemelerini sağlayacak biçimde davrandı." Gizemli kitabı nasıl kullanması gerektiği; ona parapsikolojik bir yolla ya da *gnostik* biçimde açıklandı. Ve kitabının anlamını kavradığı an, beyninde bir şimşek çıktı.

"Hanoh artık mevsimleri, gezegenleri ve ışıklarını avucunun içi gibi biliyordu; ayrıca, insanlığa hizmet eden meleklerin adını da ona sorabilirdiniz."

En Eski Zamanların Efsanelerinin çeşitli bölümlerinde; kırıntı halinde de olsa, devamlar ve ekler yer almaktadır. Ben tek kelime eklemedim, ama konuya bir düzen getirmeye çalıştım. Kitap nereye kayboldu acaba?

Melek İsrail'in yardımıyla Nuh'un eline ulaştı. İsrail bu münasebetle Nuh'a kitabı nasıl kullanacağını açıklamıştı. Kitap, hâlâ "bir safir taşının üstünde yazılıydı." Tufandan sonraki ata Nuh bu kitaptan, gezegenlerin yörüngelerini öğrendi. Yıldızlardan Eldeberan'ın (Aynüssevir'in), Orion'un (Elcebbar'ın) ve Sirius'un (Şiray Yeman'nin) yörüngelerini öğrendi. Nuh kitaptan her bir gök katının ve göksel hizmetkârlarının adlarını da öğrendi."

Nuh'un niçin Eldeberan'ın, Sirius'un ve Orion'un yörüngele-riyle ilgilendiği ve göksel hizmetkârların adlarını bilip de ne ya-

pacağı benim için gizemini koruyor. Yani bence tufandan sonra hayatta kalanların bambaşka tasalan olması gerekirdi. Ha evet, Nuh, Kitabı altından bir sandığın içine koydu ve her şeyden önce Gemisi'ne taşıdı.

"Ve Nuh Gemi'den çıktıktan sonra tüm yaşamında Kitap'la el ele verdi. Ölümünün yaklaştığını hissedince Kitabı oğlu Sem'e emanet etti. Sem de İbrahim'e, İbrahim İshak'a, İshak Yakup'a, Yakup Levi'ye, Levi Kehat'a, Kehat Amrom'a, Amrom da Musa'ya, Musa Yuşa'ya, Yuşa da en yaşlılara, en yaşlılar peygamberlere, peygamberler bilgelere verdi ve bu, Hazreti Süleyman'a kadar böyle sürdü. Süleyman'a gizemlilerin kitabı emanet edildi, o da bu sayede üstün derecede bir bilge kişi oldu... Yapılar inşa ettirdi ve Kutsal Kitabın bilgeliği sayesinde her el attığı işte başarıya ulaştı."

İnsanı hayrete düşürmesi gereken bazı küçük ayrıntılar olmasa, Âdem'in Kitabı'nın fantastik öyküsünün uydurulmuş olduğu zannedilebilirdi. İlk atamız Âdem'e bir kitabın armağan edilmesini doğal kabul etmek gerekir: Münzevi atamız bilgisini başka nereden elde etmiş olacaktı? Ama aslında böyle bir kitap olmamış olsa da olurdu: Âdem ne de olsa uyanık bir insandı, her gün yeni deneyimler yaşıyor ve bunlardan bir şeyler öğreniyordu. Vakanüvislerin Kitabın ne olduğunu araştırmalarını, böylece, torunlar öyküsünü uydurmalarını da normal karşılıyorum.

Ama *Safir Taşı* fikri beni zorlamaktadır. Öykünün ilk mucidi her kimse; kâğıt, parşömen, kil, tahta veya herhangi bir başka maddeden yapılmış tabletler üstünde yazılı kitaplar, hattâ kaya duvarlarının ve postların üstüne karalanmış yazılan hayalinde canlandırabilirdi. Ama *Safir Taşı* nereden çıktı? Değerli bir taşın üstünde bir ansiklopedinin kaydedilmiş olması fikri yüzlerce yıl önce de, binlerce yıl önce olduğu kadar anlaşılması güçtür. Ama anık durum değişti. Bilgisayarlar çağında koca koca sözlüklerin mikroçiplere yüklenmesi mümkün. Bilgileri kristallerin içinde depolamak fikri üzerinde de çalışılmaktadır. Ama Âdem nasıl olur da *Safir Taşının* üstündeki kitapla diyalog kurabilmişti? Bu öykünün o çok eski tarihlerdeki mucidinin aklından neler geçmişti? Dahası, kitabın kapsadığı varsayılan "yetmiş iki farklı bilim dalı",

"en önemli sırların altı yüz yetmiş işareti" ve "bin beş yüz şifre," gibi ayrıntıları nasıl icat edebilmiştir? Bunlar, hokkabazlık eseri olmayan ve bir meleğe de mal edilemeyecek kesin beyanlardır.

Binlerce yıl önce insanların bizlerden daha kolay inandıkları kesin; ama aynı zamanda daha inanlıydılar. Örneğin, Kutsal Kitap'taki yaratılış öyküsüne inançları asla sarsılmamıştır. *Melekler*, insanüstü yaratıklar, ebedî Tann'ın kılıcı ve elçileriydiler. Meleklerle şakaya gelmezdi, onların öfkesinden ürkülürdü. Öyleyse bir yazar müsveddesi, nasıl oluyor da o çok eski çağlara ilişkin bilimkurgu öyküsüne melekleri de katabiliyor? Melek Raziel'in *Safir Taşının* üstüne yazılı kitabı Âdem'e verdiği ileri sürülüyordu. Aynı melek Raziel, Cennet Bahçesi'nden çıkan nehrin kıyısında oturuyordu. Bu tamamen uydurulmuş olan pervasız bir iddia mı? Bu kadar yetmezmiş gibi, günahın işlenmesinden sonra, başmelek İsrail Âdem'e Kitabı geri götürmekle görevlendiriliyordu.

Bu gizemli Kitabın içeriğini gözümde büyütüyorum, ama yine de meçhul yazarın, bazı burçlara niçin o kadar büyük önem verdiğini sorgulamaktan kendimi alamıyorum. Âdem'le soyu Eldeberan'ın, Sirius'un ve Orion'un yörüngelerini bilmekten ne yarar umuyorlardı? Dünyasal bir takvim düzenlemenin daha basit yöntemleri vardır.

Havva ile UFO

Safir Taşının üstüne işlenmiş Kitabı getiren melek Raziel nehrin kıyısında bir ateş patlak verdikten sonra, alevlerle gökyüzüne çıktı. Âdem'in zamanındaki ateşle uçan arabaları sonradan eklenen *Âdem'le Hawa'nın Hayatında* da okuyoruz. Söz konusu metin İ.S. 730 yıllarına aitse de, tarihi belirsiz el yazmalarına dayanmaktadır.

"Havva gökyüzüne baktı ve ışıklar içindeki bir arabanın geldiğini gördü. Bu arabayı görkemini hiçbir insanın betimlemeyi başaramayacağı pınl pınl dört kartal çekiyordu." Yoksa ata anne

Havva, bir UFO'nun ilk görgü tanığı mıydı? Âdem'le Havva'yı yaratan ve vakit vakit Cennet Bahçesi'nde dolaşmaya gelen Tanrı, bu UFO'ya bindi.

"Ve gelin görün, o ulu, o güçlü varlık arabaya bindi. Dört rüzgâr onu çekiyor, yavru melekler rüzgârları yönetiyor, gökyüzünün melekleri O'nu karşılamaya geliyorlardı..."

Amma da tuhaf! Âdem *Safir Taşı* biçimindeki Kitap'tan gök katlarının ve göksel hizmetkârların adlarını öğrenmiş oluyor. Pe-ki, söz konusu edilen hangi gökler acaba?

En Eski Zamanlara ait Yahudi destanları bunu da belirliyor. İlk gök katının adı "Wilon". İnsanlar bu gökten gözleniyorlar. "Wilon'un yukarısındaki "Rakia'da yıldızlar ve gezegenler yer alıyorlar. "Şehakim" daha da yüksektedir. Bunun yukarısında da "Gebul", "Makhon" ve "Maon" adlı gökleri görüyoruz. "Maon"u ise göklerin en yüksek izlemektedir. Adı "Araboth". Orada "en yüksek melekler", ayrıca kutsal çarklar ve de yavru melekler bulunurlar. Bu meleklerin bedenleri ateşle sudan oluşmuştur, öyleyken bütünlükleri bozulmaz. Su ateşi söndürmediği, ateş de suyu emmediği için. Melekler ulu Tann'yı överler. Ama melekler Tanrı'nın uzağındadırlar. Aralarında, altı yüz otuz bin millik bir boşluk bulunur. Ve melekler Tanrı'nın bulunduğu mekânı görmezler."

Hiç kuşkusuz asıl metinde "mil" kelimesine rastlayanlayız. Bir çevirmen tarafından anlaşılamaz, başka bir ölçü birimi yerine kullanılmıştır. Ama "otuz altı bin" sayısı değişmeden kalmıştır. Bu anlatı yine de garipliğini korumaktadır. Nedeni, çeşitli göklerin yalnız ölçü birimleriyle değil, aynı zamanda sürelerle nitelendirilmiş olmaları. İki göğün arasında "merdivenler", bunların basamaklarının arasında "beş yüz yıllık seyahat" çağları bulunmaktadır. Bu ifadeye modern gözlüklerle bakıldığı zaman, ışık hızının yüzde ikisi hızıyla aşılın, on ışık yılına denk düşen bir mesafe ortaya çıkmaktadır.

Şu ana kadar naklettiğim anlatılann hepsi "menkıbe ve efsane" olarak nitelenebilirler ve tümüyle inanılır gibi değildirler. İki yüzyıl önce ilâhiyatçı Dr. Eisenmenger onları alayla sadece "kıkırcık masallar" diye nitelemişti. Efsane, doğru olmayan bir anlatı

olarak tarihin zıddıdır. Acayip ve harikulade, büyüleyici ve tüyler ürperticidir aynı zamanda. Efsaneler ve menkıbeler aynı zamanda kronolojik sürelele dikkat etmemekte, hele tarihsel gerçekleri zerrece umursamamaktadır. Efsane "halkın spekülasyonu ve halkın fantezisi"dir, ama yine de tarihsel araştırmalarla bilim arasında bir bağ oluşturmaktadır. Çünkü efsane; tarihi bütünleştirmekte, boşlukları doldurmayı, karanlığı aydınlatmayı istemektedir. Efsanenin yapısı bir hiç'in üzerinde kurulu değildir. Görüşleri ve bağlantıları tarihsel kaynaklarla uyuşmasa bile, efsane "bir ulusun dinsel tarih felsefesi" olarak kalmaktadır. Yunanlı coğrafya bilgini Strabon (İ.Ö. 63'ten İ.S. 26'ya kadar) yani on yedi ciltlik *Geographikahm* yazarı şöyle demişti:

"Küçücük de olsa bir gerçek payı olmadan anlatmaya girişmek, Homerik değildir."

Sadece Birer Efsane mi?

Efsane büyük olanı daha da büyütür, gizemli olanı sihirler ve kahramanlarını büyük bir hayal gücüyle süsler. Efsane buna rağmen sırf icat edilmiş bir yalanlar öyküsü değildir. İfade bir de tarihsel kişilerle veya gerçek olaylarla bağlantı kurar. Çoğu kez de, tarihçilerin çarpıttıklarını ya da yok ettiklerini gerçek olarak korumak ister. Örneğin, Wilhelm Tell'le oğlunun başındaki elmanın öyküsünü bütün İsviçreliler bilirler. Tarihçiler bu efsanenin büyüsunü bozdu. Halkın ruhu kimin neyine gerek? Oysa elmanın vurulması öyküsü, şöyle ya da böyle olmuş olmalıydı.

Efsaneler ayrıca kıtalar arası bir karakter taşırlar. Hem de bu yeni değildir. Binlerce yıl önce de öyleydi. (Başka bir yerde Kutsal Kitap'la Orta Amerika İndio'lannın anlatılan arasındaki çapraz bağlantıya işaret etmiştim.) Yahudi efsaneleriyle İran, Arap, Yunan, Hint, hattâ Amerikan efsaneleri arasındaki yakınlıkların kanıtlanması kolaydır. Başka adlara ve kahramanlara, yabancı tanrılara ve gizemli tabiat olaylarına rağmen, öykünün

özü aynı kalmaktadır. Tufan efsanesinin kuşaktan kuşağa geçen evrensel bir anlatı olduğunu söylersem kim bu sözümü yalanlayabilir?

Efsanelerde bütün tarihler karmakansıktır. Bir olayın ne zaman olageldiği hiç önemli değildir. Önemli olan, olagelmiş olmasıdır. Birçok kutsal kitap için de durum aynıdır. Örnek olarak, Nuh'la Gemisi'nin başrolü oynadıkları Tevrat'ın tufan olayını ele alalım. Buna uzun zamanlar inanıldıktan sonra bir zamanların Ninovalı Kuyuncuk Tepesi'nde heyecan verici bir keşifte bulundu. Arkeologlar orada, bir zamanlar Asur Kralı Assurbanipal'in kütüphanesinin bir parçası olan on iki kil levhayı gün ışığına çıkarmışlardı. Bu levhalarda Uruk Kralı Gılgamış'ın destanı anlatılıyordu. *Tanrı ve insan ilişkisi* olan bu hükümdar, adı "Utnapiştim" olan dünyasal atasını aramaya girişmişti.

Garip değil mi, *Utnapiştim* bize tufanın kusursuz bir tarifini veriyor. Bildirdiğine göre, *tanrılar* onu yaklaşan tufan hakkında uyarmışlar, bir gemi inşa etmesini, buna karlılarıyla çocuklarını, akrabalarını ve her sanat kolunun zanaatkarlarını bindirmesini buyurmuşlardı. Fırtınanın, karanlığın, yükselen suların ve gemisine alamayacağı insanların çaresizliğinin betimi bugün hâlâ etkileyiciliğini sürdürmektedir. Burada da -aynen Tevrat'taki Nuh'un öyküsünde olduğu gibi- gemiye alınan kargayla güvercinin öyküsünü ve suların düzeyi alçalınca geminin nasıl bir dağın üstüne oturduğunu okuyoruz.

Gılgamış destanındaki tufanın anlatısıyla Tevrat'ta, hiçbir kuşkuya yer bırakmayan bir koşutluk gösterir. Zaten bunu tartışmak hiçbir araştırmacının aklından geçmez. Bu koşutluğun en ilginç yanı, başka ön alâmetlerin ve başka *tanrıların* söz konusu edilmesidir. Tevrat'taki tufan öyküsü ikinci elden anlatılırken, Gılgamış destanında "ben" diye süren anlatı, hayatta kalan birinin, yani bir görgü tanığının varlığına işaret etmektedir.

Öyküyü kim kimden aldı? Yüzyılımızın altmışlı yıllarında aynı öykünün daha da eski örnekleri gün ışığına çıktı; öyleyse kaynakları nerede? Ve bunlara kim bir tarih koyabilecektir? Bu kronolojik karmaşa arasında olanaksız olanın mümkün olması dahi söz konusudur: Yani Tevrat'taki olayın öbürlerinden daha

da eski olması. Nasıl olur? Az önce bunun tam tersini söylememiş miydim?

İlâhiyatçılar ve buna yakın bilimlerin uzmanlarının hoşuna gitmese de, Nuh'a kadarki (ve de ondan sonraki) Tevrat büyüklüğünün tarihlerini saptamak, Kutsal Kitap'taki sıraya bağlı kalmak kaygısından kaynaklanan tam bir felâket olmuştur. Kutsal Kitap'taki tarihler, tarihsel açıdan kanıtlanabilir değildir. Böylece, Tevrat'taki tufan öyküsünün Akatlarınkinden ya da Sümerlerinkinden daha eski olması mümkündür. Zaman silsilesinde daha sonraki bir tarihte kaleme alınmış olması bir şey fark ettirmez.

Yalnız bir tek şey değişmemiştir: İnsanların çok, çok eski olayları hatırlamaları. Tarih ve ders kitapları bozulur, küflenir ya da yanarlar, ama efsaneler kalıcıdır. Ulusların bilincine inatla yerleşir ve her yıkımdan, her savaştan sonra yeniden yazılırlar. Efsane, geçmişin geleceği hedef alan keskin belleği, müphem mirasıdır. Ben de efsanelerden vazgeçmiyorum, eski ruhlanı modern araçlarla canlandırmaya çalışıyorum.

İnsanların anlatılarını izleyerek geçmişe dönülürse, *tüm evrenin efendisi, azizlerin en azizi, uluların en ulusu* bir Tanrı ilk insanı yaratmıştır. Aynı inanç bütün dünyada geçerlidir. Tanrı, bu varlığı Cennet Bahçesi'ne ya da olağanüstü başka bir güzel doğa parçasına yerleştirmiştir. Eski Yahudi anlatılarına bakılırsa, bu Cennet Bahçesi çoktan vardı. Hattâ dünyanın yaratılmasından önce dahi hazırды.

"... Tüm bahçeleriyle bitkileri, aynı zamanda üstündeki kubbeyle altındaki yer hepsi çoktan vardı ve gökle dünya ancak bin üç yüz altmış bir yıl, üç saat ve iki saniye sonra yaratıldı."

Öyle olunca da tüm çalışmalara rağmen, Cennet Bahçesi'nin niçin hiçbir zaman bulunamadığını insan merak etmekten kendini alamıyor! (Bu başarısız arayıştan başka bir kitabımda bahsetmiştim. Anlaşılan, Âdem ve Havva deneyini yürüten deneme istasyonu BİYOSFER I feshedildi. Oysa ben Âdem'le Havva'nın bu mahut Cennet Bahçesi'ndeki biricik insanlar olduklarını sanırdım. Gelgelelim, Yahudi efsaneleri yanlışımı ortaya çıkarıyor: "Asser'in kızı Sara, Cennet Bahçesi'ne gelen dokuz kişiden biri." Peki, öbür altı kişi kimdi?

Uluların ulusu bir insan yaratmayı aklına koymuştu. Ama önce melekler ordusuna usulen bu konuda fikirlerini sormuştu. Melekler bu fikre karşıydı. "*Uluların ulusu* o zaman parmağını uzattı ve hepsini yaktı." *Uluların ulusu* başka meleklerle aynı soruyu sordu, sonuç aynıydı. Üçüncü melek grubu, *Uluların ulusunun* nasılsa istediğini yaptığını, onun için bu kez de istediğini yapmasını önerdi. *Uluların ulusu* bunun üzerine "kendi elleriyle" Âdem'i yarattı.

İlk insan modelinin meleklerden bazı bakımlardan üstün olduğu anlaşılıyor. Melekler, özellikle insanın bütün bir gezegene egemen olmasına, üstelik, doğurgan oluşuna kızmışlardı. Çünkü melekler doğurgan değildir, çoğalamazlar. Sonuçta gökte kısıkanlık aldı yürüdü.

Gökyüzünde Kavgalar

"Samael gökyüzündeki meleklerin en büyüğüydü. Çünkü kutsal hayvanlarla Serafimlerin yalnız altı çift kanatlarının olmasına karşın, ondaki kanatlar on iki çiftti. Samael de gidip en üst düzeydeki meleklerle efendisine karşı birleşti, etrafında bir ordu topladı ve onlarla aşağı inerek dünyada bir ortak aramaya başladı.

Uluların ulusu böylesine bir isyana göz yumamazdı. Sonuçta olan oldu: "Samael'le suç ortaklarını kutsallıktan azletti ve onları gökyüzünden aşağı attı." Yahudi efsanesine bakılırsa, Cennet Bahçesi'ndeki günah kesinlikle elmayla ilgili değildir. Yukarıda sözü geçen fesat başı, Havva'yı baştan çıkardı ve gebe bıraktı. Cinsel ilişkiden sonra Havva "Onun yüzüne baktı ve dünyasal biri yerine, göksel olan birini gördü."

Saçma bir öykü mü? İnanılmayacak bir anlatı mı? Sadece insanların bir hayal ürünü mü? Hiç de değil. Binlerce yıldan beri kopye edilen ve her defasında yeniden yorumlanan öykülerin, birbirine uzak yaşayan sayısız ulusta, daima ortaya çıkan ortak bir özleri vardır: İnsanların baştan çıkarması. Dünyanın bu ka-

ranlık ve belirsiz geçmişinde ne olup bitmişti? Hatırlamaya çalışalım: Hristiyan dini, İsa'nın, insanları kurtarmak için gelmesinin gerektiği temeli üzerine kurulmuştur. Neden kurtaracaktı? Günah mirasından. Bu günah ise Cennet'in bu harikulade "Eden" Bahçesi'nde işlenmişti. İster elma, ister seksle ilgili olsun, o olay *bir yerde* gerçekleşmişti. Ata anne Havva bir *yılan* ya da gökten kovulan bir *başmelek* tarafından baştan çıkarılmıştı. Gelgeldim, modern teologlar bir günah mirasının olmadığını ileri sürüyorlar. Böylece, insanlığın kurtanılması fikrini temelinden sarsıyorlardı. Ama bu onların sorunu, benim değil.

Böylece çelişkili bir duruma düşüyoruz: Yaygın olan inanışa göre, Cennet ya da *Gökyüzü* mutlak mutluluğun egemen olduğu bir yerdir. Gökyüzü ölümden sonra hepimizin gitmek istediğimiz yer. Herkes; üzüntülerinden, korkulandan, kıskançlık ve hasetten, mutsuzluk ve sıkıntılardan annmiş olarak gökyüzüne ulaşmayı hedefliyor. Gökyüzü; özelemlerimizin hedefi, tüm arzularımızın, tüm umutlarımızın gerçekleşeceği yer.

Ama durun! Burada bir çelişki var. Cennette daha insan yaratılmadan; kıskançlık ve muhalefet, ölümlle sonuçlanan kavgalar ve patırtılar varmış. Şu halde "Cennet" kavramını yanlış mı anladık biz? Eski metinler, ulu Tann'nın oturduğundan farklı bir cennetten mi söz ediyorlar? Eski Yahudi anlatılarına inanılmadığı veya onlar hoşgörölü bir gülümseyişle bir kenara itildikleri zaman dahi, ikilem sürmektedir. Havva'yı baştan çıkaran, her şeyi değiştiren günahın nedeniydi. Bu günah hiçbir zaman işlenmemiş olsa bile; Hristiyanların inanışında, İsa'nın sonraki tarihlerdeki kurtarıcılığının nedeni olarak kalmaktadır. Ama bu günah mirası olmamış olsaydı, kurtanış için otomatik olarak hiçbir neden kalmayacaktı. Baştan çıkaranın adı "Semaël" de olsa, "İblis" veya "Şeytan" da olsa, hiçbir şey değişmeyecektir.

Kutsal Kitabı okuyan herkesin bildiği gibi, ulu Tann insan cinsini boğmak için bir tufan olmasını uygun görmüştü. Ama niçin? İlk insanları "kendi elleriyle" yaratmış değil miydi ve "ebedi Tanrı" olarak geleceği bilmesi gerekmez miydi? Nelerin olacağını önceden bilmesi gerekirdi. Yoksa değil mi? Şu halde o *Uluların Ulusu'yla* benim ve milyonlarca inanlı insanın *Tanrı* olarak bildi-

ğimiz varlıktan daha başka bir şey kastedilmiş olmalı. Yahudi efsaneleri, Havva'nın baştan çıkarılmasından sonra, iki ayrı soyun oluştuğunu bildiriyorlar: Habil'in soyuyla, Kabil'in soyu. Kabil'in soyundan gelenler hayvanlar gibi davranırlarmış.

"Kabil'in torunları çıplak dolaşırlar, kadını da, erkeği de hayvan gibi davranırlardı. Pazaryerinde çıplaklıklarını sergilerler, bir erkek sokaklarda annesiyle, kızıyla ve kardeşinin kansıyla herkesin gözü önünde cinsel ilişkiye girerdi."

Bu soyun kötülüğü ve sinsiliği Sodom ve Gomora efsanelerinde uzun uzun anlatılmaktadır. Bu kentlerin insanları ne yasa, ne de ahlâk dinlerler, o an canları ne isterse yaparlardı. Zamana uygun bir örnek bunu açıkça ortaya koymaktadır:

"Sodom ve Gomora halkları sokaklara yataklar sererlerdi. Kente giren herhangi bir kimse yakalanıp zorla bu yataklardan birine yatırılırdı. Yabancıların boyu yataktan daha kısa olduğu takdirde, üç kişi onu başından, başkaları da ayaklarından çekerlerdi. Adam haykırır, ama Sodomlu'lar ve Gomoralı'lar aldırmazlardı. Ama yabancıların boyu yatağından uzun olduğu takdirde, bu kez üçer kişi yatağın yanlarına geçerek adamı enlemesine çeker ve öldürünceye dek işkence ederlerdi. Yabancı haykıracak olsa, "Sodom'a gelen bir insanın sonu budur," diye karşılık verirlerdi.

Bu kadarı da yetmezmiş gibi... "Gözden düşmüş melekler", gruplar halinde gökten inerek, ahlâk düşkünlüğüne katkıda bulunmak ister gibi kendilerine "insan cinsinden kadınlar" alırlardı. Bu *melek cinsinin* tohumundan da "devler" üremişti.

"Bu birleşmelerden devler doğardı. Bu korkunç cüsseli yaratıkların işi gücü ise; hırsızlık yapmak, yağmalamak ve kan dökmektir. Devler de çocuk yaptılar ve sürüngenler gibi çoğaldılar. Bir batında altısı birden dünyaya geldi."

Bu durumda *iyi* ile *kötüyü* ayırt etmek imkansızlaşmıştı. Öyle olunca da *Uluların Ulusuna* bütün soyu boğulmaya terk etmek ve her şeye yeniden başlamaktan başka çare kalmıyordu. Böylece *Uluların Ulusu* bütün dinlerin inanılınının taptıkları gerçek Tann'nın kastedilemeyeceği ortaya çıkıyor.

Bu "gözden düşmüş melekler"in devler dünyaya getirdikleri söyleniyor. Bu devleri birçok kitaplarımda ayrıntılı olarak anlattı-

ğımndan, burada tekrarlardan kaçınmak istiyorum. Yalnız şu kadarını belirteyim:

En eski zamanlardaki Yahudilerin efsaneleri devlerin cinsiyetlerini dahi belirtmektedir. Bunların arasında *Emitter* ya da *Korkunçlar*, *Refaitler* veya *Muazzamlar*, *Giborimler* veya *Güçlüler*, *Samsunitler* veya *Hilebazlar*, *Avidler* veya *Sapkınlar* ve nihayet *Nef ilimler* veya *Fesatçılar* vardı.

Dünya müthiş bir sosyete barındınyomuş meğer. Peygamber Baruh'un yazılannda sayıları dahi bildirilmektedir:

"Tann dünyaya tufanı getirdi ve insanları yok etti. Araların da 4 090 000 dev de vardı."

Hangi kutsal ya da meşum ruh Peygamber Baruh'un kulağına bu sayıyı fısıldamıştı acaba? Tevrat'taki tarih saptama olgusu, devler konusunda da gerçekte çelişmektedir. 2. Samuel Kitabı'na bakılırsa, tufandan uzun zamanlar sonra yaşayan Davut, ellerinde altışar, ayaklarında ise onar parmak olan devlerle dövüşmüştü. Kronolojik bir zırvalık.

Frankestein'in Hayvanat Bahçesi

Beni, nasılsa düzene sokulmayacak zamanlar değil, *olgular* şaşırtıyor. *En eski zamanların Yahudilerinin Efsaneleri* hiçbir evrimin ürünü olmayan, garip melez yaratıklardan, şaşırtıcı canlılardan söz ediyor. Örneğin, "alınlarının ortasında bir tek gözü olan" yaratıklar vardı. Başkaları bir atın gövdesine ve bir koçun başına, daha başkaları bir insanın başına ve bir aslanın gövdesine sahiptiler. Gözleri sırtlannda olan boyunsuz insanlar ve daha da garibi, "insan suratlı ve at ayaklı" insanlar da vardı.

Bu hayvanat bahçesi, bir sarhoşun kaçık fantezisinin ürünü müdür acaba? Tarif edilen olayların kopyelerinin oluşu, yine de beni şaşırtmaktan geri kalmıyor. Gerçekten de Mısırlı Manethon da benzer canavarlardan söz ediyor. Bu Manethon, Mısır'daki kutsal tapınakların yazıcısı ve başrahibiydi. Yunanlı tarihçi Plu-

tarkhos, Manethon'dan, Ptolemaios hanedanından ilk kralın (İ.Ö. 304-282) çağdaşı olarak söz ediyor. Manethon, Nil deltasında bir kent olan Sebennytos'ta yaşıyordu. Mısır tarihi hakkındaki üç ciltlik eserini de orada yazdı. Üç bin yıllık Firavunlar devletinin sonunu görgü tanığı olarak yaşamış, tanrılarıyla krallarının tarihini bir bilirkişi olarak kaleme almıştı.

Manethon'un eski metinleri kaybolmuştur, ama Julius Africanus (İ.S. 240'da öl.) ve Eusebius (İ.S. 339'da öl.) Manethon'un eserlerinden birçok önemli alıntı yapmışlardır. Eusebius, Kaisareia piskoposu ve ilk Hristiyanların bir vakanüvisi olarak kilise tarihine geçmiştir. Manethon, tanrılarının çeşitli varlıklar, bu arada melez yaratıklar ve türlü canavarlar yarattıklarını ileri sürüyordu. Eusebius şöyle yazıyor:

"...Ve onlar, çift kanatlı insanlar, ayrıca, dört kanatlılarını, tek gövdeli ve iki kafalılarını, kadınlar ve erkekler, keçi ayaklı ve başlarında boynuz olan insanları, at ayaklılarını, bellerinden aşağı at, bellerinden yukarı insan gövdeli olanlarını, köpek kafalı atları, ejderha biçimli çeşitli yaratıkları ve resimleri Belos tapınağında yan yana görülen çeşitli yapılarda şaşılacak yaratıkları yaratmışlardı."

Eusebius, dolayısıyla da Manethon resimler konusunda haklıydılar. Bütün büyük müzelerde antikçağların melez yaratıklarının heykelleri vardır. Demek oluyor ki Yahudiler'le eski Mısırlılar¹ ın efsaneleri saçma gevezelikler yapmıyor, belli ki bir zamanların gerçeklerini dile getiriyorlar. Ve bu Frankestein canavarlarının hiçbir zaman var olmadıklarını farz edecek olursak, bu öykülerin mucitlerinin, fikirlerini nereden aşırıdıkları, bu acayip yaratıkların ne gibi bereketli bir zeminde üredikleri, dahası, eski çağların kalemkâr ve mermercilerinin modellerini nereden buldukları, hâlâ yanıtları aranan sorulardır. Tabii ki eski anlatılardan. Ve bunlar, saçma destan ve efsanelere göre şaşılacak kadar gerçeğe yakındırlar.

Kutsal Kitap, Genesis (Yaradılış) bölümünde Nuh'un Gemi-si'nin yapılışı hakkında bilgi veriyor:

"...Gemi'nin uzunluğu üç yüz arşın, eni elli arşın, yüksekliği otuz arşın olmak gerekiyordu..."

Yahudi efsaneleri daha ayrıntılı bilgi veriyorlar:

"Geminin sağ kanadı yüz elli, sol kanadı yüz elli kamara uzunluğunda, önde otuz üç kamara, arkada da otuz üç kamara eninde olması gerekiyordu. Ortada yiyecek stokları için on oda, ayrıca, geminin solunda beş depo bulunuyordu. Bunların içinde suyu ileten borular vardı ve bunlar açılıp kapanıyordu. Gemi üç kat yüksekliğindeydi. En alttaki kat nasılsa, ikinci ve üçüncü katlar da öyle görünmek zorundaydı. En alt katta sığırlar ve vahşi hayvanlar barınacak, orta katta kuşlar yuva kuracaktı. En üst kat ise insanlara ve haşarata ayrılmıştı."

Nuh'un Gemisi İçin Işık

Nuh'un Gemisi'nin her köşesi ziftlendikten ve her delik tıkandıktan sonra, tufan öncesindeki tekneye simsiyah bir karanlığın egemen olmuş olması gerekirdi. Ama öyle olmadı, çünkü:

"Gemi'nin içinde bütün yaratıkları ışık gibi aydınlatan kocaman bir inci asılıydı."

Burada iki şaşırtıcı düşünceye yer veriyoruz: Mormon Kitabı, *Son Günlerin Azizlerinin, Jesus Christi Kilisesinin* kutsal kitabıdır. Mormonların Amerika'da hayli kalabalık bir dinsel topluluk olduklarını biliyoruz. Bu kitap, Mormon Kilisesi'nin kurucusu olan Peygamber Joseph Smith'e (1805-1844) göya bir melek tarafından verilmiş. Mormonlara sorarsanız, kitap binlerce yıl boyunca metal levhalar biçiminde bir tepenin içinde saklı kalmış. Joseph Smith, melek Moroni'den teslim aldığı iki *çeviri taşı* sayesinde eski yazıları İngilizceye çevirebilmiş. Bu levhalarda Jareditlerin öyküsü anlatılıyor. Bu ulus, Babil Kulesi'nin bina edildiği yıllarda eski vatanını terk ederek, bir sürü gemiyle Güney Amerika'ya ulaşmış. Bu gemiler bir kere kapılan kapandıktan sonra "bir fiç kadar su geçirmezmişler."

Öyleyken bu teknelerin içi karanlık değilmiş. Tanrılan Jareditlere on altı pırl pırl taş armağan etmiş. Her gemiye iki tanesi

düşen bu taşlar, üç yüz kırk dört günlük yolculuk boyunca pırl pırl bir ışık sağlamışlar. Mükemmel! Bu, Nuh'un Gemisi'ndeki gizemli ışık kaynağının tıpatıp eşiymiş. Yahudi efsanesine göre, Tanrı'sı Nuh'a geminin bir krokisini bizzat çizmiş. "Ve Tann Nuh için parmağıyla çizimi yaptı ve onunla konuştu: 'Bak, geminin görünümü böyle olmalı.' "

Mormonlarda da durum farklı değildi. I. Nephi Kitabı'nda şunlar okunabilir: "Sana göstereceğim biçimde bir gemi inşa edeceksin ki, ulusunu denizlerin ötesine götürebileyim."

Yani Mormonlar bazı Yahudi efsanelerinden mi alıntı yapmışlardı? Ya da Sümerlerin Gılgamış destanından ya da Babillilerin *Enuma* destanından alıntılar yapanlar Yahudiler mi oldu? Çünkü orada da bir tufan olayı görülmüş, *Atra Haris* ise hayatta kalmıştı. Ve -başka nasıl olabilirdi ki?- Tanrı *Enki* kapısı, penceresi olmayan su geçirmez bir gemi yapılmasını buyurmuştu. Bu geminin ne pusulası eksikti, ne de ışık kaynakları.

Kimin kimden kopye aldığı sorusu yanıtsız kalmaya mahkûm. Ayrıca, efsanelerle kutsal kitaplardaki benzer detaylara ulaşmak için aşırı macılığa gerek yok. Mormon Kitabı'nın kaynağının, gerçekten de çok eski metal levhalara hakkedilmiş olduğunu yalanlamak hakkını bize kim veriyor? Sadece Hristiyan ve Yahudilerin kendilerini daima haklı görmek huylan mı? Ayrıca tufan öyküsünün başka toplumlarda başka adlar altında tekrarlanması da, Yahudi öykücülerinin onu aşırması olduklarını kanıtlamaz. Ne de olsa tufandan sonraki ilk kuşağın pek çok ardılı olmuş, bunların hepsi de öykünün kendilerine özgü yorumunu yaymışlardı.

Çeşitli efsanelerin yazarları farklı ülkelerde ve kıtalarda yaşıyorlardı. Dinleri dahi farklıydı. O sıralarda postacılar yoktu, kıtalar arası yolculuklar da gündemde değildi. Yine de anlatılar dünyanın dört bir yanında, aşağı yukarı aynı şeyleri bildiren sayısız kaynaklardan geliyordu. Yazarların kafalarında aynı ilham mı çöreklenmişti? Hepsi manyakça aynı düşüncüyü mi paylaşıyorlardı? Kesinlikle hayır! Bazı şeyler icat edilemez. Özellikle böylesine bir fantezinin binlerce yıl önce, dünyanın dört bir yanında işbaşında olması olanaksız. Aşağı yukarı uyuşan raporlar ancak gerçeklerden, yani tarihhöncesine ait olaylardan kaynaklanabilir. İlkönce bi-

şeyleri sürekli tekrar etmeden, nasıl bir düşünce yönü önerebilirim? İlkokuldaki öğretmenin ve üniversitedeki doçentin işi kolay. Her ikisi de öğrencilerin düşüncesinin temelini kavradıklarını ve öğretilerinin bu temel üstüne bina edilebileceğini varsayarlar. A-B-C'ye egemen olmayan bir sonraki sınıfa geçemez. Oysa bir yazar için durum çok farklıdır. O, okuyucularının önceki eserlerini bilmek zorunda oldukları savından yola çıkabilir. O zaman da tekrarlar gereksiz ve sıkıcı olur. Ne de olsa uzman bir kitleye hitap ediliyordur. Yazarın bu görüş tarzı yeni okuyucuları devre dışı bırakır. Böylece, onları önceki eserlerini satın almaya zorlar. Bu, gerçi kâr sağlayabilir ama doğru yol değildir. Yazar buna rağmen yalnız gedikli okuyucuları için yazmaya karar verdiği takdirde, o zaman uzmanlardan oluşan bir okuyucu kitlesi yaratır. Bunlar çok geçmeden bir *İçeridekiler* çevresi meydana getirirler. Onlar bilenler, bilgilendirilmiş olanlardır. *Dışarıdakiler* ise artık konunun devamını izlemek fırsatını kaçıranlar.

Ben yeni okuyucular için, kaçınılmaz olduğu yerlerde tekrarlar yaparak, bu kördüğümün hakkından geliyorum. Yeni okuyucu ancak bu şekilde yarı yolda kalmaz. Her ipucuna sürekli bütünlendirici bilgiler eklenir. Araştırmalar oldukları yerde kalmıyorlar, ben de Âdem efsanesi ve tufan öncesindeki ata Hanoh hakkında yedi yıl önce olduğundan daha fazla şey biliyorum. Çalışkan kütüphaneciler çalışma odama yeni kitaplar taşıyorlar, iyi niyetli okuyucular ek kaynaklara dikkatimi çekiyorlar, farklı kâmlardan bilginler bana taze bilgiler yağıdırıyorlar. Öyle olunca da bana, eskiden beri bilinenleri tazeleyip tamamlamaktan başka yapılacak iş kalmıyor. Temelli okuyucu bu bölümleri atlayabilmekte, "öğrenci" ise kısa dahi olsa tekrarlardan dolayı müteşekkik olmaktadır.

Binlerce yıl önce dünyamızın uzaydan gelenler tarafından ziyaret edildiği savı biliniyor. Bu konuda yirmi kitap yazdım ve yirmi beş bölümlük bir televizyon dizisi çevirdim. Bu ziyaretin nedenleri ve teknik Nasıl'ı konusunda da ayrıntılı açıklamalarda bulundum. Ama gerek bu, gerekse dünyamızın şurasında burasında bulunan sayısız arkeolojik ipuçları, bu yazımın konusu değil.

Burada söz konusu olan bir PALEO-SETİ-FELSEFESİ (PALEO - yaşlı (Yunanca *palaos*); SETİ = Dünyanın dışına ait zekâ arayışı); şimdiye kadarki dinsel genişlerdeki anlama ya da saçmalığa açıklık getiren ve yeni bir düşünce yönünün yolunu açan bir düşünce yapısıdır. Söz konusu olan kesinlikle yeni bir din ya da bir eleştirenin alayla belirttiği gibi, bir "yedek din" değildir. Dinler inanış isterler; burada hiçbir şeye inanmak gerekmez. Dinler, ölümden sonrası için dinî vaatlerde bulunurlar; ben hiç, ama hiçbir şey va'detmiyorum. Dinler, tanrılarına ve kurtarıcılarna -havarilere, azizlere, peygamberlere-; içinde ibadet edecekleri kiliseler ve tapınaklar bina ederler. PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nde ne tapınak vardır, ne de tanrılara ibadet. Dinler ayrıca belli ahlaksal davranış biçimleri talep ederler; benim ve mücadeleyi benimle yürüten arkadaşları için böyle bir şey söz konusu değildir. Dinler üstüne üstlük, yıllık bir avantayı ceplerine atarlar. Siz saygıdeğer okuyucuları, bu kitabı satın ya da ödünç aldığınız için kendinizi parasal açıdan sömürölmüş hissettiniz mi?

Öbür Düşünce Biçimi

Uzaydan gelenlerin dev ana gemisi güneş sistemimize girerken ETler, üçüncü gezegenin niteliklerini çoktandır biliyorlardı. Yaşam için gerekli tüm koşullar yalnız bu mavi gezegende vardı. Yabancılar burada her türlü canlının bol bol var olduğunu keşfettiler. Bu canlıların arasında ilkel atalarımız da vardı. Onlar zekâdan tüm yoksunluklarına karşın, dünyanın en ileri yaşam biçimini oluşturuyorlardı. Gelenler, o insanlardan birini kaparak genetik açıdan değiştirdiler. Bu işlem bugünkü olanaklarla artık ciddi bir problem olmaktan çıkmıştır.

Uzaylılardan bir grup ilk *Homo sapience* yaptıkları deneyin başarılı olduğunu gördüler ve dünyanın o soydan gelen insanlara bırakılabileceğini anladılar. O seçilen insan; etrafında sürünen ve yüzen tüm canlılardan daha zekiydi, dahası, her ne isterse tutmak ve almak için ideal araçlara ve ellere sahipti. Bu canlının ço-

ğalmasını sağlamak için bir dişi örnek gerekliydi: Böylece adı Havva ya da başka bir şey olan ata anamız ortaya çıktı.

İlk zeki insanlar hiçbir dil bilmiyorlardı; nereden bileceklerdi ki? Yakın atalan, maymunlar dünyasının üyesiydi, bağıyor ve hırıldıyorlardı. Uzaydan gelenler bunun üzerine bir öğretim programında karar kıldılar. Çift korumalı bir *bahçeye* konuldu - BİYOSFER I- ve Genesis (Yaradılış) Kitabı'nda belirtildiği üzere onlara ilk lisan öğretildi: "Ama bütün dünyada yalnız bir tek lisan ve aynı cinsten tekdüze kelimeler vardı." Âdem en sonunda her şeyi bir adla nitelemeyi başarmıştı. Öğretim, ahlâk kuralları ve tarım ile zanaatlar için pratik önerileri de kapsamış olmalı.

ETlerin bir başka grubu dünyada var olan hayvanlarla deneyler yaptı. Bunu niçin yapıyorlardı? Dev bir uzay gemisinin içindeki bir uzaylı ekibi, muhakkak ki dünyadan başka güneş sistemleri ve gezegenler tanıyordu. En azından kendi sistemlerini tanıyorlardı. Bu gezegenlerin birçoğu kendi mavi gezegenimizden daha büyük veya daha küçük olabilirler, kendi güneşlerine dünyamızdan daha yakın veya daha uzak mesafede yer alabilirlerdi. Daha sıcak veya daha serin, daha kuru veya daha nemli de olabilir, yerçekimleri de daha zayıf veya daha güçlü ve etkili olabilir.

Şimdi dünya, bilindiği kadarıyla, en olmadık iklim bölgeleleriyle uyum sağlayan yaşam biçimleriyle kaynaşmaktadır. Kutup ayısı buzların içinde uyumaktadır, ama aslana böyle bir dinlenme biçimi önerilemez kuşkusuz. Bir kanguru dev atlayışlar sergilemekte, buna karşın, kaplumbağa yerde sürünerek ilerlemektedir. Bazı yılan türleri tropik iklimlere uymuşlardır. Bunlar soğuk iklimlerde donup ölüler. Dünyada var olan genetik materyalle deneyler yapmak ne kadar çekici görünüyor, değil mi? O zaman hangi hayvanın, hangi çevre koşullarına daha kolay uyduğu, ayrıca, hangi hayvan türünün daha dirençli olduğu ortaya çıkabiliyor. Saçma mı bu?

Biz de aynı şeyi yapıyoruz ve de yapıyorduk. Tabii genetik yoluyla değil -bu alana yeni giriyoruz- ama üretmek yoluyla. Bugün Kenya'nın tropikal ikliminde otlayan, İsviçre ve Alman inekleri yetiştirdik. Daha fazla süt veren, daha dirençli inekler elde etmek için sığır ırklarını kanıştırdık. Keçilerle koyunları birleştirerek,

melez bir cins elde ettik. Tahıl, kolza, vs. cinsleri yetiştirdik ve melezleştirdik; böylece, yeni çevrelerle uyum sağlamalannı mümkün kıldık. Şimdi de sebze türlerini genetik yoluyla üretmek üzeriyiz. Bu alanda bilginlerimizin aklına nelerin eseceğini Tanrı bilir ya da bilmez. Günün birinde, genetik yoluyla iki yüz kırk yaşına kadar yaşayacak bir insan yaratmayacağımızı da kim bilebilir?

Böylece, eskiden dünya küremizde var olmayan canavarlar ve melez yaratıklar türedi. İnsanlar, heyecanla bunlan konuştuılar. *Tanrısal* yaratıklara şaştıılar, onlardan korktıılar. Ve nesilleri tükendikten ya da tufan tarafından yok edilmelerinden sonra; bu dehşet veren yaratıklar gidip halkın belleğine yerleştııiler. Mitos ve efsanelerde yer alarak, *tanrıların* melez yaratıkların yaratıııkları uzak bir geçmişı bize tanııtıımaya giriştııiler.

Bu arada insanın hayal gücünü kesinlikle azımsamıyorum. Yunanlı şair Homeros (İ.Ö. 800'ler), Odysseus'un Serüvenleri'nde; büyüleyici şarkılarıııla denizcilerin akıllannı başlanndan alan ve onlara görevlerini unuttıııran sirenleri, yani denizkızlarını betimlemiştııi. Homeros bu sirenlerin görünümünü her ne kadar tarif etmemişse de, çeşitli yazarların fantezileri, sonradan bunlan kuş ayaklı ve kanatlı kadııınlara dönüştürmüştür. Ya da Yunanlı şair Hesiodos (İ.Ö. yaklaşık 700) Medusa adıındaki canavarı uııdurmuştıı. Başından yılanlar fışkırııan bu yaratığın, o kadar korkunç bir görünüşü vardı ki; insanlar karşısında taş kesiliyorlardı. Hesiodos'un, Medusa gibi bir canavan hiç görmediğı kesin. Hepimiz uçan at Pegasus ile küllerinin içinden tekrar tekrar doğan Phönix' in efsanelerini biliyoruz. Bunlar ve daha pek çok şey, insanların hayal gücünün ürünüdür. Ama bu hayal gücü olmasa masallar da olmazdı, değil mi? Ancak, fantezi de sıfııırdan yola çıkmaz, kendine başlangıııç olacak bazı noktalar arar. Aklıımız, her ne kadar bir zamanlar yaşamış olması gereken canavarlardan oluşmuş bir hayvanat bahçesini kabul etmekte (hâlâ) direnirse de, bu direniş tartışılmaz iki gerçeğı değııştıııremez:

1. Antikçağların yazarları ve tarihçileri, bu yaratıkları betimlemişler ve *tanrılar* tarafından yaratıldıklarıııı iddia etmişlerdir.

2. Binlerce yıl öncesinin taşçıları ve kalemkârları, bu melez yaratıkların sanatlarııııla ölmezleştıııirmişlerdir.

Seks Düşkünü Melekler

Bu arada ana uzay gemisinde bir isyan çıkmıştı. Yüksek rütbeli subaylardan bazıları kumandan olan *Uluların Ulusundan* farklı bir şeyler istiyorlardı. Bu isyancıların elebaşısının adının *Semael*, Lüsifer ya da başka bir şey olmasının önemi yok. Efsanede "Ötekilerin arasındaki en büyük prens" olarak nitelendiriliyor. "Uzay Yolu" dizisinin uzay gemisi *Enterpriseda* ise kaptan olarak çağırılacaktı. Şöyle ya da böyle *Semael'in*, mürettebatın kalanından daha çok güç sahibi olduğu anlaşıyor. "On iki çift kanadı" olan ne de olsa yalnız oydu. *Semael* ile âsi arkadaşları "gemi"deki savaşı kaybettiler ve Cennet'ten atıldılar. Bu grup, en azından başlangıçta fazla bir rahatsızlık uyandırmış görünmüyordu. Belki de teknik bilgileri sayesinde er veya geç yine üstünlüğü ele geçireceklerini zannediyorlardı.

Dünyaya ayak basar basmaz dışlanan ekip seks peşine düştü. Efsaneye bakılırsa, elebaşı *Semael* vakit kaybetmeden Havva'yı baştan çıkardı. Ve bakın, dünyalılara değil, göksel olanlara benziyordu. Ekibin başka üyeleri zevkleri uyarınca güzel kızları, hattâ genç oğlanları kaptılar. Kutsal Kitaba inananlar Genesis bölümündeki şu cümleyi dikkatlerinden kaçırmamışlardır:

"İnsanlar dünyada çoğalmaya başlayınca ve kız çocukları olunca, tanrıların oğulları insanların kızlarının güzel olduğunu gördüler ve içlerinden beğendiklerini kendilerine eş olarak aldılar."

İnsanlar düşünmeye başlayalı beri bilginler arasında "tanrıların oğulları" sözlerinin etrafında bir tartışma süregelmektedir. Bu kavga binlerce sayfa çelişik beyanlar üretmiştir. "Tanrıların oğulları" bazen "devler" olarak çevrilmekte; bu yaratıklara bazen de "Tanrı'nın çocukları", "düşmüş melekler" veya "âsi ruhlar" de-

<3 *NASA ışık yıllarının aşılmasını sağlayacak, gelecekteki uzay konutlarını bu şekilde hayal ediyor.*

nilmektedir. Bir tek kelime, inanışı tersine döndürmektedir. Oysa İbranice öğrenen ve yazılanıyla anlamlarını inceleyen her uzman; söz konusu hecelerin, "Aşağıya inenler insanlara benziyorlardı ve insanlardan daha büyüktüler," demek istediğini bilir.

Çok eskilerden beri itiraz konusu olan bir nokta vardı: Ama uzaydan gelenlerin dünyalılarla hiçbir zaman birleşemeyecekleri iddiası, çoktandır tarihe karışmıştır. Tekrarlar gereksiz görünüyor. (Ve tanrılar insanları, kendilerini örnek alarak yaratmışlardır...")

Tarihöncesinin dramasında *Uluların Ulusunun*, yani uzay gemisinin kumandanının, elinde âsi mürettebatından belli ki daha kuvvetli kozlar vardı. *Uluların Ulusu* dünya yüzündeki gelişmeleri ve olan bitenleri kaygıyla izliyordu. Uzaylılarla insanların birleşmesinden *Homo sapiens~in* planlanan çizgisine tamamen ters düşen yaratıklar türemişti. Bu, Mitolojinin *günah mirasıydı*. İnsanlar şimdi de yanlış genetik mesajlarını miras bırakıyorlardı. "İşte o zaman Uluların Ulusu insanı yarattığına pişman oldu ve bu yüzden derin bir kaygıya düştü." Genesis bölümünde böyle deniyordu. *Uluların Ulusu* şöyle ya da böyle insanoğlu deneyini bozup her şeye yeniden başlamalıydı. Ama nasıl? Âsi *meleklerin* belli ki güçlü silahları vardı. Mağaralarda saklanabilir, binalarda savunmaya geçebilirlerdi. *Kötüleri* birer birer avlamak olanaksızdı.

Tufanın kasten mi düzenlendiği, yoksa bir göktaşının mı dünyaya çaptığı; efsanelerle dinsel metinlerden anlaşılamıyor. Yayıp bir tufan oluşturulabilir -bunu bugün biz de yapabiliyoruz- göktaşları ise sık sık dünyamıza düşüyorlar. Ama *Uluların Ulusunun* tufanın kesin tarihini bilmiş olduğu kesin. Ancak bu şekilde *İyilerden* bir insan grubunu uyarmak ve bir gemi inşa etmeleri için onlara önerilerde bulunmak mümkün olmuştur.

O çok eski efsanelerle, dinlerin modern bir gözle görülmelerini sağlayacak bu görüş biçimi canlanmıştır. Bu görüşü 1964'ten beri açık seçik benimsemiş bulunuyorum. O tarihte *The North West* adlı Kanada gazetesi, benim yazdığım bütün bir sayfalık makaleyi basmak cesaretini göstermişti. Bunu çok sayıda sorunun birer birer yanıtladığı kitaplar izledi. Bu düşünce yapısı şimdiki halde sadece teori olarak kalmaktadır. Birçok alanlarda teori aşamasından çıkmış olması bunu değiştirmemektedir. PA-

LEO-SETİ- FELSEFESİ; şu ana kadar dinsel anlatılann, aydınlanmamış birçok yönlerine akıllıca bir açıklık getiren bir düşünce yapısıdır. Şurası muhakkak ki güncel görüşler; binlerce yıldır bizi bir adım bile ileri götürmeyen ve sırf onlara inanmak mecburiyeti yüzünden ayakta kalan, teolojik ayrıntılardan daha çok anlam taşımaktadır.

İlahiyat profesörü Dr. Kari Girgensohn, bundan seksen beş yıl önce şöyle yazıyordu:

"İlerlemelerin, tarihte daha önce hiç görülmemiş bir hızla birbirini izlediği bir zamanda yaşıyoruz. Çoğu insanlara şu anda olamayacak gibi görünen şey, çalışma odası veya laboratuvarında sessizce düşünülmüş ve kanıtlanmış olabilir. Birkaç hafta sonra bütün uzmanlar bunu bilecekler, birkaç yıl sonra da tüm okumuşların ortak bilgileri olacaktır. Babalarla oğullar arasındaki o çok eski kavga, hiç günümüzde olduğu kadar sert olmamıştır."

Bilim ve Tanrıbilim

Bu cümleler 1910 yılında ifade edilmiştir. Prof. Girgensohn olsa olsa Ütopya'nın şafağını yaşamıştır. Bu arada bizler ütöpik gerçeğin orta yerindeyiz. Ben kendi hesabıma bugünkü anlamıyla Tanrıbilimden yana umutlu değilim. Tanrıbilimciler vahiylerle inanabilirler, ama rasyonel ve mantıklı olmayana rasyonel ve mantıklı yapmayı hiçbir zaman başaramayacaklardır. Bu arada ben, sistematik Tanrıbilimin bilimsel karakterini tartışma konusu yapmak istemiyorum. Burada metinler tarihsel gerçeklerle karşılaştırılır, el yazmaları incelenir ya da çeşitli ifadelerin karşılaştırmalı analizlerle değerlendirilmesine çalışılır. Örneğin: Hangi peygamberler, Mesih figürüyle ilgili olarak ne zaman ve nerede ifadelerde bulunmuşlardır? Bu ifadelerin hangisi anlaşılmalıdır, hangisine fazla önem verilmemelidir, hangi ifadeyle peygamber sözü uyuyor? Tanrıbilimciler "bilim" adını ancak - "teoloji" deyimini göz önünde bulundurmaksızın- hiçbir itiraz söz konusu olmadığı zaman

mı kullanmalılar? *Teos* ne de olsa "Tann", *logos* ise "kelime" anlamına gelmektedir: Özetle teoloji, Tann'nın sözü olarak çevrilebilir. Tüm teologlar, yani Tanrıbilimciler Tann'nın sözüyle meşgul olduklarına içtenlikle inanıyorlar, aksi halde bu dalı seçmezlerdi. Ancak bu kanaat dahi *inaniş* demektir. Kutsal veya daha az kutsal yazıların Tanrı'dan kaynaklandığına inanılır. Tanrı onları dikte etmiş veya seçkin insanlara açıklamıştır. İnaniş feda edilince, metinlerde geriye ne kalır ki?

Metinler kalır. Sadece kutsallıklarını kaybetmişlerdir. Eski oldukları için saygıdeğer olarak kalırlar, tarihsel açıdan anlaşılabilir olmayan bir çağa ait olayları anlattıkları için saygıyla karşılanırlar; son derece ilginç malzemeler içerdikleri için de bilimsel yöntemlerle analiz edilmeleri gerekir. Metinlerin kutsallığına inanılmadığı sürece, objektif olarak tartışılabilirler. Zamana uygun bir analizi engelleyen ise, bu yazıların kutsallığı konusundaki görüşümüzdür.

PALEO-SETİ-FELSEFESİ öte yandan sağlam bir temele dayanmakla birlikte, henüz kanıtlanamayan bir görüştür. Tanrıbilimin durumu da farklı mıdır ki? Görüşlerinin kesin *bilimsel kanıtları* nerede? Zevk kadar kişisel bir şey yoktur ve bu konuda tartışmamak gerekir. Ama kuşak değişimi zamanın ruhuna katılınca, insanları içten içe allak bullak ettiği için yine de tartışılır. Kimi sağlam bir inaniş kalesi ister, kimi de aydınlatılma.

Tanrıbilimin verdiği bilgiler sıhhatli bilim açısından işe yaramazlar. Çelişkilerle doludurlar ve ilgili düşünce ekolünün bir inaniş ve duygu konusu olarak kalırlar. Aynı şey PALEO-SETİ-FELSEFESİ için de geçerlidir. Ne var ki bu sonuncusu daha net bir çizgiye oturmuştur. Anlaşılmaz olanı anlaşılır yapar ve bir yerde mantıkla birleşirler. Çeşitli büyücüler ve gizli bilimlerle uğraşanlar tabelalarını indirebilir, gizli tarikatların üyeleri de kisvelerini üzerlerinden atabilirler. PALEO-SETİ-FELSEFESİ dünün saçmalıklarına bir anlam kazandırmaktadır çünkü. Binlerce yıldan beri insanlara yutturulan birçok inanişların yandaşlar kazanması, gidecek zorlaşacaktır. Geçmişin anlamlı bir yorumu, ancak günümüzün biliminin aracılığıyla mümkün olacaktır. Ve bu aptalca bir rastlantı değildir, olayın doğasında vardır. Elmalann ancak olgunlaşınca dallanndan kopup düştüklerini biliyoruz. Büyük dedem

de bugün kabul ettiğim düşüncelere ulaşamazdı. Onun için uzay yolculuğu diye bir şey yoktu, genler ve gen mühendisliği hakkında hiçbir şey bilmiyordu; melekler de onun için, Tanrı'nın el sürülemez habercileriydi. Bir hologramı herhalde hayalet olarak algılar, bir televizyonu ise konuşan cam olarak görürdü. *Aziz Berlitz'in Taşından* Allah razı olsun!

Esrar perdesi biraz aralanıyorsa, bu; bir bin yıl sonuna yaklaştığı için değil, bilimle teknik insanlara kapılarını açtıkları içindir. İnsanlar ancak 2100 yılında uzay yolculuğu olasılıklarını tartışmış, ancak o zaman bilgisayar keşfetmiş ve genetik şifreyi çözmüş olsalardı; bugün ortaya attığımız soruları o zaman sorardık. Büyük dedemin iki yüzyıl önce müthiş bir keşifte bulunduğunu farz edelim. Diyelim ki, ıssız bir mağarada yazılarla dolu levhalar buldu, bunlar ise bilginler tarafından okunabildi. Diyelim ki, bu metinlerde uzak bir gezegenden dünyamıza yapılan bir yolculuk anlatılıyordu. Levhalarda yazılı olduğuna göre; o gezegenden gelenler dünyalılar tarafından kötü karşılanmışlar, en küçük bir konukseverlik görmemişlerdi diyelim. Büyük dedem bir yana, iki yüzyıl önceki bilginler bu tür yazıları ne yapacaklardı? Bilinmeyen yazarlara "şaşılacak bir hayal gücü" yakıştırılacak, kinayelerden söz edilecekti. Yani burada kastedilen şöyle bir öğüt denilecekti: Nereden geldiklerini bilmeseniz bile, yabancılara dostça davranın. İki yüzyıl önceki bilginler, yazı levhalarnı destan olarak değerlendireceklerdi. O zamanın biliminin ufukları başka tür-lüsüne izin veremezdi. Gelecekteki bir uzay yolculuğu; iki yüzyıl önceki insanlar için sadece bir masaldı ve aklı başında insanlar için tartışılmazdı bile.

Söz konusu olan, başka türlü düşünenlerin dar görüşlülüğü değildir. Öyleleri ne de olsa fildişi kulelerinde rahattırlar. Önem taşıyan konu, insanların o çok eski sorunlarına güncel bakıştır. Bu işin, şimdi büyük dedelerimizin zamanına kıyasla çok kolaylaşmış olması gerekir. Artık aforozlanma yoktur, cadıların yargılanması tarihe karışmıştır; yeni iletişim araçları ise yeni teorilerin hızla yayılmasına olanak sağlarlar. Dayanılmaz bir inan vurdum-duymazlığıyla, yeni bir tinsel akımın yolunu kesmeye çalışanları anlamaz değilim. Onlar tüm teorilerde görüldüğü gibi gecikmele-

re yol açabilir, ama eninde sonunda dünyada hiçbir kuvvet geleceğin bilgilerini engelleyemez. Bir ülkede bir dinin ya da ideolojinin kısıtlamalarının etkisiyle yasaklananlar, bir başka ülkede aynı derecede engelsiz olarak gelişirler.

Eleştirenlerim ikide bir de bana, doğru yolda olduğuma nasıl olup da bu kadar emin olabildiğimi sorarlar. Düşüncelerimin yapısı ne de olsa hiçbir şekilde kanıtlanamayacak bir saplantı sayılır. Kaldı ki seçimimi titizlikle yapıyor, eski anlatılardan ve yazılardan teorimi destekleyen bölümleri alıyor, kalanları bırakıyorum.

Doğru Seçme

Bütün dünyanın, malzemenin bolluğu nedeniyle yaptığından dolayı niçin beni suçluyorlar? Okuduğum her kitap, yazarının desteklemek istedikleri arasından yapılan bir seçme. Bilim literatüründe durumun farklı olduğu yolundaki itirazlar, ancak bıyığı terlememiş öğrencilerin inanabilecekleri bir masaldır. Geçmiş dört yılın içinde yaklaşık üç yüz Tannbilimsel eser okudum ve her defasında yazann neyi elde etmek istediği ortaya çıktı. Her uzmanlık alanında literatür bolluğunun ulaştığı derece, herhangi bir yazarın, kendisinden önce bütün gelenlerin eserlerini işleyip kendi çalışmalarına katmasına olanak tanımamaktadır. Mutlaka bir seçim yapmak gerekiyor. Uzman olan nasıl olsa öbür görüşleri ve zıt literatürü biliyordur. Bu tür zorunlu seçmelerde değerlendirmeye normları; yazann ne istediği, ne aradığı ve başka fikirlerin niçin kenara itildikleri konusundaki dürüstçe ifadesine dayanmalıdır.

Dinsel metinler ahlâk ve moral yumağıdır; bu görüşler ve söyleyişler beni ilgilendirmiyor. Dolayısıyla da uyarılar, tehditler, kehanetler ve direktiflerle dolu olan; yüzlerce sayfalık peygamber deyişlerini es geçiyorum. Niçin domuz eti yememek gerektiği veya bir erkeğin hangi koşullar altında karısını boşaması gerekti-

ği gibi konularda okuyucuyu aydınlatmak, benim çalışmamın kapsamına girmez. Üstüne üstlük, peygamber deyişlerinin çoğu kez özgün olmadıklarını da, konunun bütün uzmanları bilirler. Sonradan gelen kuşaklar; bütünlemişler, eklentiler yapmışlar, yeni bir şeyler uydurmuşlar ve bunları eski metinlere zevkli ve uyumlu bir biçimde eklemişlerdir. Ayıklanması gereken bir şey de, tarih saptamalarıdır. Belki de İbrahim Peygamber hiç var olmadığı halde, "...Tarah İbrahim'in babasıydı, İbrahim de İshak'ın babasıydı..." gibi cümleler ne işe yarar ki?

Nasıl yani? İbrahim'den söz eden uzun metinler vardır, onun hakkında öyküler yazılmıştır, İbrahim'le ilgili olaylarda ise ayrıntılı bilgiler de verilmektedir. Çok doğru. Böyle metinler vardır ve benim çalışmalarım açısından çok da değerlidirler. Öte yandan, bunların; İbrahim'in ya da yakın çevresinin elinden çıkma özgün metinler olduklarının da kanıtlanması mümkün değildir. Daha eski kaynaklara dayanan *Jerahmeel'in Vakayiname-sinde*, İbrahim'in gelmiş geçmiş en büyük sihirbaz ve astrolog olduğu iddia edilmektedir. Bilgisini güya doğrudan *meleklerden* almıştır. Hristiyanlara, İbrahim'in insanlığın ilk atası olduğu öğretilmiştir. Oysa uzman bilginler; İbrahim Peygamber'in gerçekte var olup olmadığından ve adının ne anlama geldiğinden kesinlikle emin değillerdir.

Leiden Üniversitesi profesörlerinden Franz M. Böhl, şöyle diyor:

"Genesis II, 26-17,5 dışında hiçbir yerde rastlanılmayan Ab-ram adı, *şevketli baba* ya da *baba şevketlidir* anlamına geliyor. *Patriarch* (ilk ata veya patrik) kelimesi, böylece bu adın bir çevirisi olarak kabul edilebilir. Abr-aham adının, daha sık rastlanan Ab-ram adının bir başka şekli olması da olasıdır.

Bu saptama 1930 yılına aittir. Ancak, sonraki yıllarda da bilginler benzer bir sonuca varmışlardır. Prof. Böhl'den beş yıl sonra *Journal of Biblical Literature* kısaca şunu belirtiyordu:

"İbrahim aslında kişisel bir ad değil, bir Tann adıydı."

Bu saptamayı altmış yıllık İbrahim Peygamber araştırmaları izlemiş, ama ne çare ki konuya açıklık getirilememiştir. Yale Üniversitesi'nin bir yayınında, şu dikkate değer cümleye rastladım:

"Büyük bir olasılıkla, İbrahim'in gerçekten yaşadığını hiçbir zaman kanıtlayacak dunumda olamayacağız."

Şu halde bu Tanrıbilimsel karmaşa arasında, herhangi bir peygamberin sözlerindeki tarih saptamalarına nasıl bel bağlayayım? Özellikle aynı kanşıklığa başka peygamberlerde de rastladığıma göre. PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nin başkanlarından Hesekeiel, yüzyıllar içinde sayısız değişime katlanmak zorunda kaldı. 1981' de yayımlanan bir çalışmada, bu peygamberle ilgili iki yüz yetmiş araştırma ele alınmaktadır. İki yüz yetmiş iki bilgin; hayatlarının yıllarını, Hesekeiel (Ezehyel) araştırmasına adanmışlardı. Peygamberin imajına sayısız değişiklik mal edilmiştir. Önceleri sözlerine dokunulmazken, sonradan Hesekeiel'e "Hayalci", "Dalgacı", "Eksantrik", son olarak da "Kataleptik" (Krampların pençesindeki bir şizofren) sıfatlan yakıştıldı. Hesekeiel metinleri de Tanrıbilimsel açıdan açımlandı. Anlambilimciler; üslupla kelime seçiminin, metinlerin birden fazla yazar tarafından yazıldığını gösterdiğini saptadılar. Zavallı peygambere "Sahte Hesekeiel" denildi ve kitabının ancak İ.Ö. 200'de çeşitli başka metinlerden derlendiği ileri sürüldü.

Tanrıbilim profesörü Rudolf Smend, sadece yüzyıl önce şöyle yazıyordu:

"Tasvirin hayalî bir maceraya dayandığından, hayalin ise sadece yazımsal ifadenin bir biçimi olmadığından asla kuşku duyulmamalıdır!"

Ya bugün? Şimdi ise Tanrıbilimcilerin çoğunluğu Hesekeiel Kitabı'nın çok sayıda editörün çalışması olduğu, bizzat peygambere ait metinlere çağdaş ilaveler eklendiği kanısındadırlar.

Bu karmakarışık salatanın içinden, taze yaprakları ayıkladığım için beni kim kınayabilir? Üstelik bu salata, tadını kaçıran malzeme de içerir. Kutsal kitaplarda salataya hiç uymayan adlara ve tarihlere rastlanıyor. Örneğin Genesis Kitabı'nda (13, 15 ve 16):

"Allah Abramla konuştu: Şunu bilmelisin ki, soyun, ona ait olmayan bir ülkede yabancı olarak yaşayacak, orada köle olacaklar ve onlara *dört yüzyıl* baskı yapılacak... Ancak *dördüncü kuşak* buraya geri dönecek..."

İngiliz arkeologu Kathleen M. Kenyon, keskin diliyle ekledi: "Kronoloji kendi kendisiyle *çelişiyor*. Yabancı ülkeye *dört*

yüzyıl ayırıp sonra Mısır'a gelişi izleyen dördüncü kuşağın oradan göçe katılması, o kadar birbiriyle bağdaşamaz iki iddia ki; bunlardan çıkarılan sonuç, kesinlikle tarihsel olarak nitelenemez."

Tanrıbilimsel görüşler yalnız bir kapalı kutu kadar gizemli olmakla kalmayıp, porfesörden profesöre değişir, her on yılda bir de değişikliğe uğrarlar. Geriye ne kalıyor? Esrarengiz anlatılar. Yazann birinci şahıs olarak kaleme aldığı, yani olayları "ben" diye anlattığı çeşitten öyküler. Dinsel literatürde de, efsanelerde olduğu gibi; anlatının özü aynen kalır. Bu, sonraki editörlerin de hemen hemen değiştirmedikleri gizemli kısımdır. Acaba niçin? Bir kere kendileri de anlamadıkları için. Peygamberin sözlerinde bir sır gizlidir. Bunun değişmeden bir sonraki kuşağa iletilmesi gerekir. İkincisi, o editörler kendi düşüncelerini saygıdeğer bir peygambere mal etmekten çekmiyorlardı. Bu takdirde "ben" diye başlayarak yalan söylemek zorunda kalırlardı. O ilk macera anlatısı: "Gördüm... Duydum... Ululann Ulusu benimle konuştu..." Ancak sislere gömülü, anlaşılmaz zamanın içinden gelebilirdi. Sonraki editörler sadece değiştirmekle yetinmişler, anlaşılmaz olanı anlaşılır kılmaya çalışmışlardı. Ve kendileri bir şey anlayamadıklarından, bugünkü karmaşa olageldi. Ah keşke eski metinleri hiç değiştirmeden ve eklentiler yapmadan kopye etselerdi! Ne çare ki düşünen insan yapmaz bunu. Bugün biz bile yapamayız. Yeni Ahit'in birçok bölümleri, bugün çizgi roman veya daha korkunç başka şekillerde karşımıza çıkıyor. Görünüşe bakılırsa, amaç, kutsal yazıları "zamana uydurmak" ya da gençler için anlaşılır kılmak. Mahatma Gandi'nin (1869-1948) dendiği gibi, *"Kirlî çarelerle, ancak kirlî bir sonuca varılır."*

Seçmek — Ama Doğru Olarak!

Yaptığım seçme çerçevesinde, günümüz için tamamen anlaşılmaz olan her şeyi es geçiyorum. Ama bu, yirmi yıl sonra aynı metinleri yeni bir büyütecin altında incelemeyeceğimiz anlamına gelmez.

Ve burada her kim tartışma yolunu seçerek, böylesi bir tutumun "bilimsel olmadığı"nı ileri sürerse, onlara binlerce yıl önce aynı sorunla karşı karşıya kalan Yahudi bilginlerini hatırlatmak isterim. Onlar da eski metinlerde neyin kastedildiğini bilmediklerinden; her bir kelime, her bir cümle tekrar tekrar ele alınır, yeni yorumları yapılır, bir sonraki kuşak tarafından ise başka türlü ifade edilirdi. Bunun yazılı kanıtları *Midraş Kitaplarıdır*. *Midraşim* adıyla tanınan edebî antoloji, birçok yüzyılın en üstün Yahudi bilgelerinin yazı araştırmalarını içermektedir. *Midraş*; bir yorum eseri, bir anlam arayışıdır. Okuyucularımı *Midraşim*'i temin etmeye zorlamak istemediğim için, eseri birkaç örnekle tanıttacağım. Aşağıdaki alıntı, tam yüz bölümden oluşan *Midraş Bereşit Rabfoadandır*:

"Tanrı konuştu: Gelin, insanları yaratalım. Tann kime danıştı? Haham Levi adına Haham Josua'ya göre: *Gökke Yer* eseriyle. Aynen iki danışmanı olan ve onların onayı olmadan hiçbir şey yapmayan bir kral gibi. Haham Samuel bar Nachmaria göre Tanrı, her bir günün eseriyle hesaplaşıyordu. Aynen bir meclisi olan ve onun bilgisi olmadan hiçbir şey yapmayan bir kral gibi. Haham Ami'ye göre, Tanrı kalbine danışmıştı. Aynen bir inşaatçıya bir saray yaptıran bir kral gibi. Kral sarayı görüp de beğenmezse kime kızacaktır? Tabî ki inşaatçıya. Tanrı aynen bunun gibi kendi kalbine kızmıştı."

Eski anlatılardaki gizemi anlaşılır kılma arzusundan doğan görüştür, bu. İnsanlar bu bilmeceyi bugüne kadar çözmüş değildirler. Bu nedenle *Midraşim'in* her bir cümlesi tartışılmakta ve tartışılmaktadır. İnanlı bilginler bu metinlere dört elle sarılmışlardır; mutlaka bir anlamları olmalıydı. Böylece, araştırılmışlar, yorumlanmışlar, karşılaştırılmışlar ve yerine göre hasır altı edilmişlerdir. Bunun daha iyi anlaşılması için, *Midraş Şemot Rabbatian* bir örnek daha. Bu eser; elli iki bölümden oluşmakta ve Exodus (Göç) Kitabı'nın metnini ele almaktadır:

"Tanrı, Musa'yla konuştu. Haham bar Mamal'a göre Tanrı, ona şöyle dedi: Adımı tanımayı öğreneceksin. Ben edimlerime göre adlandırılacağım. Zaman zaman Kadirimutlak Tanrı'yım. Bazen bana Zebaoth, bazen Elohim denilecek. İmansızlara karşı sa-

yaştığım zamanlar adım Zebaoth'dur. İnsanların günahlannın cezalarını tayin ettiğim zaman, Kadirimutlak Tann'yım; dünyaya merhamet duyduğum zamanlar ise adım Yahve, çünkü bu ad, merhamet vasfını ifade etmektedir..."

Ve bunlar sayfalar dolusu olmak üzere sürüp gidiyor. Yeni adlar, yeni yorumlar. Ve hepsi bir arada ele alınınca, en üstün Yahudi bilginlerinin bile eski metinleri anlayamadıklarını anlatıyor.

Öyleyse ben seçmemi nasıl yapacağım? Geçmişin ve günümüzün bilginlerini hiçe sayarak; metinlerin hangi bölümlerinin özgün olduklarını ve hangilerinin olmadığını nasıl süzeceğim?

İbrahim Peygamber'in hayatı anlatılırken, doğduğu sırada gökten meleklerin indiği, babasının putperestlere hizmet ettiği ve İbrahim'in Babil Kralı Nemrut'a meydan okuduğu yazılırsa; ben bunu sonraki editörlerin hüsnükuruntusu olarak görürüm. Bir ilk ata İbrahim icat etmeye ve ona uygun bir menşeyi uydurmaya çalışılmıştır. Ama İbrahim -ya da eski metinde adı her neyse- "ben" diye söz alır ve onun (ya da ilk yazarın) başından geçen bir macerayı anlatırsa, dikkat kesilirim. Hele bu tür bir anlatı; herhangi bir editörün icat edemeyeceği bir uzay macerası olursa, gerçekten de ilgilenirim. Niçin olmasın ki? O tarihte ayrıntılara ilişkin bilgiler bulunmadığı için.

Tanrıbilimcilerin "İbrahim'in Apokalips'i" diye adlandırdıkları metinde, eski yazar XY, iki "göksel varlığın" nasıl dünya yüzüne indiklerini anlatıyor. İki *göksel varlık* İbrahim'i (ya da adı her neyse onu) yukarıya taşıdılar. *Uluların Ulusu* onunla konuşmak istiyordu. İbrahim, o ikisinin insan olmadıklarını belirtiyor. Bir kere soluk alıp vermiyorlardı. İbrahim çok korkmuştu tabii. O iki *göksel varlığın* "tıpkı safire benzeyen" pınl pınl bir bedenleri olduğunu ileri sürüyor. Sonunda duman çıktı, arkasından da ateş patlak verdi ve "Birçok rüzgâr tarafından itilmiş gibi yükseklerle çıktık." İbrahim, "Havada çıktığımız belli bir yükseklikte anlatılamayacak kadar güçlü bir ışık", sonra da "Birbirlerine 'benim anlamadığım' kelimelerle seslenen kocaman kişiler" gördü. Ve İbrahim, durumu hâlâ kavrayamamış olanlar için, nerede olduğunu kısaca şöyle saptıyor:

"Ama ben aşağıya, dünyaya düşmeyi istiyordum. Üstünde durduğumuz o yüksek yer; kâh dik duruyor, kâh aşağı dönüyordu."

Burada herhangi biri o çok eski zamanlardan, "ben" diye bizimle konuşuyor. "Aşağıya, dünyaya inmek istediğini" söylediğine göre, belli ki dünyanın *dışında* bir yerde bulunuyordu. Peki, sonraki bir editör, bu metni niçin uydurmuş ollmasın? Çünkü dev uzay gemilerinin kendi eksenleri etrafında dönmenin yarattığı santrifüj (merkezkaç) güç, yapay bir yerçekimi yaratır. Ve İbrahim'in Apokalips'i neyi bildiriyor?.. "...*Üstünde durduğumuz yüksek yer kâh dik duruyor, kâh aşağı dönüyordu...*" Bütün bunlar rastlantı olabilir mi? Ya da sadece aptalca bir fantezi? İbrahim niçin uzay yolculuğundan önce; o iki *göksel varlığın* insan gibi soluk alıp vermediklerinde, giysilerinin de "tıpkı safire benzeyen" pırl pırl bedenleri olduğunda ısrar ediyordu?

Hayır, karşı taraflı dostlarım! Bu tür metinler bugünkü bilgilerimizin ışığında apaçık. Lafı daha fazla karıştırmanın anlamı yok. Ve düne ait hiçbir hayal, bu açıklamayı durduramaz. Metinler ortada, bu işin zamanı da geldi. Modern insan, dinî bezemeli masallara inanmaktan yavaş yavaş bıkıyor. Öte yandan eski anlatıların yeni bir gözle incelenmesi, tartışma konusu metinlerin anlamını bir anda açıklığa kavuşturuyor.

Yeni bir bölüme başlamadan önce, bir kez daha yıllar içinde tekrar tekrar ortaya atılan, eski bir konuya değinmek istiyorum. Eski kitaplanmın hiçbirinde Hanoh Peygamberden söz etmeden edememiş, hattâ *Kanıtlarda* onu aynntılı şekilde tartışmıştım. Burada öyle bir şey yapmayacağım. Bununla birlikte, modern yorumların dışındaki bazı noktalara önemle değineceğim. Karşı taraf Hanoh bahsinde susarken, kimse beni yalnız işime yarayacak metinleri kullanmakla suçlayamayacak.

Ve Yine Hanoh

Bu Hanoh da kimdi?

Eski Zamanlann Yahudilerinin Efsanelerinde Hanoh, "insanlann, tam iki yüz kırk üç yıl egemen olan kralıdır." O çok bilge bir kişiydi ve bütün dünya ondan öğüt alıyordu.

Eski Mısırlılarda Hanoh, büyük piramidi inşa edendi. Coğrafyacı ve tarihçi Taki ad-Din Ahmad ben'Ali ben'Abd al-Kadir ben Muhammed al-Makrizi (1364-1442), *Hitat* adlı eserinde böyle diyor. Bu arada Hanoh'un, çeşitli uluslarda dört farklı adla tanındığına işaret ediyor: *al Saurid*, *Hennés*, *İdris* ve *Hanoh*. İşte *Hitatin* 33. bölümünden bir paragraf:

"...Birinci Hermes, İbranilerin Âdem'in oğlu Sep'in, Sep'in oğlu Enos'un, Enos'un oğlu Kenan'ın, Kenan'ın oğlu Mahalel'in, Mahalel'in oğlu Jared'in, Jared'in oğlu Hanoh dedikleri, aynı zamanda İdris adıyla tanınan kişidir. İşte peygamber, kral ve bilge olarak *üçlü* sıfatı olan bu kişi; bir tufan olacağını yıldızlarda okumuştur. Bunun üzerine, kaybolabilecek olan hazineleri, bilgelerin yazılannı ve değer verdiği şeyleri içlerinde korumaya almak ve gelecek için saklamak üzere piramitleri bina ettirdi."

"İdris" Araplar için "en eski bilge kişi" veya "ilk ata"yla eşanlamlıdır. Yahudi ve Hristiyan Tannbilimciler için ise Hanoh; on, ilk atanın yedincisi, tufan zamanındaki ilk atalardan biridir. Hanoh aynı zamanda Tevrat'a göre dokuz yüz altmış dokuz yıl yaşamayı başaran Metuşalem'in (veya Matuşalhay) babasıydı.

Eski Ahit'in Genesis Kitabı'nda, Hanoh'un beş cümlede adı geçmektedir. "Hanoh Tanrı'ya yakındı, sonra birden yok oldu. Tanrı onu yanına almıştı çünkü."

Puf diye ortadan kaybolmuştu Hanoh! Hanoh adı; İbranicede "sırdaş", "idrakli", "vukuflu" demektir. Bu "vukuflu", Tann'ya şükür ki; bilgilerinin iz bırakmadan kaybolmamasının çaresine bakmıştı. Çünkü bu Hanoh, çalışkan bir yazıcıydı. Problem işte bu noktada başladı.

Çünkü Eski Ahit'in parçası olmamakla birlikte, bu Kutsal Ki-

taba sonradan eklenen iki kitap vardır. Kutsal Kitabımızı toparlayan Kilise büyükleri, önlerinde bulunan Hanoh metinlerine bir anlam verememişlerdi. Bunlarda ne denildiğini anlamadıklarından, bu metinleri Kutsal Kitap'tan çıkardılar. Sadece Habeş Kilisesi, Kilise büyüklerinin emirlerini bilmezlikten geldi; böylece Hanoh'un Kitabı Habeş Kilisesi'nin yasalarının arasına katıldı. Bu arada aynı kitabın bir de Slav uyarlaması ortaya çıktı. En yüksek düzeyde akademik kıyaslamalar; her iki kitabın esas metninin tek bir yazar olduğunu ve bunun Hanoh olduğunu gösterdi. Hanoh Kitabı'nın Avrupa'da tanındığı on sekizinci yüzyıldan beri, Tanrı-bilimci çevrelerde; bu Hanoh Kitabı'nın kimin eseri olduğu konusunda, aralıksız bir kavga süregelmektedir. Bu kişinin İsa'dan birkaç yüzyıl önce yaşayan biri olması gerekiyordu. Habeşlerin Hanoh Kitabı tartışmasız bu kadar eskiydi çünkü. Peki, yazar kimdi?

Çeşitli yorumculann tek yanlılığına hep şaşmışımdır. Bir metin; inanışlarına uyduğu zaman, hemen "gerçek" olarak nitelenmekte, ters düştüğü zaman ise sahte damgasını yemektedir. Hanoh'un Kitabı yalnız birinci şahıs olarak yazıldığı gibi, yazar, gelecekteki kafalann kavrayamaması olasılığına karşı, yazarlığını metin içinde birkaç kez tekrarlamaktadır. Metindeki iki örnek aracılığıyla Hanoh'un yazarlığının iki işaretini vurgulayacağım.

Bir Görgü Tanığı Bildiriyor

"365. yaşam yılının birinci ayında, birinci ayın ilk gününde, *ben Hanoh, evimde yalnızdım...* Dünya yüzünde hiçbir zaman görmediğim kadar olağanüstü iri iki adam, ansızın bana göründüler..."

"Bu, *yazıcı Hanoh tarafından kaleme alınmış* eksiksiz bilgelik öğretisidir... Şimdi de *sen oğlum Metuşaleme, ben* her şeyi anlatıyor ve senin için yazıyorum. *Sana* her şeyi açıkladım ve bütün bunlarla ilgili kitapları sana teslim ettim. *Babanın kalemin-*

de,

*den çıkmış kitapları sakla, sen oğlum Metuşalem ve onları dünya-
nın gelecek kuşaklarına emanet et."*

Bundan da açık ne olabilir? Hanoh Kitabı'nın en eski özgün şekli, esası, belli ki tufandan önceki Hanoh'a ait, aksi halde oğlunu Metuşalem olarak adlandıramazdı. Bütün bunların İsa Peygamberden önceye ait bir sahtecilik olduğunu varsaymak, yazan sonu gelmeyecek bir yalancılıkla suçlamak olur. Oysa İbrahim Peygamber'in Apokalipsi'nde olduğu gibi, Hanoh Kitabı'nın yazarı da dünyayla "kovulan melekler" hakkında kendisinden sonra kimsenin bilemeyeceği şeyler anlatmakta, dahası *meleklerin* ona şunu ve bunu anlattıklarını, açıkladıklarını ve gösterdiklerini tek-
rarlamaktadır.

Hanoh Kitabı'nın yazanın tufandan önceki Hanoh olduğunu inkâr, Kutsal Kitap yorumcularının ayıbıdır. Ve inanlıların hi-
leyle yönlendirilmesinin, tüyler ürpertici bir örneğidir. Onların, başkalarının çiğnediğini yutmalannın gerekli görüldüğü anlaşılmaktadır. Bu arada; bazılarının sıkıntı veren Hanoh metinlerinin hayal olduğu yolunda bir yutturmacaya da başvurulacaktır. Anla-
yışı aşan her şey "hayal" adı altında toplanmaktadır. Hanoh'un uyanık olduğunu açıkça belirten yandaşlarından ise hiç söz edil-
memektedir. Hanoh ayrıca ailesine, kendisinin yokluğunda ola-
caklar hakkında kesin direktifler vermektedir. Yazarı Hanoh'un, "ölüm halindeki insanların gördüklerine benzer bir sanrı (halüisifias-
yon) da görmüş olmayacağı, *meleklerle* yaptığı görüşmelerden sonra pürsıhhat olarak yakınlarının arasına dönmesinden belli oluyor. Kendisi ancak çok sonra ateşten bir araba içinde dönme-
mek üzere bulutların arasında kaybolacaktır.

Bu Hanoh Kitabı'nda o kadar yıkıcı olan nedir? Aslında bu Kitap PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nin doğrulanmasıdır. Eski Ahit'te ol-
duğu gibi, Hanoh da; melekler ayaklandıktan zaman, neler oldu-
ğunu anlatmaktadır.

Melekler Ayaklandıkları Zaman

Hanoh'un Kitabı'nda şunlar yazılıydı: "İnsan çocukları çoğalırken, güzel ve sevimli kızları da dünyaya geldi. Gökyüzünün oğulları olan melekler, onları görünce arzulamaya başladılar. Aralarında şöyle konuştular: İnsan çocuklarının arasından kendimize eşler seçeceğiz ve onlardan çocuklarımız olacak.' Elebaşları olan Semiaza o zaman onlara şöyle dedi: 'Korkanm, bunu yapamayacaksınız. Yoksa büyük bir günahın bedelini ben ödeyeceğim.' Bunun üzerine hepsi şöyle karşılık verdiler: 'Hepimiz, bu plandan vazgeçmeyip uygulamaya koymaya, aksi halde birbirimizi lânetlemeye ant içeceğiz.' Bunun üzerine hepsi birlikte yemin ettiler ve karşılıklı olarak birbirlerini lânetlemeyi taahhüt ettiler. Jared'in gününde Heremun dağının doruğuna inenler, hepsi hepsi iki yüz kişiydiler."

Burada, "Gökyüzünün oğulları"nın bir ayaklanması anlatılmıyorsa, bu başka ne olabilir ki? Karşılıklı beddualarla bezeli bir aşk ilânı mı? Durum açık, çünkü:

"Her biri kendilerine birer eş seçtiler. Sonra o kadınlara gitmeye ve onlarla birlikte kendilerini kirletmeye koyuldular. Ve o kadınlara sihirler, büyüler ve kök kesmeyi öğrettiler, onları bitkilerle tanıştırdılar. Kadınlar da gebe kaldılar ve 3000 arşın boyunda devler doğurdular. Bu devler öbür insanların bütün yiyecek stoklarını yediler. İnsanlarda onlara verecek bir şey kalmayınca da, bu devler onlara saldırdılar ve onları yediler. Sonra da kuşlara, yabani hayvanlara, sürüngenlere ve balıklara el attılar, birbirlerinin etini yemeye ve kanlarını içmeye başladılar. O zaman dünya bu canavarlardan yakındı."

Bugün bize gerçekdışı gibi gözükse de, tufandan önceki görünüm gerçekçi biçimde betimlenmişti. Aslında *iyi melekler*, yani ayaklanmaya katılmayanlar da, dünyada olan bitenleri yukandan seyrediyorlardı. *Uluların Ulusuna* bilgi verdiler. O da kesin kararını verdi:

"Bütün dünya batacak. Korkunç bir su baskını olacak ve dünyanın üstündeki her şeyi yok edecek."

Hanoh'un Kitabı'nda, başka hiçbir kaynakta bulunmayan ayntılann bulunması hayret verici. Hanoh 69- bölümde o ayaklanmanın elebaşlarının adlarını sayıyor, ayrıca işlevlerini açıklıyor!

Okuyucularımla yaptığım haberleşmeden, onların köy ve kent kütüphanelerinde Hanoh'un Kitabı'nın bir nüshasını bulamayacaklarını ve böyle bir nüshayı arayıp bulacak vakitleri olmadığını bildiğimden, bu metni burada sizlere sunuyorum. Hanoh da, anlatılarının kabil olduğunda yayılmasını isterdi:

"Ve işte adlan:
İçlerinden ilki Semyasa'ydı,
ikincisi Artakisa,
üçüncüsü Armen,
dördüncüsü Kokabel,
beşincisi Tuarel,
altıncısı Rumyal,
yedincisi Danyal,
sekizincisi Rekael,
dokuzuncusu Barakel,
onuncusu Azazael,
on birincisi Armaros,
on ikincisi Bataryal,
on üçüncüsü Busaseyal,
on dördüncüsü Hananel,
on beşincisi Türel,
on altıncısı Simapesiel,
on yedincisi Jetrel,
on sekizincisi Tumael,
on dokuzuncusu Tarel,
yirmincisi Rumael,
yirmi birincisi Jseseel.

İşte bunlann elebaşlarının adlan:

İlkinin adı Yegun. Meleklerin çocuklarını baştan çıkaran, karaya indiren ve insanların kızlarıyla doğru yoldan saptıran o idi.

İkincisinin adı Aşbeel. Bu da meleklerin çocuklarına kötü öğütler verdi, bedenlerini insanların kızlarıyla kirletmelerini önerdi.

Üçüncüsünün adı Gadreel. O da insanların çocuklarına öldürücü darbeler gösterdi. Aynı zamanda da insanlara cinayet araçlarını, zırhı, kalkanı, kılıcı ve daha nice cinayet silahını gösterdi. Silahlar onun eliyle, dünyada yaşayanların arasına sonsuza dek yayıldı.

Dördüncüsünün adı Penemue. Bu da insan çocuklarına acıyla tatlı arasındaki ayrımı gösterdi ve bilgeliğin sırlarını açıkladı. İnsanlara mürekkep ve kâğıtla yazı yazmayı öğretti...

Beşincisinin adı Kasdeya. Bu da insan çocuklarına ruhlarla iblislerin tüm kötü darbelerini, örneğin, aşkın ana rahmindeki meyvesine ve ruha indirilecek darbeleri, yılan ısırığını, sıcak çarpmalarını ve yılanın oğlu Tabat'ı öğretti?" (Bütün çevirilerde bu soru işareti dikkati çekiyor. Adlann imlâsı, çeşitli çevirilerde farklılık gösteriyor.)

Bu metinle ilgili bir yorum yapmaktan sakınırım. Nasılsa herkes okumayı biliyor.

Bu Hanoh ne oldu acaba? Kemikleri nerede? Onuruna inşa edilen tapınak veya katedral nerede?

Engelli Göğe Yolculuk

O kemiklerin bu dünyada olmadıkları kesin. Eski Ahit Hanoh'u hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybettiriyor; Tann onu yanına almış olmalı. Kutsal Kitap'ın bazı yorumlarında Hanoh, ateş içindeki bir arabayla göğe çıkmıştır. Eski Yahudi efsaneleri Hanoh'un yolculuğunu biraz daha ayrıntılı olarak anlaşıyorlar.

Melekler güya Hanoh'a, göğe çıkarken onu da yanlarına alacaklarını va'detmişlerdi. Ancak hareket tarihi, görünüşe göre sap-

tanmış değildi. Hanoh, "Göge çıkacağıma dair bir çağn almıştım," diye anlattı. "Ama sizden ayrılacağım günü bilmiyorum." İnsanlar da böylece Hanoh'un etrafını çevirerek oturuyor, Hanoh da onlara o ana kadar *meleklerden* duyduğu her şeyi öğretiyordu. Çevresine, özellikle kitaplarını gizli tutmamalan, onlan gelecek kuşaklara ulaştırmalan için baskıda bulundu. Ben de bu çağnya uyuyorum. Öğretim, birkaç gün sonra gerçekten heyecanlı olmaya başladı.

"Ama insanlar Hanoh'un etrafında otururlarken, Hanoh da onlarla konuşurken bir şey oldu. İnsanlar başlarını kaldırıncı, bir atın gökten indiğini gördüler ve at bir fırtınanın eşliğinde dünyaya ayak bastı. Ve insanlar Hanoh'a ne gördüklerini söylediler, Hanoh da onlarla konuştu: 'Bu at benim için dünyaya indi. Sizden ayrılmamın ve sizleri bir daha görmemek üzere gitmemin zamanı geldi.' At oradaydı ve orada olduğunu bütün insan çocuklarını açıkça gördüler."

Gökten gelenler, dünyadan hareketinin etrafındakiler için yaşamsal tehlikesi olduğunu, belli ki Hanoh'a açıklamışlardı. Hanoh da müritlerini uzaklaştırmaya çalıştı. Olaylan aptal aptal seyrederkenleri, "Ölmemeniz için" diyerek, onu izlememeleri için uyardı. Birkaçı tereddüt ederek arkada kaldılar; ama inatçı seyirciler, Hanoh'un göge yapacağı yolculuğa mutlaka tanık olmayı akıllarına koymuşlardı.

Dediler ki: "Gideceğin yere biz de seninle gidiyoruz. Yalnız ölüm bizi senden ayırabilir." İnsanlar onunla gitmekte direttikleri için, Hanoh onlan vazgeçirmek için daha fazla uğraşmadı, onlar da Hanoh'u izlediler ve bir daha geriye dönmediler. Hanoh da alevli atlar üstünde, alevli arabada göge çıktı."

Bulutlara yapılan bu yolculuk, bütün katılanlar için ölümle sonuçlandı. Ertesi gün Hanoh'un peşinden koşanlar arandı.

"Aramalar Hanoh'un gökyüzüne yükseldiği noktada yapıldı. Adamlar o yere vannca, toprağın üstünün karla kaplı olduğunu gördüler. Kann üstünde de, kar taşlan türünden koca koca taşlar vardı. O zaman adamlar birbirlerine, 'Şu karlan süpürelim ve Hanoh'la giden insanlann kann altında olup olmadıklarını görelim,' dediler. Böylece karlan süpürdüler ve Hanoh'la giden insanlan,

kann altında ölü olarak yatar buldular. Hanoh'u da aradılar, ama onu bulamadılar, çünkü o göğe çıkmıştı... Bu olay, yani Hanoh'un göğe çıkışı; Metuşalem'in oğlu Lameh'in yaşamının yüz on üçüncü yılında gerçekleşti."

Böylece günah mirası ve tufandan sonra üçüncü imkânsızla karşı karşıyayız; aslında bu artık o kadar da şaşırtıcı değil, çünkü metinlerin şu ana kadarki yorumları, imkânsızlıklarla dolup taşmaktadır. Şimdi de; öğretmenleri Hanoh'un göğe yolculuğu sırasında yüzlerce, hattâ binlerce aylak seyirci yanarken, şefkatli Tann'nın bir şey yapmadan baktığına mı inanacağız? Bu insanlar ne suç işlemişlerdi? Bilge Hanoh'larını dinlemişler, ona saygı göstermişler, ona bağlanmışlar, sonunda onun gökyüzüne yolculuğunun başlayacağı yere kadar gelmişlerdi. Hanoh "Alevli atlann üstünde, alevli arabada" göğe çıkarken; yerde insanlarla hayvanlar kavruluyor, hattâ taşlar bile sıcaktan akkora dönüşüyor ve çözümlere kara benzeyen, beyaz bir toz oluşturluyorlardı. (Çeşitli kireçtaşları sıcaklığın etkisiyle, kar gibi beyaz bir renk alırlar.) Hanoh'un günahsız müritlerini buharlaştıran, şefkatli bir Tann olabilir mi? Hanoh'u kimseye zarar vermeden yanına aldirmaya yetecek kadar gücü yok muydu? Sırf Hanoh'un bulutların arasına yükselebilmesi için; bunca insanın en dramatik biçimde ve acılar içinde yararlanarak ölmesi niye?

Evet, bütün bunlar -*günah mirası, tufan, Hanoh'un göğe çıkması* ve de *İbrahim Peygamberin* uzay yolculuğu-; kesinlikle şefkatli bir Tanrı imajına uymuyor. Her yerde olan Tanrı, niçin onunla konuşmak için İbrahim'i yanına çağıracaktı? Tanrı, İbrahim'in ne düşündüğünü, ne hissettiğini herhalde biliyordu. Şefkatli Tann, dünyanın yukansında duran ve kendi eksenini etrafında dönen bir uzay gemisini niçin gereksinsin? Ve Tann, İbrahim'i yanına getirmek için, niçin iki varlık yollasın? Hanoh'un gökyüzüne yolculuğu için, niçin "alevler içindeki atlar" gereksinsin?

Yanıtlar her zaman aynı: Betimlenen *Tanrı* veya *Uluların Ulusu*ya dinlerin (ve de benim) ibadet ettiğim Kadirimutlak Yaratıcı kastediliyor olamaz. Ona böylesine kusurlar ve zulüm mal etmek, gerçek Tanrı'ya hakaret olur kanısındayım. Ama *Tanrı* ve-

ya *Uluların Ulusunun* yerine *uzay yolcularını* geçirdiğimiz takdirde, bütün davranışlar, kusurlar ve ikilemler anlaşılır olur. "Kovulan melekler" in kimler oldukları ve niçin cinsel iştahlarını doyurduktan birdenbire anlaşılır. Bir tufanın nedenleri, *Ulular Ulu-su'* nun insanlarla tek tek konuşmak istemesi anlaşılır ve Hanoh'un uyanlarını dinlemeleri gereken bunca insanın niçin öldükleri de ortaya çıkar.

Böylece; insanların *Mahşer Gününden, Kıyamet Gününde* günahlarının hesabını vermekten duydukları korku da anlaşılıyor. Çünkü *Uluların Ulusu* geri döneceğine söz vermişti.

DORUKTA BİR BULUŞMA

BU dünyadaki bütün Katoliklerin başı ve Roma Piskoposu olan Papa, koyu renkli yazı masasının öbür yanında konuşmadan duran yabancıya şaşkınlıkla baktı.

Biraz kuşkulu bir tavırla, "Sizi kim içeri aldı?" diye sordu.

Yabancı, özgüvenini ele veren bir tavırla, "Hiç kimse," diye karşılık verdi. Dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümseme fark ediliyordu.

Papa, onda alışılmamış bir sertlikle, "Yalan söylüyorsunuz," diye atıldı. Bir yandan da sağ eli yavaşça alarm düğmesine doğru kayıyordu.

Yabancı sırttı. "Önce size ne teklif edeceğimi öğrenmek istemez misiniz?" Siyah gözlerinde dostça bir bakış, aynı zamanda ikna edici bir anlam vardı. Papa durakladı.

Sonunda yumuşak görünmek için çaba harcayarak, "Teklif edeceğiniz nedir?" diye sordu. Parmakları şimdi alarm düğmesinin üstündeydi. Buna şimşek hızıyla basması işten değildi.

Yabancı büyük bir soğukkanlılıkla, "Zaman makinesini," diye karşılık verdi. Kesinlikle ürkek gözüküyor, aksine neşeli izlenimi uyandırıyor.

"Akla gelebilecek en aptalca yanıt bu," dedi Papa alayla. "Zaman makineleri sadece kaçık dimağların icadıdır." Biraz düşündükten sonra ekledi. "Evet, Kutsal Metinlerde zaman kaydırma efektlerinden söz edilmesine ediliyor. Örneğin, Yeremya Pey-

gamber'le genç arkadaşı Abimeleh bahsinde. Ama orada zaman değişikliklerini ulu Tann vücade getiriyor. Ama gördüğüm kadarıyla siz bir meleğe de benzemiyorsunuz." Papa, böyle diyerek yabancıya âdeta acıyarak baktı.

Yabancı'nın gerçekten garip bir görünüşü vardı. Derisinin rengi siyahtı. Yaklaşık yirmi beş yaşlannda görünüyordu. Bir metre doksan santim boyundaydı. Çoğu zenciler gibi kıvrıcık saçları vardı. Teni soba isı gibi parladığından, Senegalli olması mümkündü. Ama en garibi giyimiydi. Ayaklarında siyah ayakkabılarla siyah çoraplar, üstünde siyah pantolon, siyah gömlek ve çok sık kesimli ve geniş yakalı bir siyah ceket vardı. Siyahlar içinde bir siyahi. Sevimli yüzünde bembeyaz dişleri, egzotik bir inci dizisi gibi ışıldıyordu.

Yabancı, nazik bir gülümseyişle sordu. "Gözlerinizin önünde kaybolsam, on beş saniye sonra da tekrar cisimlensem bana inanır mısınız?"

Papa soluğunu salıverdi. Böbrek sancıları çektiği hakkında söylenenlerin doğruluğu belli oluyordu. Alayla yineledi. "O on beş saniyeyi size veriyorum."

Yabancı, ceketinin sol dış cebine elini attı ve içinden yassı ve pırl pırl bir cisim çıkardı. Cisim bir cüzdandan büyük değildi ve seramik ya da metalden yapılmışa benziyordu.

Yabancı, "İşte zaman makinem," diye gülümsedi. "Bana dikkatli bakın. Ben ortadan kaybolduktan sonra da bakışınızı saatini-zin saniye göstergesinden ayırmayın."

Yabancı bundan sonra mat, parıltılı cismi alnının sağ yarısına bastırdı ve ortadan silindi. Katolik Kilisesi'nin başı şaşkınlığından saatine bakmayı bile unuttu. Apışıp kalmış halde dev yazı masasının etrafını döndü ve çalışma odasının her köşesini bakışlarıyla yokladı.

Yabancı, "İşte yine buradayım," diye seslendi ve yassı cismi cebine attı. Bu kez yazı masasının arkasında, Papa'nın koltuğunun yanında duruyordu.

Papa zorlukla soluk alıp veriyordu. İki avucunu masaya dayamış, Latince bir dua mırıldanıyordu. Sonunda, "Bu bir aldatmaca," diye soludu. "Siz beni ipnotize ettiniz."

Yabana, "Yok canım!" diyerek gülerek sitem anlatan bir hareketle kıvrıcık kafasını salladı. "Bir dinî lider olarak duyulannıza güvenmek zorundasınız. Bu kadar zayıf olsalar bile," dedi.

Papa düşüncelerini düzene sokmaya çalışıyordu. Bu işte hile olmadığı takdirde, bunda mutlaka şeytanın parmağı vardı ya da yabancı bir haberciydi, ulu Tann'nın bir meleği idi. Ne de olsa İbrahim Peygamber'e, ata Nuh'a ve Kutsal Bakire Meryem'e de melekler görünmüştü.

Papa, "Sizi kim yolladı?" diye sordu. "Ulu Tanrı'dan mı geliyorsunuz, yoksa karşıtımdan mı?"

Yabancı, "Ben ne meleşim, ne de şeytan. Sadece sizin gibi bir insanım." dedi yumuşak bir sesle. "Gelecekte geliyorum."

Papa, soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. Sonunda, "Belki biliyorsunuz, benim sağlık sorunlarım var. İzin verir misiniz?" dedi. Din adamı, yazı masasının yanındaki sehpanın üstünde duran bir cihazı işaret ediyordu.

Yabancı, "Sormaya ne hacet!" dedi ve buyurun der gibi bir kol hareketi yaptı.

Papa düğmeye bastı ve ilacının getirilmesini istedi. Sonra yabancıya bir şey içmesini teklif ederek geniş çalışma odasının bir köşesini işgal eden koyu renkli masanın başına geçti.

Yaşlıca bir rahibe içeri girdi, yabancıya şaşkın bir bakış yöneltti, ama soru sormaya cesaret edemedi. Çay servisi yapıldıktan, kendisi de kırmızı bir sıvıyı içtikten sonra, Papa biraz rahatlamış olarak, "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum." dedi. "Biliyor musunuz, suikastten beri çok kuşkucu oldum. Bütün İsviçrelilerine görünmeden içeri girebilen biri olarak, size nasıl güven duyabilirim? Eğer ben müdahale etmezsem, bu konuşmamızdan sonra tutuklanacağınızdan haberiniz var mı?"

Siyahi adam yine gülümsedi. "Böyle bir şey olmaz. Benim nasıl ortadan kaybolduğumu gördünüz, öyle değil mi?"

Papa hoşgörülü bir tavırla, "O, herhalde tekrar edemeyeceğiniz bir göz boyama numarasıydı," dedi.

Yabancı Papa'ya acıyarak baktı. Sonra düşünceli, fakat aynı zamanda ikna edici bir tavırla, "Biz, iki yönlü zaman makinesine egemen olan ikinci kuşağız." diye yanıt verdi. "Uzay araştırmaları

konusunda en büyük bilginimiz Profesör Clarke, birkaç yıl önce kendini geleceğe ışınlattırdı. Hepimiz onun bir daha geri dönmeyeceğini sandık. Ama sonra ortaya çıktı. Elinde de şu cisim vardı."

Yabancı, parlak, kare bir cismi masanın üstüne bıraktı. "Bunu kullanmak çocuk oyuncağı." dedi. "Şu minik delikleri görüyor musunuz? Sivri uçlu bir metal çubukla; yıllan, aylan, günleri, saatleri, dakikaları ve saniyeleri soldan sağa doğru ayarlayabilirsiniz. Hafifçe basmak yeterli, program yukanda okunabilir."

Yabancı ince bir kalemi arka arkaya deliklere bastırdı. Gizemli cismin üst kenarında 112, 8, 14, 3, 6 ve 14 sayıları belirdi. Yabancı, "İşte ben o zamandan geliyorum," dedi. "112 yıl, 8 ay, 14 gün, 3 saat, 6 dakika ve 14 saniye sonrasında."

Yabancı susunca, Papa düşünüyor göründü. Sonra temkinli bir tavırla konuştu. "Herhangi bir gücün ajanı olduğunuz savından yola çıkmak zorundayız. Tekniğinize aklım ermez. Hesapta olmayan bu görüşme sona ermiştir." Acele bir hareketle alarm düğmesine bastı ve ayağa kalktı.

Yabancı azametli bir gülümseyişle, "Ufak bir ayrıntı daha var." dedi. "Zaman makinesini çalıştırmak için, cismi sağ şakağına bastırmalısınız. Start impulsunu çalıştıran beyin dalgalandır. Koordinatlar saptandı bile."

Yabancı daha konuşurken ceketinin cebine el atmış ve ikinci bir parlak cismi ortaya çıkarmıştı. Dört İsviçreli muhafızın odaya dalmasından bir saniye önce, bunu sağ şakağına dayadı ve havanın içinde âdeta eridi.

Papa fazlasıyla şaşkın halde, yazı masasının yanında duruyordu. Alnındaki kırışıkların içinden terler damlıyordu. Dört muhafız çaresizlik içinde odayı bakışlarıyla taradılar, ağır kadife perdelerin arkasına baktılar, olmayınca yere yatarak möblelerin altına da göz attılar. Papa sonunda adamlarından özür dileyerek düğmeye kazaen basmış olacağını söyledi.

Muhafızlar odayı terk ettikten sona, Papa genç subayı geri çağırdı. Sonra hâlâ masanın üstünde duran parlak cismi alarak subaya, "Bunu lütfen şakağına dayar mısınız?" dedi.

Subay, efendisinin emrini şaşkın halde yerine getirdi. Sonra

çaresizlik içinde omuzlarını silkti. "Hiçbir şey duymuyorum," dedi kısaca.

Papa yorgun bir sesle, "Ver şunu!" dedi. Sonra, ani bir kararla cismi sağ şakağına bastırdı. Son gördüğü şey, İsviçreli muhafız subayının bakışlarındaki dehşet ve adamın aşağı sarkmış çenesi oldu.

Yahudi dünya dininin kalbi olan Kudüs'ün merkezinde, o gün ilginç bir şey oldu. Yahudi cemaatinin büyük otoritesi sayılan Kudüs Başhahamı, o gün yalnızken havanın içinde eriyip kayboldu.

Ama Suudi Arabistan'ın Mekke şehrinde durum çok farklı oldu. Milyonlarca Müslümanın büyük inanç mercii ve Hazreti Muhammet'in vekili olan Kureyş Kabilesi'nin İmamı, dört mollaıyla, Kral'ın yüksek düzeydeki bir memurunun karşısında ortadan kayboldu. İmam'ın yaşadığı şok kısa süreli oldu. Birkaç saniye süresince, dibi olmayan bir kuyuya düşmüş gibi oldu; arkasından da anormal derecede güçlü bir elektrik süpürgesi tarafından emiliyormuş gibilerden bir his duydu. Sonra ayaklarının altında sağlam bir zemin hissetti. Etrafı parlak bir ışıkla çevriliydi. Ama bir yerlerden de çatırtılar ve çekiç sesleri kulağına geliyordu. İmam'ın ilk aklına gelen ölüm oldu. Ya bir enfarktüs ya da beyin kanaması geçirmiş olmalıydı. Ama hemen arkasından yaşadığını anladı. Penceresiz küçük bir odada bulunuyordu, ama ışık kaynağı belli değildi. İmam şaşkın halde elleriyle kollarını çimdikledi, parmaklarıyla yüzünü yokladı. Neredeydi? Yüce Allah onu yanına mı çağırılmıştı yoksa? Ya da -bunu düşünmek bile istemiyordu- şeytanın tuzağına mı düşmüştü?

Odanın duvarları erimiş gibi birdenbire silindiler. İmam endişeyle etrafına bakındı. Şimdi daha büyük bir salondaydı. Bunun orta yerinde üçgen biçiminde ve süt beyazlığında bir masa, bunun her kenarında da mavi birer koltuk duruyordu. Masa üç kişi için hazırlanmıştı ve üstünde, farklı içkiler içeren dört şişe dikkati çekiyordu. Masanın yanında dev bir yerküre, kendi ekseninin etrafında dönüp duruyordu. Isı hoştu. Havada hafif bir ozon kokusu vardı.

İmam tereddütlü halde birkaç adım atınca, gelişinde dikkatini çeken çatırtılarla çekiş seslerini tekrar duydu. Bu sesler, bitişikteki odadan geliyor olmalıydı.

İmam cesaretini toplayarak, "Kim var orada?" diye seslendi. Gürültü anında kesildi, gözle izlenemeyecek kadar hızlı olarak da duvarda bir yankı açıldı. Bunun arkasında, gömleğinin kollan yukarı kıvrılmış ve yakası açık yaşlıca bir bey duruyordu. İmam, "Ben bu adamı tanıyorum," diye aklından geçirdi. Buna rağmen düşüncelerinin ona anlattıklarını kabul etmek istemiyordu. Papa'nın tören giysileri içindeki fotoğraflarını çok görmüştü; bu gömlekli adam, Papa'ya şaşılacak derecede benziyor, ama bu kıyafetle daha çok bir işçiyi andırıyordu.

İki din adamı bakiştılar, ama İmam karşısındakini Arapça sual yağmuruna tutmadan, öbür adam alındaki terleri sildi ve İngilizce olarak, "Ortak bir dil konuşsak daha iyi olacak," dedi.

İmam boğuk bir sesle sordu. "Siz zannettiğim kişi misiniz acaba?"

"Evet. Roma-Katolik Kilisesi'nin başıyım. Kiminle şerefiyap oluyorum?"

İmam kendini şaşılacak kadar çabuk toparlamıştı. "Ben de dünya Müslümanlarının başı İmam Ali Muhammet Yusuf ben İbrahim'im. Mekke'den geldim. Neredeyiz acaba?"

Papa, "Hiçbir fikrim yok." diye karşılık verdi. "Sanırım, bir hokuspokusun kurbanı oldum." Din adamı, İmam'a doğru bir adım attı ve ona elini uzattı.

İmam durakladı. "Yani sizinle tarikat kardeşlerinizin bu yer değiştirmeye bir ilginiz yok mu?"

Katolik Kilisesi'nin başı, bezgin bir gülümseyişle başını salladı. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiş olsaydım, herhalde duvarda bir delik açmaya çalışmazdım."

"Ne kadar zamandır buradasınız?"

"Tahminen bir saattir. Bu bina hapishaneden farksız. Ne pencereleri var, ne de kapıları. Açılmamaları için sihirli bir el lâzım belki. Her tarafı yokladım. Önce yumruklanımla, sonra da bir ayakkabımla duvarlara vurdum. Ama hiçbir yaran olmadı."

İmam, sivri sakalının içinde konuşur gibi, "İnanılmaz şey!" diye mınıldandı ve Arapça olarak birkaç kelime daha ekledi. Sonra, Papa'nın elini yakaladı. "Anlaşılan, birlikte çalışmak zorundayız!"

"Öyle diyorsunuz ama, bakın, burada üç kişilik bir sofraya kurulmuş. Yoksa başka birini daha mı bekliyorsunuz?"

İki dinî lider, biraz çekinerek masa başındaki koltuklara oturdular. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Odanın arka tarafı birden titreşmeye başladı. Derken, başının arkasında siyah bir kep olan, sakallı bir figür ortaya çıktı. Gelen kişi, hiçbir şey görmek istemiyormuş gibi, bir eliyle gözlerini örtmüştü.

Papa'yla İmam bir ağızdan söyler gibi, "Hoş geldiniz!" dediler. "İngilizce konuşmak için anlaştık. Siz de sofraya buyurmaz mısınız?"

Sakallı, elini gözlerinin üstünden çekti. Sofra arkadaşlarını tanıdığı, gösterdiği tepkiden belliydi. "Hayır, hayır!" diye bağırarak başını sallıyordu. Elleriyle yine gözlerini örttü. "Burası cennet mi, yoksa cehennem mi?"

İmam hafifçe öksürdü. "Cehennem olmasa gerek. Birisi bizi yemeğe davet etmiş! Buyrun, oturun ve gerçekleri kabul edin. Siz Yahudilerin kafası, eskiden bu kadar ağır çalışmazdı!"

Sakallı, homurdanarak yerine oturdu. "Siz Mekke'nin Başımamı'sınız. Yoksa yanılıyor muyum? Siz de Katoliklerin Papa'sı'sınız, değil mi? Beni sorarsanız, Kudüs Başhahamı'yım."

Papa, "Müthiş bir topluluk!" diye söylendi. "Şimdi de ev sahibimizin kim olduğunu keşfetmeliyiz."

Başhaham, "Hanginizin bu buluşmayı ayarladığını bilmek isterdim." diye başladı. "Çok önemli bir işin orta yerinde, büromdan kaçındım. İş arkadaşlanmın çoktandır alarm işareti verdiklerine eminim."

"Öyle mi?" dedi İmam alayla. "Beni de, beş uyanık insanın arasından yok ettiler. Aradan geçen zaman içinde, Mekke'deki sarayda neler olup bitti dersiniz? Bu kayboluşun bazı sonuçlan olmalı."

İmamla, Başhaham, ne diyeceğini bekler gibi Papa'ya baktılar.

Katoliklerin başı, "İnanın beyler, bu işle benim en küçük bir ilgim yok." dedi. "Karşımda birden bir zenci peydah oldu. Siyah-tan daha siyah biri. Bir zaman makinesinden bahsetti, ben de o cismi düşünmeden kullanıverdim."

Konuşma arasında aynı zencinin, Başhaham'ın yanına da uğradığı meydana çıktı. İmam da, karanlık bir şeklin yoktan var olup alınca bir şey dayadığını hisseder gibi olduğunu anlattı. Bu eşitsiz adamlar konuşurlarken, masanın üstünde pır pır olarak betimlenebilecek bir hareket oldu ve içinde çeşitli sebzeler, patatesler ve üç çeşit et bulunan üç tabak ansızın ortaya çıktı. Her bir din adamı için, kendi ülkesinin usulünce hazırlanmış yemeklerdi bunlar. Din adamları kendi kendilerine hizmet ettikten sonra, Papa başını öne eğdi ve Latince cümleler mınıldanmaya başladı.

İmam, Papa'nın koluna hafifçe dokunarak, "Hangi Tann'ya ibadet ettiniz?" diye sordu.

"Hangi Tann'ya mı?" Papa, masa arkadaşlarına baktı. "Kendi Tanrı'mıza tabii. Üçümüzünkü de aynı Tann değil mi?"

Başhaham, "Pek değil!" diye dudak büktü. "Biz seçilmiş halkız."

İmam, "Hep aynı hikâye!" diye söylendi. "Birçok insanın; sırf kendinizi herkesten üstün gördüğünüz için, size dayanamadığınızın farkında değil misiniz?"

Başhaham hiç istifini bozmadı. "Ha-ha-ha! Siz de saldırgan bir politika izliyor ve din fanatikleri yetiştiriyorsunuz. Dünyanın kalan kısmını, sizin inançlarınızı kabul etmeye zorlayan siz değil misiniz?"

İmam, hasmının gözlerinin içine baktı. "Gerçek şu ki," dedi, "Hazreti Muhammet, Allah'ın yolladığı son Peygamberdir. Biz Müslümanlar da, Allah'ın iradesinin son aşamasına değer veriyoruz..."

İmam daha fazla konuşmaya fırsat bulamadı. Odada birdenbire üçboyutlu büyük renkli resimler ortaya çıkmıştı. Yerküresi vardı, etrafında da dev oluşumlar sanki yüzüyordu; garip bir üstyapıları ve tehdit dolu gözükten çukurları ve çıkıntıları olan çok katlı uzay gemileriydi bunlar. Daha küçük cisimler de, böcek gibi büyüklerine yapışmışlardı; bol ışıklı koridorlarda

gözden kayboluyor, bazen de gruplaşıp yeni oluşumlar vücade getiriyorlardı.

Bir uzay sitesinin içinde, bir kamera havada süzülüyordu. Üç dinin liderleri, çeşitli cilt renginde insanlann, büyük bir havuzun içindeki yangmalannı seyrediyorlardı. Ayaklan; yumuşak görünen, fakat içine batılmasını da engelleyen, belirsiz bir sıvının içinde hareket ediyordu. Bu, bir spor türü olmalıydı. Dalgalar vakit vakit sıvıyı harekete geçiriyor; yangçılar da yollanndan şaşıyor, sendeliyor, fakat sonra yine doğruluyorlardı.

Bir başka kamera, içindeki insanların kollarını yanlanna açmış durumda, havada süzöldükleri bir kulenin içini gösteriyordu. Kulenin içinde, belli ki farklı yerçekimi alanlan egemendi. Bu; kimmi insanlann zarif hareketlerle havada dans etmelerinden, kimilerinin yere pike yapıp düşmelerinden, sonra da toparlanıp dans eder gibi yükselmelerinden anlaşılıyordu.

Daha sonra, odanın yansını dolduran dev bir tek resim oluştu. Binlerce, on binlerce insan; gizli bir emre uymuş gibi, yere diz çökmüştü. Koşucular sıvılarının üstüne diz çökmüşler, kulenin içinde uçanlar başlannı eğmişler, seyirciler bulundukları yere çömelmişler, irili ufaklı yaratıklardan oluşmuş takımlar da tabloya katılmışlardı. Herkes bulunduğu yerde diz çökmüş ve ellerini bitişirmiştir.

Birkaç saniye sonra, bir müzik sesi yükseldi. Bütün duvarlardan yansıyor. Sesler önce yumuşaktı, sonra giderek yükseldi ve tek bir ilâhiye dönüştü. Dünyada icat edilmiş bütün çalgılar bu esere katılmış görünüyorlardı. Yere diz çökmüş insanlar şarkı söylemeye başladılar. Üç dinî lider de o dili anlamamalanna rağmen, huşu içinde kalmışlardı. Müzikle şarkının titreşimleri; daha önce duyulmamış entervaller (aralıklar) ve perdelerde kulaklara doluyor, her hücreyi basıyor, beyni sözle anlatılamaz bir saygı ve hayranlıkla dolduruyordu.

Üç dinî lider aralannda sözleşmiş gibi ayağa kalkılar. Onlara bunu yaptıran; herhangi bir zor ya da hipnoz değil, sırf yüreklerinden gelen bir duygulanmaydı. Kameralar tek tek insanların yüzlerinin üstünde durduktan sonra uzaya yöneldiler. Orada, karmaşık bir geometrik desen ortaya çıkmıştı. Roma'nın Papa'sı yere

diz çöktü ve avuçlarını birleştirerek duaya başladı. Mekke'nin İmam'ı yere yüzükoyun yatmış, avuçlarını yukarı çevirmişti. Kudüs Başhahamı ise kollarını göğsünün üstünde çaprazlamış ve üst gövdesini tâ aşağılara kadar eğmişti. O da derin bir huşu içinde Tann'sına dua ediyordu. Üçboyutlu projeksiyondaki insanlar yine kalkıp işlerine ya da spor yapmaya gidince, üç dinî lider de ayağa kalktılar. Sonra, üzerinde anlaşmaya vardıkları bir törenmiş gibi, bir şey demeden kollarını birbirine doladılar ve odada dördüncü bir kişinin bulunduğunu önce fark etmediler. O zenciydi, bu.

"Ortaklaşa ibadetinizin ve dostça kol kola girmenizin fotoğraflarını yayımlasak, dinlerinizin mensupları ne derler acaba, Baylar?"

Dinî liderler biraz bozularak birbirine kenetlenmiş ellerini ayırdılar. Kendini ilk toparlayan İmam oldu. "Bunun size ne gibi bir yaran olur?" diye sordu.

"Bana hiçbir yaran olmaz, ama insanlığa fazlasiyle olur!" Zenci gülümsüyordu.

Başhaham, "Bu şekilde kaçınılmamızı kuvvetle protesto ediyorum!" diye sesini duyurdu. "Bizleri hemen şimdi geriye götürmenizi istiyorum!"

"Onun da zamanı gelecek." Yabancı gülümsedi. "Ama derdinizi kimseye anlatamazsınız, çünkü yokluğunuzu kimse fark etmemiş olacak. Sizi, dünyadan koparıldığınız aynı saniyenin onda biri içinde geri götüreceğiz. Nasıl, memnun musunuz?"

Papa da sonunda lafa karıştı. Sakin bir tavırla, "Bizi bir araya getirmekle, belli bir amaç güttüğünüzü sanıyorum." dedi.

Zenci sevimli bir gülümseyişle, "İyi bildiniz." diye karşılık verdi. "Sizler 1995 yılında yaşıyorsunuz. Gelecekte yaşayan bizler, önümüzdeki birkaç yılın içinde uzayda zeki varlıkların bulunduğu kanıtlanacağını biliyoruz. Bir, iki yıl sonra da dünyanızla uzaylılar arasında bağlantı kurulacak. Çok geçmeden de dünyanın yörüngesi uzay gemileriyle kaynaşacak. Bunu üçboyutlu holografimizde yaşadınız. Bunlar, birkaç dakika öncesine ait canlı olarak yansıtılmış resimlerdi."

Papa, "Anlamaya başlıyorum." dedi. "Bir dünya dininin etrafında birleşmemiz gerekiyor."

İmam, "Allah göstermesin!" diye sözlerini kesti.

Başhaham da, "Olamaz, Yahve!" diye onun sesini basırdı.

Zenci, "Lütfen, Beyler." diye gülümsedi. "Siz ister Allah, ister Yahve veya Ulu Tann deyin, kastedilen her defasında bütün evrenin aziz ve ebedî yaratıcısıdır. Geleceğin insanları ona ibadet ediyor, ona derin bir huşuyla minnettarlıklarını anlatıyorlar. Bunu üçboyutlu projeksiyon sayesinde gözlerinizle gördünüz, hattâ oradaki insanlarla birlikte dua ettiniz. Bütün insanlar kaynaşmalıdır. Başka seçeneğiniz yok. Bunu yapmamanız, temsil ettiğiniz dinsel topluluğun kesinlikle sonu olur."

Papa, ortadan kayboluşu kadar beklenmedik bir şekilde çalışma odasında ortaya çıkmıştı. İsviçreli muhafız şaşkın halde gözlerini kırıştırdı, başını salladı ve alnına elini attı.

Papa gülümsedi. "Yoksa kendini iyi hissetmiyor musun?"

"Ya hayal gördüm, ya da gözlerimde bir bozukluk var."

"Sen çok yorgunsun. Birkaç günlük bir izin alıp dağlara gitmeni öneririm." Papa'nın yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı.

İsviçreli muhafız odadan çıktıktan sonra, dinî lider; güçlükle solunarak, deri koltuğunun arkasına yaslandı. Yoksa O mu hayal görüyordu? İmam'la ve Başhaham'la buluşması gerçek olmazdı! Din adamı gözlerini ovuşturdu ve masasının üstündeki kâğıtlara bakışını dikti. Yazı masasına ait olmayan cismi, ancak şimdi fark etmişti. Papa çekine çekine buna elini uzattı. Gümüş gibi parlayan bir çerçeydi, bu; fotoğraflar için kullanılanlara benzer, fakat biraz daha kalın bir çerçeve. Roma Katolik Kilisesi'nin başı; fotoğrafa önce ağzı açık olarak, sonra dudaklarında anlayış dolu bir gülümsemeyle baktı. Bu parlak renkli fotoğrafta, üç dinin büyükleri dostça sarmaş dolaş olmuş gözüküyorlardı.

Telefon çalınca Papa, onu kimin aradığını içgüdüsel olarak tahmin etti.

Arap şiveli gümrah bir ses, "Benim." dedi. "Sizin de yazı masanızın üstünde üçboyutlu bir hologram var mı?"

Kudüs Başhahamı da biraz sonra aynı soruyu soruyordu.

TANRILARIN DÖNÜŞÜ

"İnsan hiçbir zaman aldatılmaz, o kendi kendini aldatır."

(J. W. von Goethe,
1749-1832)

T NSANOĞLU düşüneliden beri ölümden korkuyor. Doğada -İ- ölümü yaşar ve ilkbaharda yeniden doğuşa tanık olur. Yıldızların solduğunu görür, bir sonraki gecede de tekrar parlamaya başladıklarına seyirci olur. Ölümle hayat arasında ne var? Gizemli bir alan, yeniden doğuşun beklentisi durumu. Ölümden sonra yaşamaya devam etmeye duyulan güven, insana ölümü karşılama gücünü verir. Yine de ölüm korkusu silinmez, insanın kendi hayat deneyimlerinin yanında, her türlü umut silik bir panltı olmaktan ileriye gidemez.

Bireyin korkusu, aynı zamanda kitlenin korkusudur. Uluslar savaştan korkarlar, yıldınmdan, atom bombasından, yabancı askerlerin şiddetinden, çevrenin çöküşünden de korkarlar. Kutsal Kitapların insanları tehdit ettiği korkunç olayı, *kıyameti*; dehşetin pençesinde olarak düşünürler. Yeni Ahit'te İncilci Markus bunu haber veriyor:

"Ama o günlerde bunca eziyet ve işkenceden sonra güneş karacak, ay da artık ışınlarını salmayacak. Ve yıldızlar gökyüzünden düşecekler ve göklerdeki güçler sarsılacaklar."

Markus'un meslektaşı Luka daha kesin konuşuyor. O, *kıyameti* haber verecek işaretleri bile adlandırıyor:

"...Ulus ulusa karşı, devlet devlete karşı başkaldıracak ve büyük depremler gelecek, açlık ve salgın hastalıklar gelecekler,

dehşetli olaylar ve gökyüzünden önemli işaretler gelecek... Güneşle ayda, yıldızlarla dünyada işaretler belirecek. Uluslar korku içinde kalarak, denizin kabanıp şahlanması karşısında ne düşüneceklerini bilemeyecekler. İnsanlar, dünyada olacakların korkusu ve beklentisinin etkisinde ruhlarnı teslim edecekler. Gökyüzünün gücü sarsılacak çünkü."

Ku^an'ın birçok surelerde **kıyamet** betimlemesi dramatiklikte geri kalmaz:

"Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla: Güneş katlandığı ve yıldızlar aşağı düştükleri ve dağlar hareket ettikleri ve on aylık dişi deve süttten kesildiğı ve vahşi hayvanlar birleştikleri ve denizler alev aldıkları zaman..." (81. sure). "Rahman ve Rahim Allah'ın adıyla: Gökler yarıldıktan, yıldızlar dağıldıktan, denizler birbirlerine kanştıktan, mezarların alttan üstlerine gelip boşaldıktan zaman; işte o zaman her ruh, ne yaptığını ve neyi kaçırdığını bilecektir." (82. sure).

Bütün insanlığın yargılanacağı *kıyamet günü*; bugün hâlâ Katolik manastırlarında terennüm edilen ve insanın iliğine işleyen, o basit ve de olağanüstü Gregoryen ilâhilerinde doğrulanmaktadır. *Dies irae* cenaze âyinlerinde söylenir:

"Dies irae, dies illa
Solvat saeculum in favilla
Teste David cum Sybilla

Quantus tremor est futurus
Quando iudex est venturus
Cuncta stricte discussurus..."

(İntikam gününde, günahların gününde
Evren tutuşacak
Sybill ve David böyle bildiriyorlar.

Ne büyük dehşet, ne büyük utanç
Yargıç gelince sorularıyla
Tüm şikâyetleri acımasızca sınamak için...)

Yıkımın yanı sıra *iudex*, yani yargıç haber veriliyor. Örneğin, Markus'un İncil'inde şöyle deniliyor:

"Ve o zaman insanoğlunun; bulutların üstünde, bütün gücü ve görkemiyle geldiği görülecektir. O zaman O; melekleri yollayacak ve seçilmişleri, dünyanın sonundan göklerin sonuna kadar dört rüzgârdan toplayacaktır."

İncilci Luka buna bir cümle daha eklemektedir:

"Ama bu olagelmeye başladığı zaman, doğrulun ve başlarınızı yukan kaldırın, çünkü kurtuluşunuz yaklaşıyor."

Apokalips Ne Zaman?

Kurtanlacak olanlar, hiç kuşkusuz, doğru ve dürüst olanlar ve sadece inanlılar, Kutsal Metinlerin sözlerine körü körüne bel bağlayanlar olacaktır. Ama bana, *hangi* azizlerin *hangi* sözlerinin söz konusu olduğu sorulacak olursa, bunu bilmediğim için yanıt veremem. Çünkü hepimizin bildiği gibi, dünya yüzündeki her din; kendi kutsal yazılarının, doğru olan biricik kutsal yazılar olduğunu iddia edecektir. "Bulutların arasında tahtında oturan" ve insan türünün iyiliklerini ve kötülüklerini bir yargı mezurasıyla ölçen, göksel bir yargıçtan söz edilmektedir. Ama bu gerçekleşmeden ve seçilenler en sonunda cennete girmeden önce; insanlığın kalan kısmı dövülecek, kırbaçlanacak, sakatlanacak, kıztırılacaktır.

Bunu en etkili biçimde İncil'in son bölümünün Vahiy ya da Apokalips'inde havari Yuhanna anlatmaktadır. Açıklandığına göre, yedi mühür sökülmekte, her mühürle birlikte de insanlığın üstüne yeni musibetler boşalmaktadır. Borular ötmekte, her boru sesiyle birlikte korkunç şeyler olmaktadır. İlk boru sesiyle birlikte "kanla kanşık çiy ve ateş dünyaya atılmakta", ikinci boru sesi duyulurken "ateşten bir dağ denizin içine çökmekte, bunun sonucunda denizlerin üçte biri kana dönüşmektedir." Bu arada "canlıların üçte biri" ölmekte, "gemilerin üçte biri" ise batmaktadır.

Dünyayı daha da dehşet verici olaylar beklemektedir. Üçüncü boru sesiyle birlikte "gökten kocaman bir yıldız, meşale gibi yanarak dünyadaki nehirlerin ve su kaynaklarının içine düşmektedir. Yıldızın adı acılık anlamına gelen *Vermuttur*; sonuçta suların üçte biri Vermut'a dönüşmekte, sular acıdığı için de birçok insan ölmektedir.

Sonunda güneşle ay da kararmakta; insanlar, akla gelebilecek her türlü haşarat -çekirgeler, akrepler- tarafından rahatsız edilmekte, fakat bir türlü ölememektedir. Dehşet hiç son bulmamaktadır; haşaratı, aslan kafalı atlar izler. Bunlar ağızlarından ateş, duman ve kükürt kusmaktadırlar. Bu arada; insanlığın üçte birinden fazlası göçtüğü ve aslında kimsenin kalmamasının gerektiği halde, insanlar hâlâ kefarete hazırdır.

Bu karabasanların kimin dimağında oluştuğu veya Aziz Yuhanna'nın ne gibi *hayaller* gördüğünü bilmiyorum; ama bildiğim bir şey varsa, bu vahyin yalnız o çok eski Peygamber Hanoh'da değil, daha genç Peygamber Daniel'de (ya da Danyal) okunabilmesidir. O zamandan beri kilisenin büyükleri; göksel yargıcın ilk işaretleri ve görünmesi konulannda bir yere kadar anlamaya varmışlardır. Böylece, Yuhanna'nın Apokalips'i, aynen İncilci azizler Markus ve Luka'nın kiler gibi şöyle anlatmaktadır:

"...Birden büyük bir deprem oldu, güneş de bir yas giysisi gibi siyahlaştı, ayın bütünü kan gibi oldu, göğün yıldızları ise sert bir rüzgârın salladığı bir incir ağacının meyvelerini dökmesi gibi yeryüzüne düştüler, gökyüzü de bir kâğıt tornan gibi yuvarlanarak görülmez oldu, bütün dağlarla adalar da yerlerinden oynadılar. Ve dünyanın krallarıyla rütbe sahipleri ve kumandanlar ve zenginlerle güçlüler ve kölelerle hür olanlar; dağların oyuklarının içinde ve kayalannın arasında saklandılar ve dağlarla kayalara şöyle dediler: 'Üzerimize düşün ve bizi, tahtta oturanın gözlerinden saklayın.'..."

O vakte kadarki insanlık tarihinde her şey olabildiğince mütevazı geliyor, dünyadaki bütün savaşlar sınırlı coğrafi alanları ilgilendiriyordu. Yuhanna'nın Apokalips'i buna karşın kimsenin kaçamayacağı dünya çapındaki bir kıyımı; "bulutların yukarısındaki tahtta oturan"ın *son yargısını*, özetle *kıyameti* haber veriyordu.

Bu fikir birikimi nereden kaynaklanıyor? Korkunç bir ceza yargısıyla, bunun sonrasında inanlıların *kurtuluşu* tabloları nereden çıktı? Borulannı öttüren intikam meleklerini kim icat etti, kâselerden iğrenç salgınlann dökölmesi kimin fikri? Son yargıç hangi kafadan ya da hangi *hayal* gücünden doğdu? Ve bu denli şefkatli Tann'dır ki, inansızlara aşamalı olarak işkence eder ve onlan öldürtür, sonra da sonsuza dek cehennem ateşinde kı-zartır?

Gerçek olan şu ki, insanın hayal gücü yalnız güzel şeyler değil, korkunç ve çirkin olan şeyler de icat ediyor. Öfkeli insanlar; hasımlarını cehenneme yollamak isterler ve bu cehennemi türlü renklerde betimlerler. Acı çeken insanların, kendilerini daha iyi hissedecekleri, daha güzel bir dünyayı umut ettikleri de bir gerçek. Sonunda onlar cennette oturup Kevser Şarabı¹ nı yudum-larken; öbürleri, yani haksız olanlarla kötüler, zenginler, gü-nahkârlar ve kuşku duyanlar, sonunda acılan tatmalılar.

"Ah Dünya ne kadar adaletsiz;
senin işlerin iyi gidiyor, benimkiler ise kötü.
Dünya biraz daha âdil olsa;
Benim işlerim daha iyi giderdi, seninkiler ise daha kötü."

Zamanlar ne kadar kötü olursa; kesin bir adaletin egemen oldu-ğu ve kimseye ayrıcalıklann tanınmadığı bir altın çağ da o denli içten arzulanır. Hiçten hiçbir şey, hattâ bir altın çağ bile var edile-meyeceğine göre; bu karmaşanın içine biraz düzen getirmek, bir kralın, bir liderin, yeniden doğan birinin, bir kurtancının, bir pey-gamberin var olmasını gerektirir. Psikolojik açıdan kolay anlaşılır olan bu arzu, yüzyıllar içinde bizlere yeniden doğuşlar, mesihler ve peygamberler bahşetti. İşte hayret verici birkaç örnek:

Günümüz Peygamberleri

5 Ocak 1945'te Birleşik Amerika'nın Virginia Beach kentinde; kâhin ya da peygamber Edgar Cayce ölüyordu. "Uyuyan Peygamber", trans halindeyken sayısız insana şifa sağlamıştır. Oysa bir tek tıp kitabı bile okumamıştı. Yaklaşık iki bin beş yüz yorumunda, geçmişle gelecek hakkında şaşırtıcı bildirilerde bulunmuş; tâ Eski Mısır'dan günümüze kadar tekrar tekrar dünyaya gelişleri hakkında bilgi vermişti. Edgar Cayce hakkında birçok kitap yazılmıştır. Dünya çapındaki hayranlarının sayısı ise milyonlan bulur.

1926 Kasım'ında Hindistan'ın Andhra Pradeş federal devletinin Puttaparthi kentinde Satyanarayana Raju dünyaya gelmişti. Bu kişinin adı "Tann insan" anlamına gelir. Satyanarayana Raju; on dört yaşında bir çocukken bir akrep tarafından ısınmış, günler süren bir komadan uyandığında ise bir önceki hayatında *Sai Baba* adında biri olduğunu ve tekrar dünyaya geldiğini söylemişti. Satyanarayana Raju otuz yaşındayken, ilk kez halkın karşısına çıktı. Otuz altı yaşındayken de kendi Aşram'ını (bir tür tekke) kurdu. Sai Baba bugün Bangalore'un iki yüz elli kilometre uzaklığındaki doğum yerinde, Hindistan'ın en büyük Aşram'ının başında bulunmaktadır. Buraya bir üniversite ve olağanüstü bir hastane de dahildir. Yandaşlarının sayısının yüz milyonu bulduğu tahmin edilmektedir. Onun hakkında sayısız kitap yazılmış bulunuyor. Şaşkın inançlıların, aynı zamanda televizyon kameralarının karşısında her gün *cisimlenmeler* ve mucizevi tedaviler başarmaktadır. Satyanarayana; *mutlak gücü*, *her şeyi bilirliliği* ve *her yerdeliği* kendine mal etmekte ve Buda, Krişna, Rama ve İsa Peygamber'in yeniden dünyaya gelişi olduğunu ısrarla ileri sürmektedir. Bu arada kadın cinsine karşı olmadığını, *Der Spiegel* dergisinden öğrenmekteyiz. Kendi ölümünün tarihini de bilmektedir: 2022. Aradan çok geçmeden Hindistan'ın Karnataka eyaletinde tekrar dünyaya geleceğini müjdelemektedir.

15 Mart 1840'ta, Avusturya'nın Graz kentinde; garip bir olaya tanık olunmuştu. O sıralar kırk yaşında olan müzik öğretmeni

Jakob Lorber, birden ona yazmasını emreden bir sesi net olarak duymuştu. Öğretmen, önce biraz da korkarak itaat etmiş ve kaleme sanlmıştı. Böylece sonraki yıllarda "kalbi yöresindeki ses" in dikte ettirdiği cilt üstüne cilt kitap yazmıştı. Jakob Lorber'in basılmış olan eserlerinin toplamı; bugün yaklaşık on bin basılı sayfayı içeren, en az yirmi beş cilttir. Lorber, bu kitaplarda; ancak sonradan keşfedilecek olan, doğa bilimsel ve astronomik ayrıntılara yer vermiş, Eski ve Yeni Ahit'lerle ilgili olarak da son derecede şaşırtıcı yorumlarda bulunmuştur. Müritleri; peygamberlerinin sözüne yüzde yüz inanmış, birkaç yüz bin kişiyi bulmaktadır.

Yine geçen yüzyılda Pakistan'da Lahor'un kuzeydoğusunda-ki bir köy olan Qadian'da Hazret Mirza Gulam Ahmad dünyaya geldi. Hayatı boyunca yumuşak huylu, sevecen, yazı ve konuşma ustası bir kişi olarak dikkati çeken Mirza; sonunda *Ahmediye hareketini* kurdu. Bu, bugün hâlâ birçok yandaşı olan bir İslam topluluğudur. Mezhebin kurucusuna birçok mucizeler mal edilmektedir. Yandaşları; Yüce Allah'ın, onun şahsında gelmiş geçmiş bütün peygamberleri tekrar dünyaya getirdiğine yemin etmektedirler. Yani "Hristiyanlarla Müslümanların Mehdi'si ve Mesih'i" ol- duktan başka, Hindu'lar için Krişna, Budistler için de Buda'dır. Gelmiş geçmiş bütün peygamberlerin bu kopyesinin bütün insanlığın kurtancısı olması bekleniyordu.

Bunlar, son yüz elli yılın içinde; gerçekten şaşırtıcı etkileri görülmüş, dört peygamber kişidir. Ama kimseye zararları dokun-mayan bu *pozitifkâhin* ve şifacıların yanı sıra; ortalık *negatif kiş*-lerle ve Kıyamet habercileriyle de dolup taşmaktadır. Bu sonun- culara kalsa, hepimizin uzun yıllardan beri ölmüş olmamız gere- kirdi. Kıyamet; bu dünyada insanlar var olalıdan beri, insanların dilinden düşmeyen bir konudur. Ama dünya, böylelerini hiçbir zaman fazla umursamamıştır.

İnanlılar ve İnansızlar

Bilimsellik kisvesi altında seslerini duyuran şarlatanlarla bir soru-
num yoktur. Böyleleri fazlaca şeffaf ve aktüel ve de ideolojik ha-
valıdır. Jakob Lorber, Hazret Mirza Gulam Ahmad, Edgar Cayce
hattâ kendini "Tann" olarak nitelemesine rağmen Sai Baba'yla da
bir alacağım, vereceğim yok.

Onlann şaşırtıcı ve bence *evrensel* bilgileriyle ilgili olarak;
bugün akla yakın ve matematikçe hesaplanmış bir teori vardır.
Fransız nükleer fizikçi Jean E. Charon'a ait olan bu teori, sadece
şunu ifade ediyor: Maddeyle ruh ayırt edilemez biçimde birbiri-
ne bağlıdır. Her atom -daha doğrusu elektron- evrenin bütün
zekâsını içerir. Bu, peygamberlerin, nereden geldiğini bilmeseler
dahi, sahip oldukları bilgiyi açıklamaktadır. Başlı başına bir çeliş-
ki!

Sorunlarım, dinlerinkinden çok başka bir düzlemde. Dinleri
inansızların *Kıyamet Gününde* kızartılacaklarını, dövüleceklerini,
bıçaklanacaklarını, (acı suyla) zehirleneceklerini, depremlerle ezi-
lip yamyassı edileceklerini, çeşitli salgınlarla soylannın kurutul-
cağım bildiriyorlar. Çok şükür ki, bu tehditlere sadece inansızlar
hedef edilmekte. *Hangi* inansızlar acaba? Katolik dogmalanna
inanmayanlar mı? Bir Hristiyan tarikatının bünyesinde yetişmek
şanssızlığına uğrayanlar mı? Aksi gibi, Arap ya da başkaca Asya
devletlerinde büyümeyip ve ne Kur'an'ı, ne de herhangi bir Bu-
dist veya Hindu öğretilerini bilmeyenler mi? Japonya'da Şinto di-
nini tanıyanlar mı, yoksa Mormon Kitabı'na riayet etmeyenler mi?
Geriye sadece bir tek soru kalıyor: "Ulu Tannm ne halt ettin
sen?"

İnsanlar bir *kurtarıcı*, *yeniden doğacak olanı* ve *Mesih'i*
bekliyorlar. Bu kim olabilir? 1573 yılından kalma bir yazmada,
Kyffhäuser Efsanesi yer almaktadır. Bu efsaneyi hiç mi duymadı-
nız? Bu efsanede Alman İmparatoru Friedrich'in dönüşü, şarkıyla
kutlanmaktadır. Bir bu eksikti diyeceksiniz:

"Alman İmparatoru, Alman İmparatoru!
Gecikiyor musun? Uyuyor musun? Haydi uyan!
Gel kefarete, gel intikam almaya!"

Aslında şu yuvarlak dünyamızda bu yeni bir şey değildir. Eski Romalılar da; *ilâhi imparatorları* Augustus, Claudius ve Vespasianus'un tekrar gelişini bekliyorlardı. Bu imparatorlara "dünyanın kurtarıcıları" sıfatı yakıştırılıyordu. Canavar Neron hakkında bile, ölümünden yıllar sonra, Kıbn's'ta tekrar dünyaya geldiği ve adayı sahiplendiği söylenmiştir. Dünya tarihi; hiçbir birer Mesih olmayan ve hiçbir şeyi kurtarmayan bu tür *yeniden doğmuşla* Az dolup taşmaktadır. Onları unutalım. Ama büyük dinlerin Mesih simalarını unutamayız. Onlar günümüze kadar toplumun düşüncelerini etkilemeyi sürdürmüşlerdir.

Hristiyan dünyası için İsa Peygamber, iki bin yıl önce insanlığı meşum günah mirasından arındırmış olan *Kurtarıcıdır*, ama buna rağmen "bulutların arasında tahtında oturmak" ve bizi yargılamak için tekrar dünyaya gelmesi gerekmez. İçinden çıktığı ulus olan Yahudiler, bir Mesih İsa'nın lafını ettirmezlerken, İsa nasıl olur da Hristiyanların Mesih'i olmuştur? Bu öykü öylesine karışık ve binlerce yorumlamayla öylesine yüklüdür ki; benim ancak en önemli noktaların üstünde durmam gerekiyor. Ama bu kadan bile yeterince aydınlatıcı!

Konuyu derinlemesine inceleyen Tannbilimci Ulrich Kellermann, "Mesih'in gelişi umudunun en eski yazılı kaydına, Yesaya Kitabı'nda rastlıyoruz." diyor. Bir peygamber olan Yesaya, sihirle bir Mesih ortaya çıkarmaya çalışır. Kitabında şöyle deniliyor:

"Çünkü bize bir çocuk doğdu, bize bir oğul bahsedildi. Saltanat onun nasibi. Ona keramet sahibi danışman, ebedî peder, baş hükümdarı gibi adlar takıldı. Saltanatı güçlü olacak, Davud'un tahtında ve hak ve adaletle sağlamlaştırdığı ve desteklediği krallığında sonsuza dek baş egemen olacak..."

İsa Mesih miydi?

Bütün bunlardan bir Hristiyan ya da Yahudi kurtarıcı türetmek, yenilir yutulur iş değildir. Yalnız İsa'dan sonra dünyada barış egemen olmadığı ("Sonsuza dek barış egemen olacak.") için değil, dahası, "sonsuza dek yaşayacak bir Davud Krallığı" söz konusu edildiği için. Kral Davud, binlerce yıl önce öldü! Ama bir de Yesaya'nın cümlelerine bakınız. Kâh hal sıygasında görülüyor: "Bize bir çocuk doğdu", kâh gelecek sıygasında: "Saltanatı güçlü olacak,", vs. Beklenen çocuk, mantıken Yesaya'nın zamanında dünyaya gelmiş olamaz. Bu arada, peygamber metnlerinin yazılı bulunduğu İbrani alfabesinin; sesli harfleri bulunmayan, tamamen sessiz harflerden oluşmuş bir alfabe olduğunu göz önünde tutmak lâzım. Ve İbranice okul kitaplarında da görülebileceği üzere, bu yazının dayandığı gramerde gelecek kipi yoktur. Metinlerin okunuşunu kolaylaştırmak için sesli harfler, sessiz harflerin arasındaki küçük noktalarla ima edilmiştir. En eski metinde *bit-memiş geçmiş* ve *tamamlanmış geçmiş* zaman kipi vardı. Gelecek sıygası ise hiç yoktu. Çevirmenin arzusu ya da yorumlaması uyanınca, ne istenirse yapılabilir. Böylece, birbirini izleyen zamanlardan bir *gelecek* doğabiliyor!

Hiç kuşku yok ki; bilginler Yesaya'dan beri hangi cümlelerin *gerçek Yesaya* olduğu, hangilerinin ise olmadığı konusunda fikir birliğine varamıyorlar. Bir uzman; ilk Yesaya Kitabı'nın "sıra değiştirmeler, bazı kısımların çıkarılması ve başkalarının eklenmesi" yoluyla çok önemli şekilde değiştirilmiş olduğunu yazacak olsa, bir başkası bunun tam tersini iddia eder. Ama bunlar, çoktandır alıştığım Tanrıbilimsel yorumlardır. Neyin daha doğru olduğunu kimse bilmiyor. Bununla birlikte, hiçbir Mesihlik kehanet, dünya tarihinde Yesaya ve Daniel kadar önem kazanmamıştır.

Böylesine tartışma konusu olan Yesaya metni; başka birçok bölümlerinde ise, İsa'yı Mesih'e dönüştürmeye çalışmaktadır. Okuyuculanmı Kutsal Kitap alıntlarıyla sıkamak istemediğimden, metindeki söz konusu yerleri veriyorum. İsteyenler, evindeki

Kutsal Kitabın Yesaya bölümünde; 8, 23; 9, 1-6; 11, 1-10; 35, 4-10; 40, 1-5; 42, 1-7; 49, 1-12 sayılı sayfalara bakabilir.

Hiçbir yerde; İsa'yı Mesihleştiren, az da olsa ikna edici bir işaret olmadığına size söz verebilirim. Ama sözümün geçerli olması için, tarafsız bir Kutsal Kitap çevirisi şarttır; yoksa rahiplerin işlerine gelen yerlere, "İsa" veya "Hristos" adlarını sokuşturdukları herhangi bir kilisedeki değil.

Eski Ahit'teki başka bölümler de, bu sonucu değiştirmiyor. Bunlarda Hazreti Süleyman'ın mezmurlarından (ilâhilerinden) hikmetler ve şarkılar alıntılanıyor. Bunlarda sık sık, gelecekteki bir İsrail krallığından veya Davud hanedanından, ayrıca beklenen bir kurtarıcıdan ve büyük bir kraldan söz ediliyor; ama bir İsa'dan hiç söz yok. Daniel Peygamber de İsa'nın va'dedilen Mesih olması mucizesini mümkün kılmak için, hayli zorlanacaktır. Ne var ki Daniel de, meslektaşları kadar belirsiz konuşuyor. En kesin yer yine de Daniel'de. Şöyle ki:

"Gece yüzlerine baktım ve gelin görün ki gökyüzünün bulutlarıyla birlikte, insanoğluna benzeyen biri geldi. Bu kişi o Çok Ulu'ya ulaştı. O'nun karşısına götürüldü. İsa'ya güç, şan ve krallık verildi; bütün uluslardan ve dillerden halkların ona hizmet etmesi buyuruldu. Onun gücü ebedî bir güçtür, hiçbir zaman geçmez, krallığı da hiçbir zaman yıkılmayacaktır."

Daniel Peygamber de bu bağlamda kendi gördüğü "düş yüzlerfnden söz ediyor. Garip boynuzlan olan, olağanüstü hayvanlar görüyor, "düş yüzleri"ni anlamadığı için de, bir melek gelip ona onları açıklıyor. Niçin hemen değil? Bütün bu kehanetler-eğer kehanetseler- hiçbir yerlerinde bir İsa'nın gelişini müjdelemiyorlar. Bu belirsizliğin arasında bir İsa figürünü Mesih olarak görmek isteyen, tarihsel gerçeklerin karşısında yenilgiye uğramaktan kurtulamaz. İsa'dan sonra ne olağanüstü bir güç, ne de hiçbir zaman yıkılmayacak bir krallık görüyoruz. Hiç kuşkusuz, Hristiyan Tannbilimcileri de bunu biliyorlardır. Onun için de *kıyametten sonra* olması kaydıyla, "hiçbir zaman yıkılmayacak bir krallık" icat edilmiştir. Şimdiye kadar olmayan, elbet bir gün olacaktı, değil mi ya? Ya da? Bu iş o kadar basit. Önemli olan, umudun sürmesi.

Ben kendi hesabıma, İsa'nın Mesih olup olmadığı tartışmasına son vermek isterim, ama İsa'ya işaret eden önemli bölümleri hasır altı etmiş olmakla suçlanacağım kesin. Aslında İsa'yı Eski Ahit'te Mesih olarak arayan kişi, yalnız Daniel'de, Hazreti Süleyman'da veya Yesaya'da değil, Yesaya'nın daha genç bir çağdaşı olan Peygamber Mişa'da ve Peygamber Hesekiel'de de çeşitli anlamlı bölümler bulur. Orada 34. bölümde, gelecekte Davud soyundan *bir tek çobanın* yöneteceği bir *koyun sürüsünden* bahis vardır. Hesekiel'in 37, 21-28'de; örneğin, bütün öbür ulusları yumruğunun altında tutacak, muzaffer bir İsrail'den söz edilmektedir.

Davud İçin Bir Krallık

"...Ulu Tanrı böyle konuştu: Bakın, İsrail'in çocuklarını aralarına karıştırdıkları ulusların arasından çekip çıkaracağım, onları dört bir yandan toplayacağım ve ülkelerine geri götüreceğim. Onları İsrail topraklarında, dağlarında bir ulus yapacağım ve hepsinin yalnız bir kralı olacak... Uşağım Davud da onların başına kral olacak... Konutum onların tepesinde yer alacak ve ben onların Tanrı'sı olacağım, onlar da benim halkım olacaklar. O zaman uluslar, benim İsrail'i kutsal yapan Tanrı olduğumu anlayacaklar, benim kutsallığım sonsuza dek aralarında olacak çünkü."

Bütün bunlar; İsrail'in işlerinin çok kötü gittiği bir zamanda ifade edilmiş, akla yakın bir istektir, ancak bir düş olmaktan ileri gidemez. İsraililer acılarla dolu tarihleri boyunca, daima "Davud hanedanının egemenliğindeki" krallıklarının yeniden dirileceği ve Tanrı'lannın da aralarında bulunacağı uzak bir geleceğin özlemini çekmişlerdir. Politik yönetimleriyle o kadar sıkıntı yaratan günümüzün bağnaz Yahudileri de, bu tür metinlerden esinleniyorlar. Hesekiel metninin defalarla elden geçtiğini ve çeşitli zamanlarda çeşitli yazarların yaptıkları ilavelerden oluşmuş bir yamalı bohça olduğuna defalarca işaret etmiştim. Bütün bunlardan

yola çıkarak nasıl bir İsa Mesihliği bina edilebileceğine hiçbir zaman aklım ermemiştir, bundan sonra da ereceği yok.

Son olarak Eski Ahit'e sonradan eklenen Hanoh ve Baruh Kitaplarıyla Esra'nın 4. Kitabı kalmaktadır. Bunlar da bir *kurtan-*crının geleceğini müjdelemektedirler. Hanoh'da 38 ile 71 sayılı bölümler arasındaki mecazi konuşmalar, Mesihlik bölümü sayılır. Burada astronomik veriler ve sırlar açıklanmakta, son olarak da gelecek olan "insanoğlu" hakkında bilgi verilmektedir.

"Bana cevap verdi ve dedi ki: Bu, adaleti kendinde barındıran ve gizli olanın hazinelerini açıklayan insanoğludur. Tüm ruhların efendisi onu seçmiştir ve bu gördüğün insanoğlu; krallan ve güçlülere döşeklerinden kaldıracak, kuvvetli olanların haddini bildirecek ve günahkârların dişlerini tuzla buz edecek. Krallan tahtlarından ve krallıklardan kovacak..."

Bütün bunlar, gelecekteki bir zamanın ve bir "insanoğlu" olan gelecekteki bir kurtarıcının açık müjdesi. Ne var ki Hanoh'un tüm yazılannı ezberlesem dahi hiçbir yerde İsa'dan söz edilmemekte. Baruh'un sonradan uydurulmuş olan Kitabı'yla yine aynı nitelikteki 4. Esra Kitabı'nda da durum aynıdır: Mesih beklentileri vardır ama, İsa'nın varlığına işaret eden herhangi bir ima yoktur. Bu arada Tannbilimsel yönden *İlk Atalann Vasiyetleri*, İsa için kanıt olarak gösterilmeye çalışılmaktadır. Bunlar da sonradan uydurulmuş metinlerdir ve tartışmasız İsa'dan sonra kaleme alınmışlardır. Son olarak ele alınan *Kehanet Kitaplan* işi daha da karıştırmaktadır; bununla birlikte hiçbir yerde İsa'dan Mesih olarak söz edilmemektedir.

Tannbilimsel araştırmaları incelemeye her kim kalkışacak olursa, eski metinlerde bir önsezi, geleceğin belirsiz bir tarihinde gerçekleşecek olağanüstü bir olayın umudunu teşhis etmektedir. Bu arada peygamberlerle Apokalipsçiler, bu olayı farklı biçimlerde hayal etmektedirler. Peygamberlerle İlk Atalann metinlerinde, olay yeri dünyadır, oysa Apokalipsçiler burayı dünyanın yukarısındaki bir yerde düşlemektedirler. Tanrıbilimci Dr. Werner Küpers büyük bir isabetle şunlan kaydetmektedir:

"Bu umudun ışığı karanlık bir zemine yansımakta, odak noktasında da değişken görünüşlerde gizemli bir kişi ortaya çık-

maktadır: 'İnsan benzeri, o insanoğlu, adaletin seçilmiş kişisi, yeni rahip, insan, Mesih, insanın ötesinde, ama ne melek, ne de Tanrı. Böylesine benzersiz bir sima insanın havsalasına sığar mı?'..."

Mesih, Yahudi Tanrıbiliminin kapsamında "insan kökenli bir insan" olarak kalır. Çok kez kastedilen, bir kişi değil, bütün İsrail halkıdır. Hristiyan Tanrıbiliminde ise durum farklıdır. Orada Mesih figürü "Tann'nın Oğlu" figürüyle eşanlamlı sayılmaktadır. Ancak bazı sorular her iki tür Tanrıbilimciler tarafından yanıtsız bırakılmaktadır. Mesih beklentisinin kökeni nerededir? Ve bu beklenti ne kadar eskidir? Metinlerinin sahte veya sonradan düzenlenmiş oldukları bilindiğine göre, Yesaya, Daniel veya Hesekiel gibi peygamberlerde kanıt aramak sonuçta yetersizdir. Peygamberlere dayanan bir tarihlendirme de aynı nedenle anlamsızdır. Mesih fikri kesinlikle bütün peygamberlerden daha eskidir. Peygamberlerin ortaya attıkları portre, cennetten kovulmadan beri halkın özünde var olan bir beklentinin şekillendirilmesidir. Peygamberlerle kendilerinden sonraki "editörler", kendilerine geçmişten aktarılmış olan ve bütün bir ulusun ortak büyük umudunu kapsayan bir düşünce birikimi doğrultusunda çalışmışlardır. Ve bu umut, bir insan grubunun, daha ilk kelimenin yazılmasından önce aynlmaz bir ögesi, hattâ yaşama güdüsü olmuştur. Kurtuluş beklentileri çok, çok eskidir ve peygamberlerden çok gerilere gitmektedir.

Tannbilimci Leo Landmann, "İsrailliler dünyaya üç armağan bırakmışlardır:" diye yazıyor. "Bunlar, monoteizm (tektanncılık), ahlaksal ilkeler ve gerçek peygamberlerdir. Buna dördüncü bir armağanın eklenmesi gerekir: Mesih'e olan inanç." Bu saptamaya karşı gelinebilir. Birçok eski kültürler ve ilkel kavimlerde de Mesih beklentisi vardı.

Tannbilimci H.W. Schomerns daha 1919 yılında şunları yazmıştır: "Hristiyan camiasının yapılanması ve güçlenmesi, Hristiyanlığın bütün öbür dinlerden üstünlüğüne ve bunun kesinliğine duyulan kanaati gerektirir."

Demek istediğim, bu tür iddialar, başka dinleri tanımayı zorunlu kılmaktadır. Bunları incelemeli, onları hissetmelidir. Bu

etütten sonra Hıristiyan dinini "kesinlikle üstün" olarak niteleyen kişi, bunu gerçek bir inançla yapacaktır. İnanış, kişiye özeldir. Ben kendi hesabıma, herkesin inançlarına saygılıyım. Buna rağmen, başka dinlerin küçümsenmesine karşı insanlığı uyannm: Onlar binlerce yıldan beri -çoğu kez Hıristiyanlıktan çok daha uzun zamanlardan beri- güçlerini ve büyülerini yitirmemişlerdir. İster İsa'dan önce, ister sonra olsun, bütün dinler kurtuluş düşüncesini paylaşırlar. İstisnasız hepsi, göksel işaretleri ve Mesih' lerinin va'dedilmiş dönüşünü bekliyorlar. İsa'dan sonraki dönemin en büyük ve muhakkak ki en dinamik dinsel camiası İslam' dır. İslam'ın kutsal kitabı Ku^an'da; İsa kesinlikle Peygamber olarak kutsal sayılmakta, ama asla Mesih veya Tanrı'nın Oğlu olarak kabul görmemektedir.

İslam Mesih'i

19. sure bunu açıkça ifade etmektedir:

"Ve onlar (imansızlar) konuşuyorlar: Rahim olan bir evlât edinmek istedi" (89. ayet). "Sahiden de müthiş bir şey yaptınız!" (90. ayet). "Rahim olanın bir evlât edinmek istemesi yakışık almazken" (93- ayet). Aynı surenin 35. ayetinde de şöyle deniliyor: "Böylece İsa, Meryem'in oğludur; gerçeğin, etrafında birleşmedikleri bir ifadesi."

Yalnız ve yalnız Hıristiyanlık dünyası, İsa'nın Mesihliğine ve kunancılığına inanır. Bütün öbür büyük dünya dinleri, Yahudilikle Müslümanlıktan başka Asya dinleri, bunun lafını bile ettirmezler.

Bütün büyük dünya dinlerinin gerçekten üstün din bilginleri, zeki düşünürleri ve analizcileri vardır, eskiden de vardı. Bütün dünya dinlerinde; gerçekten mükemmel Tannbilimsel yüksekokullar ve birçok dili konuşan bir bilgin ordusu vardır. Tannbilim konulannda bir amatör olarak, bu üstün zekâlıların, ellerinde *aynı temel malzemeyle* nasıl olup da tamamen farklı sonuçlara ulaş-

tıklarına daima şaşmışımdır. Yahudilik, İslam ve Hristiyanlık kutsal kitap tefsirleri eski çağların *aynı* peygamberlerine dayanmaktadır. Birisi daha; kutsal kitap tefsirlerinin kesin sonuçlu pozitif bilimlerden olduğunu söylesin de göreyim. Öyle olmuş olsa, dünyanın bütün bölgelerinden benzer sonuçların alınması gerekirdi. Ama çeşitli dinlerin bütün yüksekokullarına rağmen, böyle olmadığını ileri sürüyorum. Herkes, inansın ya da inanmasın, kendi dinine hizmet ediyor.

İslamiyet de *Kıyame'ti* ve *Kıyamet Gününü* bilir. 81 ve 82 sayılı surelerden söz etmişim. Yuhanna'nın Apokalips'i gibi Kur'an da bildiriyor: (21. sure, 105. ayet) "Gökleri, yazı tomarlarının dürülmesi gibi **durduğumuz** günde. İlk yaratılışa başlamamız gibi, yaratılışı yenileyeceğiz..." Apokalips'teki borulara Kur'an'ın 20. suresinin 103- ayetinde de rastlıyoruz: "Boruların öttürüleceği gün. O gün günahkârlar bir araya toplanacak, mavi gözlüler." 17. surenin 59. ayetinde ayrıca diriliş ve ceza gününden önce yok edilmedik kent kalmayacağı bildiriliyor.

Peki, bu ne zaman olacak? Bu da Allah'ın sırrı olarak kalıyor: "Hayır, her şey apansız insanların tepesine inecek, insanlar da bunun üzerine şaşalayacaklar, olanların önüne geçemeyecekleri gibi, ertelenmesini de sağlayamayacaklar." (21. sure, 41. ayet)

İslamların Mesih'inin adı *Mehdi*. Hazreti Muhammet gibi, ondan sonra gelen çeşitli imamlar da Mehdi'nin yeniden gelişini müjdelediler. İslamiyetin büyük hocaları olan İmamlar, *Mehdinin* dönüşü konusunda fikir yürütmenin yanlış olduğunu tekrar tekrar ileri sürmüşlerdir. Yahudilikte ve Hristiyanlıkta olduğu gibi, *Mehdinin* dönüşü konusunda yazılanlar kütüphaneler doldurmaktadır. Bu konuda düşünülmemiş olan şey yok gibidir. Bir keresinde bir yabancı İmam Ebubekir'den *Mehdinin* dönüşünü bildiren işaretleri sorduğunda, İmam şöyle yanıt vermişti:

"Bu, kadınlar erkekler gibi, erkekler de kadınlar gibi davrandıkları ve kadınlar, erkekler gibi bacaklarını açarak eyerli at sırtında oturdukları zaman olacak. Yalan tanık ifadeleri kabul edildiği, doğru tanık ifadeleri ise reddedildiği zaman olacak bu. İnsanlar yok yere başka insanların kanını döktükleri, fuhşa düşükleri ve yoksulların paralarını çarçur ettikleri zaman olacak."

Bu ölçütlere bakılırsa, *Mehdinin* çoktandır gelmiş olması gerekirdi. Söylendiğine göre, Mehdi'nin gelişinden önce "kendilerini peygamber olarak tanıtan altmış sahte adamın ortaya çıkması" gerekiyormuş. Şimdiye kadar kaç sahte peygamberin ortaya çıktığını bilemem, ama tahminime göre sayıları altı bini aşar.

İslamiyetin Tannbilimsel literatüründe beklenen *Mehdi* konusunda aynen Yahudi ve Hristiyan dinlerindeki Mesih konusunda olduğu gibi bir kaos egemendir. Kâh on ikinci İmam İslam toplumunu yenilemek için geri gelecektir, kâh *Mehdi* olarak geri gelen on ikinci İmam hiç ölmemiştir. Bu geriye gelişin zamanı ve yeri konularında da belirsizlik vardır. *Mehdi*, dünyanın son günlerinin en üst düzey lideridir. "Oruç ayı Ramazan'ın yirmi üçüncü gecesinde" geri gelmektedir. O gecede "kutsal Kur'an vahyedilmekte ve Allah'ın melekleri yeryüzüne inmektedir."

Bütün bunlardan çıkan sonuç, bütün büyük dünya dinlerinin bir *Mesih* bekledikleri, ama kimsenin bunun ne zaman olacağını bilmediğidir. Bu Mesih'le genellikle yıldızlar, gökyüzü ve Kıyamet Günü arasında bağlantı kurulmaktadır. *Mesih'in* muazzam bir güç sahibi ve bulutlarda barınan bir melek kalabalığının eşliğinde olması gerekiyor. Bu, halkta kuşaktan kuşağa geçmiş inancın çekirdeği mi? Yani o çok eski vaadin "Tekrar dünyaya geleceğiz" vaadinin özü mü?

Bu henüz belirsiz olan düşünceyi somutlaştırmak için Kur'an'dan ve Hristiyan Apokalipsi'nden daha eski olan ek rivayetler zorunludur: Şimdiye kadar ele alınanlardan başka kültür çevrelerinin metinleri.

"Avesta" kelimesi Orta Farsçadır ve "ana metin" ya da "öğretim" anlamına gelir. *Avesta* Zerdüştilerin bütün dinsel metinlerini içerir. Zerdüş'tün *lekesiz şekilde ana rahmine aşılanmış* olması gerekir. Rivayet edildiğine göre, saf bir ışık içinde yüzen bir dağ, gökten inmişti. Dağın içinden çıkan bir delikanlı, Zerdüş'tün embriyonunu anasının rahmine ekmişti. Kendi dinleri İslam'dan daha eski olduğu için, Zerdüştiler Kur'an'ı kutsal kitap olarak kabul etmeyi reddetmişlerdi. Sonuçta, İran'a ve Hindistan'a dağılmışlardı. Dilleri olan Gucaratı her ne kadar bir yeni Hint dili olmakla birlikte, âyinlerini eskisi gibi Avesta mabet di-

liyle yönetirler. Bu da Katolik Kilisesi'nin Kilise Latincesiyle kıyaslanabilir.

Zerdüştiler başka dinlerin yandaşlarınıninkine benzer bir ikileme karşı karşıyadırlar: *Avestahm* özgün metnlerinin sadece dörtte biri elde mevcuttur. Bunlar, kurban duaları *Yasna*, *Yaşt\ax* ve yirmi tannlanna yönelik ilâhileri, eski İran mitoslarının bir antolojisi, son olarak da yüksek varlıklara yönelik dualarıyla *Visp-rat*, bir de arınma kuralları içeren *Videvadat* adlı bir kitap. Bu eski İran dininin parçalan çivi yazısıyla günümüze gelmiştir. Bunları Büyük Dara (İ.Ö. 558-486), oğlu Kserkses (İ.Ö. 519-465) ile torunu Artakserkses (İ.Ö. yaklaşık 424) yazdırmıştı. En büyük tanrının adı "Ahura Mazda"ydı; o, gökle yeri yaratmıştı.

Yıldızlara Şükürler Olsun!

Zerdüştilerin yazılarını incelersek, durağan yıldızlı gök, çeşitli liderler tarafından yönetilen farklı yıldız kümelerine bölünmüştür. Göksel ordular arasında mücadele eksik olmaz. Bu arada yıldız sistemlerinin askerlerinden ve özellikle evrende yapılan savaşlardan söz edilmektedir. Çeşitli yıldızlar da abartılı bir dille övülmektedir (*Afrigan Rapithvin*, 13- ayet):

"Yıldız Tistrya'yı, o parlak ve görkemliyi
övüyoruz.
Yıldız Katavaeka'yı, suları yöneten o yıldızı
övüyoruz.
Su tohumları içeren bütün yıldızları
övüyoruz.
Ağaç tohumları içeren bütün yıldızları
övüyoruz.
Adları *Haptoiringa* olan, şifa veren ve Yatus'a
karşı koyan o yıldızları övüyoruz..."

Bu övgüler, daha çok hayal gücünün bir arabesk bezemesine

benziyorlar, gezegenler Zerdüştiler için tâ başından beri "küre biçiminde basit cisimlendiler ne de olsa. Hatırlatalım: Galile *Gezegenlerin Mesajıyla* ancak 1610'da gerçek bir astronomik devrim yaratmıştı. Oysa o eski zamanlarda Zerdüşti tapınakları, çeşitli tanrıların ve dünyalarının onuruna bina edilmişti. İlginç bir özellik de: Her tapınakta, o tanrının bağlı olduğu gezegenin küre biçiminde bir modeli bulunuyordu. Dahası, her tapınakta oraya ait kıyafet düzenine ve uygun kurallara bağlı kalmak gerekiyordu. Örneğin, Jüpiter tapınağında yalnızca yargıç ya da bilgin giysileriyle görünülebilirdi. Buna karşın, Mars tapınağında Zerdüştiler savaşçılara lâyık kırmızı giysiler giyorlar, gururlu bir ses tonuyla konuşuyorlardı. Venüs tapınağında gülüşülür ve şakalaşılır, Merkür"ünkinde bir hatip ya da bir filozof gibi konuşulurdu. Ama Ay'ın tapınağında Zerdüşti rahipleri yerlerde yuvarlanan çocuksu güreşçiler gibi davransıyorlardı. Güneş tapınağına girenler broker kumaşından giysiler giymek ve "İran krallanna yaraşır biçimde" davranmak zorundaydılar.

Quadrige solis, yani dört kanatlı at tarafından çekilen arabanın kökenini, İran kültür çevrelerinde aramak gerekir. İlgili gezegenlerin tanrıları orada güneşin arabasını kullanırlar. *Avesta*'da ise hem göksel arabalar, hem de onları kullananlar övülmekte. (Yasna, 57. bölüm, 27. ayet)

"Dört koşucu,
beyaz, şeffaf ve parlak,
zeki, bilgili, gölgesiz,
göksel bölgelere yol alıyorlar...
Bulutlardan hızlı,
kuşlardan hızlı,
oktan hızlı onlar;
izledikleri herkese
yetişir ve geçerler...
Biri Doğu Hindistan'da ise
yakalar onu,
Biri Batı Hindistan'da ise
onu yener."

Yaştın 10. bölümü, 67. ayetinde şöyle denilir: "Göksel yapımlı bir arabayla Arzahi ülkesinden Xanira ülkesine uçan kişı... Beyaz, seffaf, parlak, zeki, bilgili, gölgesiz olarak göksel bölgelerden geçmek." *Yaştın* 10. bölümünün 125. ayeti de şöyle anlatıyor: "O arabayı dört at çekiyor. Beyaz, tek renkli, göksel gıda yiyen, ölmez dört at..."

Evren bu tür uçuş araçlarıyla dolup taşmakta, "ok", "kuşlar", "bulutlar", "göksel gıda" gibi ayrımlaşmalardan Zerdüştilerin, neden söz ettiklerini bildikleri sonucu çıkıyor. Ve hiç kuşkusuz Zerdüştiler de tanrılarının dönüşünü bekliyorlardı. "Işık varlıkların gökyüzünden inip acılı insanları kurtarmaları gerekiyordu. Bizzat Zerdüş tanrısı Ahura Mazda'ya zamanların sonunu soruyor, tanrısı da iyilerin imansızlara karşı son savaşından söz ediyordu: Gökten dört arkadaş inecekti. Onlar ölmez diler, ahlâkları mükemmeldi. Bu yardımcılar gökte belirmeden önce, güneş kararıyor, deprem oluyor, korkunç fırtınalar patlak veriyor, gökten bir yıldız düşüyordu. Ordulann kalabalık halde birbirlerine girdikleri korkunç bir savaştan sonra, yeni bir altın çağ başlıyordu. İnsanlık bundan sonra şifa biliminde öylesine deneyimli olacak ve ilaçlarını öylesine bilinçli kullanacaklardı ki, "ölümün eşiğine gelince bile ölmeyecekti."

Başka dinlerdeki *kurtarıcılara* aradaki fark, ilk bakışta önemli gözükmemektedir. Şu farkla ki, bunlar son kurtancılar olarak ortaya çıkacaklardır. Yıldızlı kubbeden gelen tannlar böyle beklenmektedirler.

Altın Çağ

Hinduizm'de tanrıların çokluğu işleri daha da karmaşılaştırmaktadır. Orada dünyadaki dört çağın başlangıcında, tannların çağı vardı. Bu çağın adı *Krtayuga* veya *Devayugaydı*. O sıralar ne hastalık ne de haset, ne kavga ne kötülük, ne korku ne de acı olduğundan; söz konusu çağ her bakımdan mükemmeldi. Hindu

görüşüne göre o sıralar insanların hedefi sadece en yüksek Brahman'dı. Bu arada dört kastın mensupları bile bir arada yaşıyorlardı. "Hepsinin çabaları, âdetleri, idrakleri aynıydı. Kastlar da aynı davranış ve çalışma biçimiyle görevlerini yerine getiriyorlardı." Hayat ve insanlar tek kelimeyle mükemmeldiler. İnsanların başlıca uğraşı; sade ve inançlı bir hayat sürmek ve eski metinleri incelemektir. Maddî hırs ve tamahın eseri yoktu. İnsanlar güzel konuşmaları ve gerçek bilimleri seviyorlardı. Hiç kimse dünyasal arzular beslemediği için, haksızlık diye de bir şey yoktu. Hindu dini literatürünün sayısız eserlerinden biri olan *Bhagavata-Purana* bu altın çağın insanlarını hoşnut, dost, canlı, sabırlı, yumuşak huylu ve merhametli olarak tarif ediyor. Kendi kendileriyle banş içinde olduklarından ve kimseye de küsmediklerinden mutluydular.

Bugün hayalimizde canlandıramadığımız bir dünyaydı, bu. Günümüz insanı hırs ve arzulannın pençesinde çırpındığına göre, hiçbir arzu tanımayan, bir mutlak mutluluk çağı ne anlam taşır ki? Bununla birlikte, Hinduizm'in bu altın çağı, uzak geleceğe yansıtılan bir fanteziye temel olmaktadır. Her şey bu "düşler çağı"nda nasıl olmuşsa, gelecekte de öyle olmalıdır. Böylece, *Brahmavaivarta-Puranahin* 4. bölümünde Brahman öğretisinin ideal bir durumu geliştirilmektedir: Bütün insanların "dürüst" ve sadık oldukları, eskiye ve doğaya saygılı olduktan, kötülükleri tanıdıktan bir dünya, bu. Hinduizm'in altın çağında insanlar güzel ve güçlüydüler, ayrıca, sürekli bir gençlik yaşıyorlardı. Bu çağ geri gelecektir.

Hinduizm ayrıca Âdem ve Havva gibi insanlığın atası olan bir çift tanımamaktadır. Hindu inancına göre, Brahma bir anda tanrılara benzer yapıda sekiz bin insan, daha doğrusu, her dört kasttan biner çift yaratmıştı. Bu çiftler birbirlerini seviyor ve birleşiyor, fakat çocuklan olmuyordu. Her çift ancak hayatlarının sonunda ikiye çocuk meydana getiriyordu. Ama bu iş cinsel ilişki ve doğum sancılan yoluyla değil, sadece düşünceyle oluşuyordu. Bu şekilde dünyayı dolduran tinsel varlıklar meydana geliyordu.

Bu mutluluk durumu, negatif ruhlar, ayrıca her çeşit tanrı; insanların aklını karıştıncaya kadar devam etti. Tanrılar ilk başta zaptedilemez güçte ve ölmez varlıklar olarak görülüyordu

ama, çoğu insanlara benziyordu ve insanlarınkine benzer karakterleri vardı. "Her şeyi yöneten evrenin efendisi" bütün tanrıların üzerindeydi. Hinduizm'in tanrılar dünyası aslında o kadar çeşitli, kalabalık ve akrabalık bağlarıyla o kadar girift olmuş durumdadır ki; burada fazla ayrıntıya girmem olanaksız. Bununla birlikte çeşitli tanrılar uzay yolculuğuna başladıkları gibi, dünyanın atmosferinde de türlü araçlarla dolaşıyorlardı. Bu uçan cisimler maddî ve somuttular, tinsel bir yanları yoktu ve de hayal gücünün ürünü de değillerdi.

Korkunç silah sistemleriyle donanmış bu uçan araçlar, Hint dinsel metinlerinde ayrıntılı biçimde anlatılır. Bu metinlerin başında dil ve din için en eski kaynak kabul edilen *Vedalar* gelir. "Veda" kelimesi "kutsal bilgi" anlamına gelir. Bu meyandaki *Rigveda*, hepsi tanrılara hitap eden bin yirmi sekiz ilâhiden oluşan bir antolojidir. *Rigveda'Üa* o uçan cisimlerin uzaydan dünyaya geldikleri ve insanlara bilgilerini aktaranların bizzat tanrılar olduğu açık seçik ifade ediliyordu. Yahudi efsanelerindeki *Gökyüzü Savaşları* gibi Hindu metinlerinde de tanrılar arası savaşlar bulunmaktadır. Ancak bu savaşlar, tinsel mutluluğun belirsiz bir göğünde değil, *dünyanın yukarıdaki gökyüzünde* olageliyordu.

Yıldızlar Savaşı

Eski Hint eseri *Mahabharata*'nın bir bölümü olan *Vanaparvanta* (168 ile 173 arasındaki bölümler); örneğin bu tanrıların konutu olarak, dünyanın yukarısında dönen gerçek uzay kentleri tarif edilmektedir. Aşağı yukarı aynı şeyler *Sabhapatvahn* 3- bölümünde 6-10 sayılı ayetlerde okunabilir. Dev yapıların "Vaihayasu", "Gaganacara" veya "Khecara" gibi adları vardı. O kadar muazzamdılar ki, gelen uzay gemileri dev kapılardan içeriye uçabiliyorlardı. Burada söz konusu olan, doğruluğunu kimsenin sınamayacağı belirsiz metin parçaları değil, her kütüphanede bulunabilecek eski Hint anlatılarıdır. Ama yalnız İngilizce olarak bu-

labilirsiniz onları. Tek tük Almanca çeviriler istisnasız olarak çok fazla kısaltılmıştır. Mahabharata'nın *Drona Parva* kitabının 690. sayfasının 62 sayılı ayetinde nefis şekilde bina edilmiş üç büyük kentin nasıl dünyanın etrafında döndüklerini okuyabilirsiniz. Bunlar dünyada fesat kaşırtıyor, gerginlik, tannlara kadar ulaşıyordu. Sonuç *Yıldızlar Savaşı* oldu (Sayfa 691, 77. ayet).

"Bu enfes gemiyi Siva kullanıyordu. Göksel güçlerden oluşan uzay gemisi, üç (göksel) kenti imha etmeye hazırlanıyordu. En önde olan ilk kent Sthanu, yıkıcı olarak da biliniyordu. Ölçüsüz cesaretiyle semavilerin hayranlığını kazanmıştı. Asura'ların bu galibi gerçekten mükemmel ve görülmemiş bir savaş stratejisi geliştirdi... Üç kent daha sonra *gökte karşılaşmalarında* ve uygun atış konumuna girdiklerinde, Tanrı Mahadeva üç kuşaklı korkunç ışınıyla onları deldi. Danavalar, Yuga-Ateşinden güç alan ve Vişnu'yla Soma'dan oluşan bu ışığa karşı gelemadiler. Üç kent yanmaya başlayınca, Parvati, manzarayı seyretmek için oraya koştu."

Hinduizm'in tanrıları gökte tıpkı Yahudi anlatılanndaki Semael (veya Lusifer) gibi aralarında savaşılar.

"Semael gökte en büyükleriydi... Ve Semael gidip en güçlü ordularla efendisine karşı birlik oldu... Ve ordusunu etrafına topladı, onlarla gökten indi ve dünyada kendine yandaş aramaya başladı."

Ya Hanoh'da neler yazılıydı? O da *melekler* arasındaki ayaklanmayı anlatmış, hattâ elebaşlarının adlarını saymıştı.

Anlatılann bu özü; -gökyüzündeki savaş, tanrılar arasındaki mücadele- dinlerin naif gökyüzü hayalini komediye dönüştüren en kesin kanıt.

Hinduizm'de insanoğlu kendi kendisi sayesinde, sürekli yeniden doğarak ve *Karmacım* en yüksek düzeye çıkıp anndırarak mutlak mutluluğa ulaşır. Bu arada tannlardan ve evrensel tanrı Brahma'dan yardım görür. Buna rağmen, yeniden doğuş düşüncesi Hindular tarafından biliniyor. Böylece, tann Vişnu'nun bir gün Krişna olarak tekrar dünyaya gelmesi ve dünyayı kara bahtından kurtarması gerekiyor. Bununla birlikte, yeniden doğuşla *Karma*, Batılı düşünceli insanlar için kapalı bir kutudan fark-sız. Hindular iyi ve kötü tüm davranışlarını beraberlerinde sürük-

leyerek yeniden doğuşlara inanmayı nereden çıkardılar? Sözle anlatılamayacak kadar karmaşık *Karma* öğretisi, Caynacılık dininde çok kesin çizgilerle ve ayrıntılı olarak tarif edilmektedir. *Caynacılık*, Hindistan'ın Hinduizm'le Budizm'in yanı sıra ortaya çıkardığı üçüncü büyük dinsel güçtür.

Caynacılık Budizm'den yüzyıllar önce Kuzey Hindistan'da yayılmış ve beşinci yüzyıla kadar tüm Hindistan yanmadasını kaplamıştı. Ancak *Caynacılığa* bağlı olanlar, bu dinin gerçekte yüz binlerce yıl önce kurulduğu iddiasındalar. Öğretilerini ölmez olarak kabul ediyor, arada bir unutulmasını görmezlikten geliyorlar. Caynacıların dini Budizm öncesinde bir dizi metinle yazıya dökülmüş olup -başka türlü söylenemez- bir efsane karakteri gösterir.

Eski Çağlarda Bilim

Caynacılığın Tannbilimsel-felsefi literatürü, aziz öyküleri, çok çok eski yaratıcılara ilişkin şarkılar ve kurallarla öğütleri de kapsar. Bu eserler -Eski ve Yeni Ahit'lerde olduğu gibi- *Shvetam baras* adıyla tanınır. Hecelenmeleri son derece zor kırk beş ana gruba bölünürler.

Vyahyaprajnaptyanga; tüm Caynacılık öğretisini diyaloglar ve efsanelerle ele alır.

Anuttaraupapatikadashanga ise; en yüksek göksel dünyalara yükselen, en eski azizlerin öyküsünü anlatır.

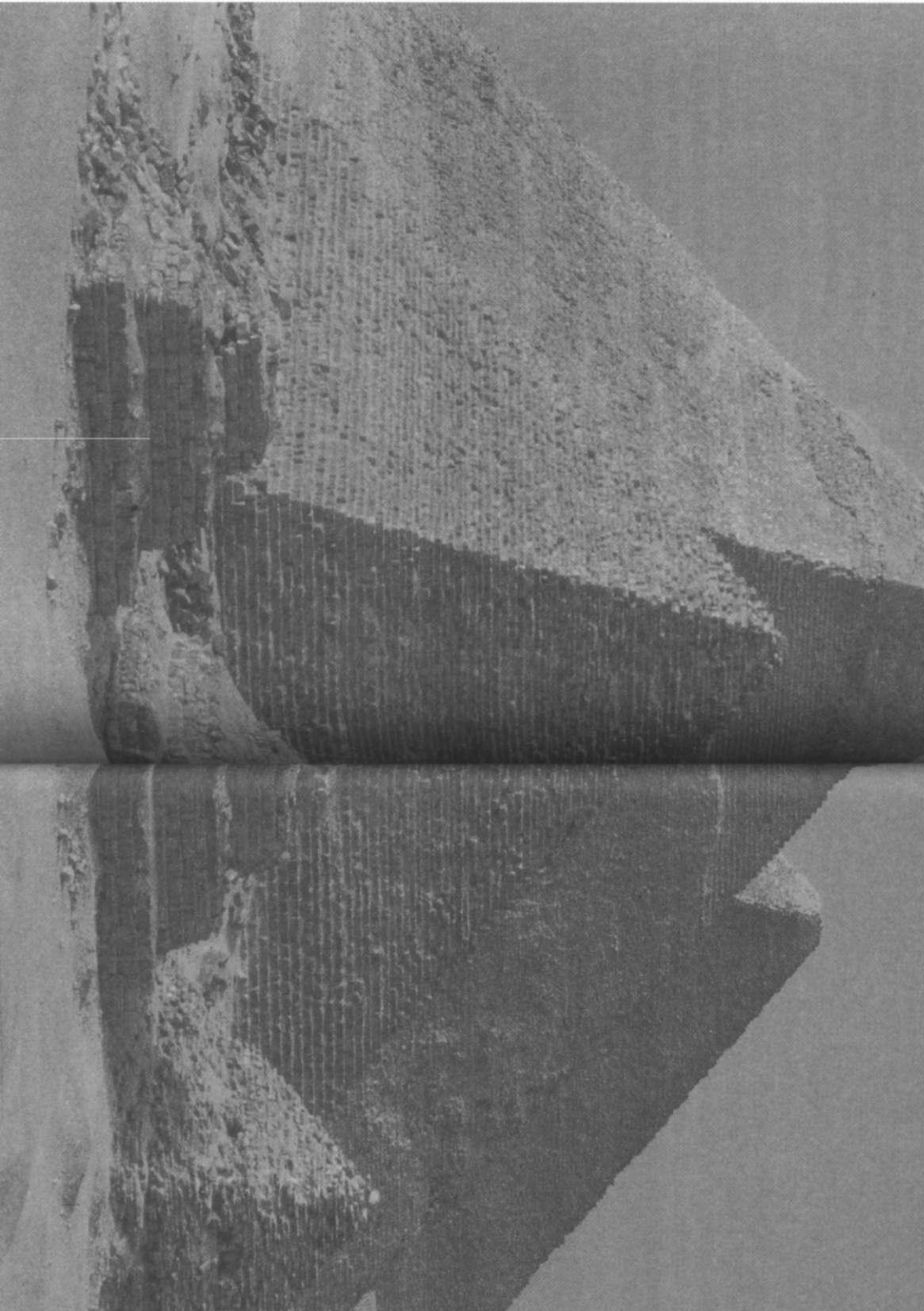
Purvagata grubunda bilimsel kitaplar ve öğretiler bulunur. Örneğin, *Utpada-Purva* çeşitli maddelerin oluşumunu ve reaksiyonlarını ele alır (Kimya). *Viryapravada-Purva* tannlarla büyük adamların maddelerinin gücünü tarif eder. *Pranavada-Purvatiya* şifa bilimi ele alınır. *Lokabindusara-PurvaÜa* matematik öğretiler ve kurtuluştan söz edilir. Ama dahası da var. Cayna dininde on iki Upanga da vardır ve bunlardan güneş, ay ve başka gök cisimleri, ayrıca üstlerinde yaşayan canlılar hakkında tüm bilgiler edi-

nilir. *Aupatika* Üz tanrıların dünyalarındaki yaşama nasıl ulaşılacağı öğretilir. Tabii tann kralların sayımı da ihmal edilmemiştir (*Prakima* gubu, 7. fasıl). Bu metinlere ek olarak bir zamanlar var olmaları gereken, fakat zaman içinde kaybolan çok eski kitaplar da vardır. Caynalar ise bu tür metinlerin rahip kuşaklarından, kendilerinden sonraki kuşaklara sözlü olarak aktarıldığına inanırlar. Bu kaybın Caynalar için özellikle üzücü olmaması; içlerinde, zamanı uygun düşünce ve insanlar yeterince olgun olunca o kaybolan metinlerin içeriğini tanıtan eski peygamberlerin, ikide bir de ortaya çıkmasından ileri gelir. Bu tür metinlerin içeriğinden elde kalan tek tük parçalar, şaşırtıcı konulara değinirler:

- Sihirli çarelerle nasıl uzak ülkelere gidildiği
- Nasıl mucizeler yerine getirildiği
- Bitkilerle metallerin nasıl değişime uğratıldığı
- Hava sahasında nasıl uçarak yol alındığı

Son olarak, havada yolculuk yapmaya Hindlilerin Sanskrit edebiyatında da rastlıyoruz. Burada *Tanrılar Şoku* adlı kitabıma atıf yapmak isterim.

Caynaların öğretilerine göre, içinde yaşadığımız çağ, birçokları arasında sadece bir tanesidir. Bizden önce başka çağlar vardı ve pek yakında -İ.S. yaklaşık 2000 yılında- bir yenisi başlayacaktır. Böylesi yeni çağlar daima yirmi dört peygamber -*Tirt-hamkaralar*- tarafından bildirilmektedir. Çağımızın peygamberi ya da peygamberleri; ya yeni doğmuşlardır ya da birer yetişkin olarak dünyamızda yaşamaktadırlar. Cayna dininin dinsel liderleri, hattâ onların adını ve hayatlarına ait bazı ayrıntıları bilmek iddiasındadırlar.

Olanaksız Tarihler

Bu *Tithamkardhnn* ilki *Rishabhaydı*. Rivayete göre 8 400 000 yıl önce dünyada dolaşıyordu. *Rishabha* çok çok ileri yaşlara kadar yaşayan, dev yapılı bir varlıktı. Onu izleyen atalar sürekli olarak biraz daha ufak tefek yapılı oldular ve giderek daha az yaşadılar. Yine de içlerinden 21.si olan *Arishtanemi* 1000 yaşına kadar yaşamıştı. Sadece son çağda yaşayanların ikisi -*Parshva* ile *Mahavira*- bizim ölçülerimize uygun bir yaşa kadar yaşamışlardı. *Parshva* 100. yaşını kutlamıştı ve yaklaşık 6 m. boyundaydı. *Tirthamkardlann* 24.sü olan *Mahavira* ise ancak 72 yaşına kadar yaşayabilmiş ve sadece 4,5 m. boyuna ulaşabilmişti.

Caynalar *Tirthamkardlannın* dünyada boy göstermelerini, baş döndürücü bir geçmişe mal etmektedirler. Böylece, son ikisi İ.Ö. 500 veya 750 yıl önce ölmüş olmalıdır. Öbürlerinin yaşları da (2. olan) *Arishtanemihin* eski dünyamıza yaklaşık 84 000 yıl önce şeref vermiş olması ölçü olarak alınmak suretiyle hesaplanabilir.

Bu böylesi şaşırtıcı sayılara mitos araştırmacılarımızın ve de Tanrıbilimcilerinin dikkatini çekerim. Niçin mi? Çünkü birçok kutsal ve daha az kutsal kitaplarda belirli belirsiz panldayan halk anlatılarının özü, burada dinsel düşüncelerle paketlenmiş olarak ortaya çıkmaktadır. Belleğimizi tazeleyelim:

Eski Babil krallarının listesinde yaradılışla tufan arasında çok eski 10 kralın adı vardır. Bunlar; efsanelere ve yazılara bakılırsa, toplam 456 000 yıl ülkelerini yönetmişlerdi. Tufandan sonra "krallık tekrar tekrar gökyüzünden inmişti" ve bu tarihi izleyen yıllardaki 23 kral toplam olarak 24 500 yıl, 3 ay ve 3,5 gün krallık yapmışlardı.

Eski Ahit'teki atalar hakkında da inanılmaz yaşlar ilejri sürülmektedir. Örneğin, Âdem Peygamber 900 yaşına kadar yaşadı deniliyor. Bulutların arasına yükseldiği sırada Hanoh 365 yaşındaydı, oğlu Metuşalem ise 969 yıl yaşamayı başarmıştı.

Eski Mısır'da da durum farklı değildi. Rahip Manetho, Mısır'daki ilk Tannsal hükümdann, ateşi de oraya getiren Hefaistos ol-

duğunu bildiriyor. Onu Kronos, Osiris, Tifon, Horos ve İsis izlemiş. Tannlardan sonra tann çocukları 1255 yıl yaşamışlar! Başka krallar da 1817 yıl yaşamışlar. Bunları izleyen 30 kral 1790 yıl, 10 Tis kralı ise 350 yıl yaşamıştı. Ölü ruhlarının ve tanrı çocuklarının krallığı 5813 yılı kapsar."

Bu denli olanaksız sayılan tarihçi, Sicilyalı Diodoros da doğrulamakta. Diodoros yaklaşık iki bin yıl önce kırk ciltlik bir tarih kütüphanesi bırakmıştı.

"Osiris ve İsis'le, Mısır'da adını taşıyan kenti kuran Büyük İskender'in hükümdarlığı arasında, en az 10 000 yılın geçtiği söyleniyor. Bazıları da bu sürenin 23 000 yıldan az olmadığını yazıyor..."

Olanaksız tarihlerin son tanığı olarak da Yunanlı Hesiodos'un adı geçiyor. İ.Ö. 700'lerde *Beş İnsan Kuşağının Mitos'u* adlı eserinde ölmez tanrılar; Kronos'la arkadaşlarının insanları yarattığını yazmıştı: "Yan tann denilen ve bizden önceki çağlarda dünyada oturan o ulu varlıklar..."

Caynalann böylece akla sığmaz tarihler öne sürmede yalnız başlarına olmadıkları anlaşılıyor. Birçok Cayna anlatılan bugün bilimsel açıdan bakılınca, bir devrim niteliğinde gözükmektedir. Burada zaman, yani *Kala*, Albert Einstein tarafından ifade edilmiş gibi bir rol oynamaktadır.

En küçük zaman birimleri *SamayaÜr*. Bu, bir atomun, en ağır şekilde hareket ederek kendi uzunluğu kadar yerinden uzaklaşmak için harcadığı zamana denktir. Sayısız *Şamaya* bir *Avalika* oluşturmakta ve bu kez bu *Avalikalann* 1 677 216'sı bir *Muhurta* oluşturmaktadır. Bu süre bizim dakikamızın 48 tanesine denktir. 30 *Muhurta*, 1 *Ahoratra* olup bu, bizim bir gün ve gecemizle aynı uzunluktadır. Hâlâ anlayamadınız mı? 48 dakikayı (1 *Muhurtâ*) otuzla çarparsanız (çünkü 30 *Muhurta* eşittir, bir gün ve bir gece), bizim dakikamızın 1440'ını elde edersiniz. 24 saatle 60 dakikanın çarpımı da bu sonucu vermektedir. Burada önemli olan, Caynalann zaman hesabının binlerce yıl öncesine ait olması ve işin başında *göksel varlıklar* tarafından öğretilmiş bulunmasıydı.

15 *Ahoratra* bizdeki gibi 1 *Pakşa* oluştururlar. Bu yarım ay-

dır. 2 *Pakṣa*, tabiatıyla 1 *Masa* etmektedir. Bu da 1 aydır. 2 ay bir *mevsim*, 3 *mevsim* 1 *Ayana* (sömestr) oluşturmaktadır. 2 *Ayana* 1 yıl, 8 400 000 yıl ise 1 *Purvanga* etmektedir. Bu kadarı yetmezmiş gibi, bu *Purvangdterm* 8 400 000'i 1 *Pumaya* (16 800 000 yıl) denktir. Caynalarındaki bu sayı, 77 haneli rakamlara kadar çıkmaktadır. Bunun ötesindeki zaman değerlerinin kendilerine özgü konseptleri vardır. Bu da 9 500 000 000 000 kilometrelik bir mesafe için, bizim ışık yıllanımızla kıyaslanabilir.

Orta Amerika'daki Mayalar'ın benzer çılgınca sayılarla iş gördükleri ve bunlarla çok uzaktaki Asya'da yaşayan Caynalar gibi zaman ve evrenle bağlantılar kurdukları bilinmese, bütün bunlar çılgınlık olarak nitelenebilirdi.

Göksel öğretmenleri tarafından bilgilendirilen Caynalar, uzayın, bizi dehşet içinde bırakan ve en sonunda o gizemli *Karmaya* (yeniden doğuş) bağlantısını anlaşılır kılan tanımlamasını yapmışlardır. Tannbilimci Helmuth von Glasenapp'ın bir ders kitabına borçlu olduğum; o son derece şaşırtıcı ve karmaşık öğretinin, burada ancak bir özetini verebilirim.

Caynaların bilimsel metinlerine göre atom uzayda bir noktayı kaplar. Bu atom başka atomlarla birleşip bir *Skandha* oluşturabilir. *Skandha* birçok ya da sonsuz denecek kadar çok uzay noktasını kapsayabilir. Bizim bilimimiz de başka türlüünü iddia etmiyor. İki atom birleşince, en küçük modeli oluştururlar; ama milyonlarca atomdan oluşmuş molekül zincirleri de vardır. Atomların birleşmesiyle çeşitli yoğunluklarda maddeler meydana gelir. Cayna öğretisi bu arada böylesi bağlanışların altı ana şeklini ayırt etmektedir:

ince-ince	= görünmeyen
ince	= henüz görünmeyen
ince-kaba	= görünmeyen, ama koku alma ve işitme duyulanıyla varlığı sezilen
kaba-ince	= görülebilen, fakat gölge veya karanlık gibi hissedilemeyen şeyler
kaba	= su veya sıvıyağ gibi kendiliğinden tekrar birleşebilen şeyler

- kaba-kaba = dışarıdan yardım almadıkça tekrar bir araya gelemeyen şeyler (taş, metal)

Cayna öğretisinde gölge veya ayna görüntüsü bile bir *cisim* tarafından oluşturulduğu için, maddî olarak kabul edilir. Hattâ, ses de bu açıdan bakılınca "ince-ince" değil, ince bir malzemedir: "Atom kümelerinin birbirine sürtünmesinden oluşur."

Bu öğretilerde "ince-ince-madde" her şeye sızabilmekte, buna göre de başka maddeleri değiştirebilmektedir. Bir ruha sızan madde Karma olarak meydana çıkar. Böylece yeniden doğuş aşamasına ulaşmış oluyoruz. Nasıl mı?

Karma Ebedî Olarak Kalır

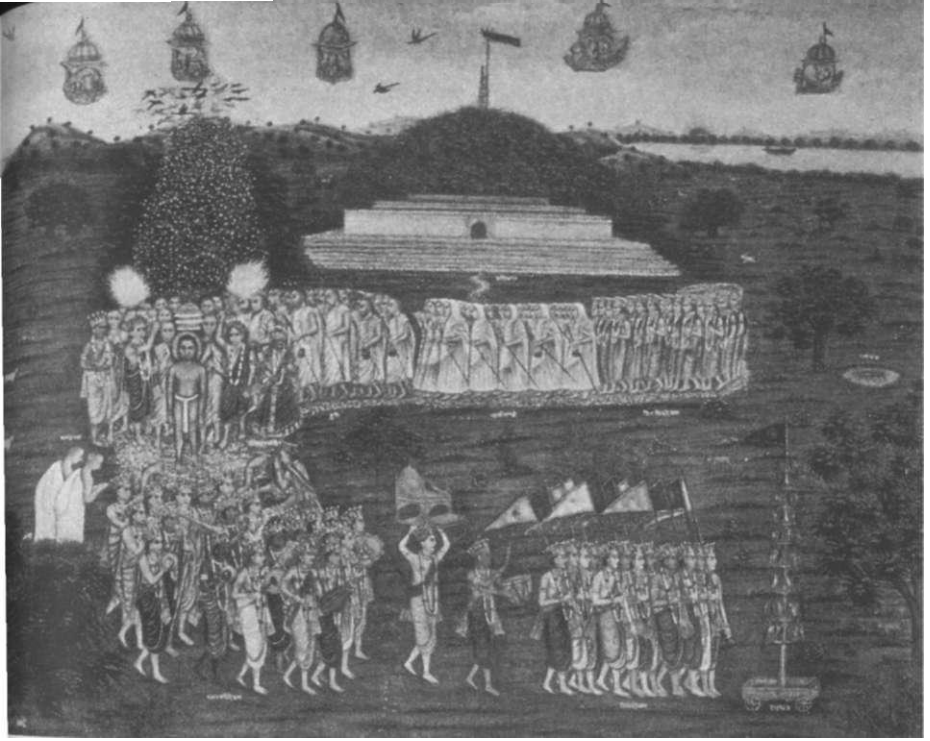
İster bir masa, ister bir kemik parçası olsun, bütün maddelerin atom düzeyine kadar *küçültülebilmesi*, evrenin gerçeklerinden biridir. Atomun bile kendinden küçük parçacıkları vardır. Akıl almaz ritmiyle saniyede 10^{23} kere salınan elektron da bunlardan biridir. Bu elektronun *maddesi* Caynalann görüşüyle "ince-ince" sayılır. O artık tutulamaz, ama buna rağmen ölümsüzdür. Atomlar mümkün olan hangi bağlantıya girerlerse girsinler, elektron da daima onlarla beraberdir. Elektron "maddenin içindeki ruh" gibi etki gösterir ve bazı maddelere sızan bir mıknatıs alanına veya bir radyo dalgasına benzetilebilir. Her canlının düşünceleri davranışlarını etkiler. İngiliz astronom ve fizikçisi Arthur Eddington (1882-1944): "Dünyanın maddesi, ruhun ve aklın maddesidir." diye yazmıştı. Nobel Ödülü sahibi Max Planck (1858-1947) da düşüncesini şöyle ifade etmişti: "Kendi başına madde yoktur! Bütün maddeler sadece atom zerreciklerini harekete geçiren bir kuvvetle oluşur ve var olur."

Varoluşumuz daha önceki bir hareketin sonucudur. Dünya-gelmemize âlet olan, bizden önceki bir hayat olmuş olmalıdır. (Ve gelecekte yapay olarak hayat üretebilsek bile, bu bağlamda

değişen bir şey olmaz.) Bundan çıkan sonuç, her hayatın, bir zamanlar var olan veya var olacak olan uzun bir hayat zincirinin bir halkası olduğudur. Düşüncelerimiz hareketleri yönlendirdiğine göre, hareketler de içimizdeki ruhta veya anlakta izlerini bırakırlar. Bir benzetme yapacak olursak, bir mıknaş alanına *ruh* gözüyle bakabiliriz, ama bu *ruh* maddeyi etkiler. Caynalar, genellikle *ruh* dediğimiz şeyi maddî bedeninin bir "ince-ince-maddesi" olarak görürler. Elektronun atom çekirdeğinden etkilenmeyişi gibi, bu bölüm de bedenden etkilenmez. Elektron her ne kadar atoma aitse de, ikisi hiçbir zaman birbirlerine toslamazlar. Atom konumunu değiştirebilir, dev molekül zincirlerine katılabilir ve bu arada elektronlar da onunla beraberdir. Garip olan, söz konusu olanın aynı elektronlar olmayışdır, çünkü elektron sıcaklık gibi bir enerjinin katılmasıyla atomdan atoma sıçar. Bir elektronun yeni bir atoma sıçradığı, saniyenin milyarda bir gibi bir süresi içinde; boşalan yer, başka bir elektron tarafından ele geçirilir. Bu ebedî ve ölümsüz bir "ince-ince", atom maddesinin dışındaki bir salınımdır.

Caynalar *Karmayı* ve *ruhlarını* aynen böyle görürler. Vücut ne olursa olsun, ister yansın ister kurtlar tarafından yenilsin; fark etmez. *Karma* ölümsüz olarak kalır. Bu Karma da ait olduğu yaşam biçimine ilişkin pek çok bilgi taşır. Çünkü insan bir hayat içinde düşünür ve hisseder. Bu düşünme ve hissetme *Karmanın* ince-ince'sine geçer. *Karma* yeni bir bedene mal edilince, bir önceki yaşamın bilgilerini alıkoymuş olur ve bu sonsuza dek bu şekilde sürüp gider. Yaşamın amacı eninde sonunda mutlak mutluluk konumuna ulaşmak -Brahman'la bir olmak- olduğundan, *Karma* sayısız yeniden doğuştan sonra bizi bu hedefe götürecektir.

Bu düşünce silsilesi felsefemize, hattâ modern fizik bilgimize o kadar uzak değildir. Şaşırtıcı olan taraf sadece, böylesine karmaşık kuramların çağımızdan binlerce yıl önce öğretilmesi ve öğretmenlerin tümünün de uzaydan gelmeleridir. Caynalardaki durum da budur. Bizim zamanımıza karışan Caynalann son çağı, İ.Ö. yaklaşık 600'lerde yirmi dört *Tirthamkaranm* sonuncusuyla başlamıştır. Bu *Tirthamkaranm* adı *Mahaviraydı*. Peki, bu *Ma-*

Yukanda: Cayna diliyle ilgili bu eski gravürde, 24. "Tirthamkara"ya bir geçit resminde saygı gösteriliyor. Bu sahnenin yukarısında uçan gemilerin dolaştığı görülüyor.

Sağda: Peygamber "Tirthamkara"nın tohumu, yapay dölleme yöntemiyle genç Prensesin 'ahmine aşılanıyor.

havira kimdi? Embriyonu *göksel varlıklar* tarafından genç kraliçenin rahmine aşıl原因 bir kral oğlu. Geçmişin bütün göksel öğretmenleri, yeni bedenlerde doğarak yine geleceklerdir. Caynalarda, hattâ yirmi dördüncü *Tirthamkarayı*, peygamber *Mahavirayı* tasvir eden eski çizgi resimler vardır. Onuruna düzenlenen geçit resmi sırasında, beş göksel geminin yürüyenlerin tepesinde do-laştıkları görölmektedir.

Caynalarla; Hristiyanların, Müslümanların ve Yahudilerin tekrar dünyaya geliş beklentileri arasında önemli bir fark vardır. Sonuncular bir Mesih ve ulu bir yargıç beklerler. İnancılıları bundan sonra cennette sonsuz bir mutluluk, inansızları da sonsuza dek cehennem bekliyor. Caynalarda öyle değildir. Onlar bir tek *Mesih* veya *Kurtarıcı* değil, bunların birkaç tanesini beklemektedirler. "Tirthamkara" adını taşıyan bu *peygamberler*, her çağda tekrar tekrar gelmektedirler. Bunların gelmesiyle işler sona ermemektedir, hiçbir şekilde mutluluk ya da ebedî cehennem egemen olmamakta, sadece evrenin oyununun yeni bir raundu başlamaktadır. Bu *Tirthamkara* *ix kurtarıcıdan* çok yardımcıdır. İnsanlığı yeni çağa hazırlarlar. *Tirthamkara* *Xax* bu nedenle insan olarak doğarlar (Hanoh'un kehanetlerindeki *insanoğlunu* göz önüne getirin), fakat maddeleri, Karma bilgileri evrenden kaynaklanmaktadır. Tohumu ya da embriyonu annenin rahmine aşıl原因 dünyasal değil, dünyanın dışından gelen güçlerdir. Bu bilgi hazinesinin İsa Peygamber'in doğumundan yüzlerce değil, belki de binlerce yıl önce var olduğuna, böylece, Caynalann, *lekesiz dö-lenmeyi* Hristiyanlardan kopye ettiklerini kimsenin iddia edemeyeceğine laf arasında işaret ettim. Tam aksi olabilir!

Tirthamkara *iann* temsil ettikleri uzaydan gelen böylesi öğretmenlerin, astronomik ve astrofizik bilgileri ön plana alacaktan kuşkusuzdur. Bunun sonucunda Caynalar, bize anlaşıl原因 gözük-en astronomik veriler biliyorlardı. Örneğin, onlara öğretilenlere dayanarak, evrenin boyutlarının ölçülebildiğini ileri sürüyorlardı. Ölçü birimleri olan *Rajju*, Tann'nın, saniye başına 2 057 152 *Yojana* katetmesi koşuluyla altı ayda aşabileceği mesafeydi.

Dünya üç katmanla çevrilidir. Bunlar yoğunluklarına göre farklı nitelendiriliyorlar: Su gibi yoğun, rüzgâr gibi yoğun, ince

rüzgâr gibi yoğun. Bunun yukansı ise bomboştur. Modern bilgilerimiz de aksini iddia etmiyor: Atmosfer, azot ve oksijen içeren troposfer, ozon tabakasını içeren stratosfer. Bunun yukansında da gezegenler arası boşluk yer alır.

Evrende bizlerden başka yaşam biçimlerinin de bulunduğu görüşü bizde yavaş yavaş yer ededursun, bu bilgi Caynalarda çok eskidir. Bütün evren, yaşam biçimleriyle doludur. Bunlar gökte düzenli biçimde değil, düzensiz dağılmışlardır. İlginç olan taraf, hemen bütün gezegenlerde, bitkilerin ve ilkel canlıların bulunuşu, "bilinçli hareket eden canlılar"a ise ancak belli gezegenlerde rastlanmasıdır.

Caynaların din filozofları, çeşitli dünyaların canlılarının çeşitli niteliklerini de tarif ediyorlar. *Tanrıların cennetinin* bile bir adı var: "Kalpas". Orada son derece görkemli uçan saraylar, bazen bütün bir kent kadar büyük olan hareketli yapılar varmış. Gök kentleri kat kat olmak üzere üst üste oturtulmuştur. Her katın merkezinden Vimanalar (gök arabaları) her yöne hareket edebiliyor. Bir çağ tamamlanıp yeni *Tirthamkara* doğdukları zaman, *tanrıların göğündeki* ana sarayda bir çan çalınır. Bu çanın çalmış, bütün öbür 3 199 999 gök saraylarında da bir çanın çalınmasını sağlar. O zaman tanrılar, kısmen *Tirthamkara* olan sevgilerinden, kısmen de meraklarından toplaşırlar. Ve uçan bir sarayla güneş sistemimizi ziyaret ederler. Dünyamızda da yeni bir çağ başlar.

Süper-Buda'yı Bekleyiş

Budizm'de kurtuluşun temel fikri Caynalardaki gibidir. Ne var ki Caynaların öğretileri Buda'dan (İ.Ö. 560-480) öncedir. "Buda" eski Hindu dilinde "uyanık", "aydınlatılmış" anlamına gelir. Buda'nın gerçek adı "Siddhartha"ydı. Soylu bir aileden geliyordu ve babasının Nepal Himalayaları'nın eteğindeki prenslik sarayında büyümüşü. Yirmi dokuz yaşına gelince, yararsız yaşamından usanç getirmişti. Bunun üzerine yurdunu terk etmiş, yedi yıl bo-

yunca meditasyon sanatında deneyim sahibi olmuş ve bilgiye giden yolu aramıştı.

Buda'nın zamanında efsanelerin, mitosların ve destanların tanrıları çoktan vardılar. Aydınlığa erdikten sonra Buda, kendisinin yeniden dünyaya gelmiş göksel bir varlık olduğunu hissetti. Böylece, genç müritlerine *dört gerçeği*, herkesin bir Buda, aydınlanmış biri olmak için gideceği yolu vaz'etti. Buda, gelecekteki Buda'ların varlığını çok doğal olarak görüyordu. Veda konuşması olan *Mahaparinibbana-Suttatıa* gelecekteki Buda'lardan söz eder. Buda, bunlardan birinin, Hindistan'ın insanlarla dolup taşıdığı bir sırada geleceğini müritlerine açıklamıştı. O zaman köylerle kentler tavuk kümesleri gibi tıksık tıksık dolu olacakmış. Ketumati kentinde (Bugünkü Benares) Sankha adında bir kral yaşayacak, bu kral bütün dünyaya egemen olacak, ama bunu kaba kuvvet yoluyla değil, adalet dağıtarak yapacakmış. Bu kralın hükümdarlığı sırasında yüce *Metteyya* (adı aynı zamanda "Maitreya") dünyada ortaya çıkacaktı. O, benzersiz bir "yönetici ve dünya hakkında büyük bilgi sahibi" bir kişi, tanrılarla insanların bir öğretmeni, özetle kusursuz bir Buda olacaktı.

Buda'nın *Süper-Buda* kehaneti, Caynalann *TirthamkarcAa*-nın dönüşü hakkındaki öğretisini andırmaktadır. Budizm de dönen bir tekerlekle kıyaslanan çeşitli çağları tanımaktadır. Şu farkla ki, Budizm'de bu çağlar ölçülemeyecek kadar uzundur. Bu nokta, Anguttara-Nikaya'daki bir kayıtla somut olarak ifade edilmektedir:

"Ölçüsüz dört dünya çağı vardır. Keşişler: Hangi dördü?

Dünyanın son bulması süreci: Şu kadar yıl mı, bu kadar yıl mı veya şu kadar bin yıl mı, ya da şu kadar yüz bin yıl mı? Bu çok zor hesaplanır, siz keşişler...

Kaosun ne kadar sürdüğü de çok zor hesaplanır, siz keşişler...

Dünyanın oluşması ne kadar sürer? Bu çok zor hesaplanır, siz keşişler...

Yeni oluşmuş bir dünyanın ne kadar zaman yerinde kaldığı çok zor hesaplanır, siz keşişler...

Dünyanın işte bu dört ölçülemez çağı var, siz keşişler."

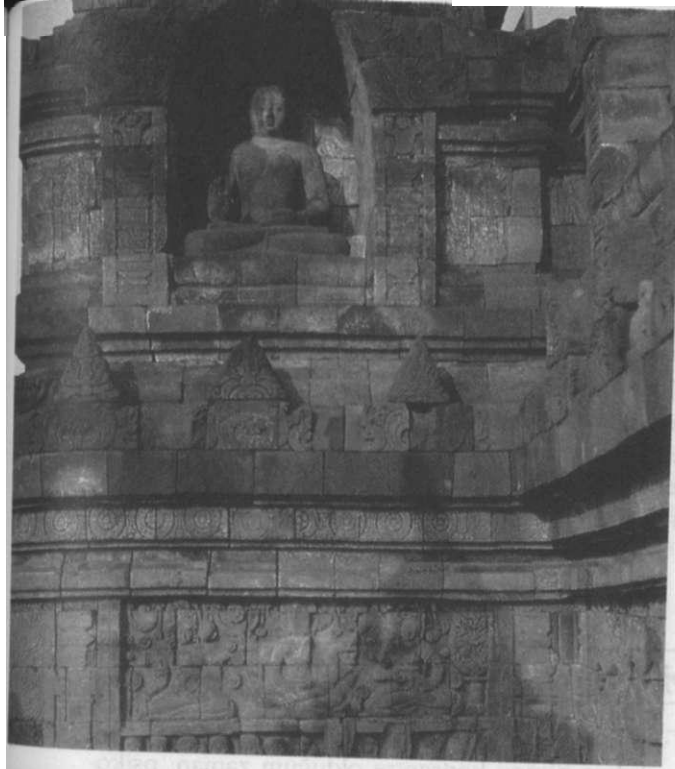
Dört -Caynalarda altı- çağ fikrine Sümer-Babil mitolojisinde de rastlıyoruz. Bu arada birbirine çok uzak kültürlerde de aynı sayılar görülebilmektedir. Din tarihçisi Prof. Dr. Alfred Jeremias bundan altmış beş yıl önce, bu tür uyumlara dikkat etmişti. Bir örnek:

Babil kayıtlarına, ayrıca Baal rahibi Berossos'un kayıtlarına bakılırsa, çok eski krallar (göksel hükümdarlar) binlerce yıl hükümdarlık etmişlerdi. Bu arada *Anu*, *Enlil*, *Ea*, *Sin* ve *Samas* adlı tanrılara ilişkin sayılar Hindistan'daki *Yugderte* ilgili sayılara uyumaktadır:

Anu	4320	Kali-Yuga	=	432 000
Enlil	3600	Kali-Yuga	=	360 000
Ea	2880	Deva-Yuga		288 000
Sin	2160	Treta-Yuga		216 000
Samas	440	Dvapara-Yuga		144 000
Adad	432	Maha-Yuga	-	4 320 000

Kali-Yugahm üst üste iki kez, alt alta ortaya çıkmasının nedeni vardır. Çünkü "alacakaranlıksız" *Kali-Yuga* "alacakaranlıklı"dan daha az yıl sürmektedir. Burada önemli olan sıfırlar değil, asal sayıların uyumudur. Bu uyum, öğretilerin çok eski ortak bir özüne işaret ediyor. *Maba-Yugahm* ("büyük çağ") 4 320 000 sayısı, tufan öncesindeki o çok eski kralın, *En-me-en-lu-an-nahinkine* eşittir. Bu kral 12 *Sar* hükümdarlık etmiştir, ki bu 43 200 yıldır. *Deva-Yugahm* 288 000 sayısı da *En-sib-zi-an-na* adını taşıyan altıncı çok eski kralınkine uyuyor. Bu kral da 8 *Sar*, yani 28 800 yıl boyunca ülkesini yönetmişti. Yunanistan'da dünya çağma ilişkin en eski edebî işarete şair Heraklit'te rastlanmaktadır. O da 10 800 000 sayısından söz etmektedir. Bu değer eski Sümer krallarının ikinci çağına uymaktadır: 30 *Sar* veya 108 000 yıl.

Sayılar oyununun her ne kadar herhangi bir kurtancının dönüşüyle doğrudan bir bağlantısı yoksa da, hepsinin temelindeki ortaklığı kanıtlamaktadır. En eski çağlarda benzer bir eski öğreti

Orta Cava'da en büyük Budist tapınağı Borobudur bulunuyor. Duvarlardaki kabartmalarda, Buda'nın hayatından sahneler görülüyor. Ve her yerde, tanrıların dünyasına geçme aracı olarak görülen "Stupalar" yer alıyor. Bu nedenle de her "stupa"da genç bir Buda oturuyor.

var olmuş olmalı. Fikirlerle sayılardaki uyumun başka türlü açıklanması olanaksızdır. Bu ortak köken ancak çok eski zamanlara ait olmalı, aksi halde tarih kitaplarında yer alırdı.

"Anu" Sümercede "gökyüzü" demektir. *Anu* aynı zamanda Tanrısal bir sima olmalı ki, "göğün üçüncü katında"ki tahtında oturuyor, Babil'in tufan efsanesinde tanrılar bile tufandan kaçıyor ve ^4wu'nun göksel sarayının kenanna büzülüyorlardı. Bir insanın dünyanın yukarıdaki uçuşunun anlatıldığı Etana efsanesinde *Anu*, bütün tanrıların kralıdır. Tacı da Boğa burcundaki en parlak yıldız olan Eldeberan yıldızı olmalı. İnsanların *Anu'dan* korkmalarının da bir nedeni var: Bu tanrı, insanları cezalandırmak için belli aralıklarla yeryüzüne iniyormuş.

Psikoloji Yoluyla Kamuflej Taktiği

Tekrar dünyaya gelme fikrine konsantre olduğum zaman; psikolojinin bana hiç ama hiçbir yaran olmuyor. Bütün kültürlerde bu düşünceye rastladıktan başka, daima yıldızlarla ve dünyanın dışından gelen *kurtarıcılarla* bağlantılı olduğunu saptamaktayım. *Tanrılardan* kaynaklanan embriyonla yapay döllenme fikri de, bu kapsamdadır. Bu düşünce birikiminin ortak bir paydası olmasının gerektiği tartışma kabul etmez, bu payda da psikolojik açıdan anlaşılır değildir. Oysa; büyük kurtarıcı ve yargıca, krala ve Süper-Buda'ya duyulan özlem kolay anlaşılır. Bunun için sadece ulusların işlerinin ters gitmesi gerekir. Yalnız öğretinin bağlantıları ve ayrıntılan anlaşılmasız olarak kalıyor. Bu özlem, birinci şahısla yapılan anlatılan ve özellikle tarih ve adlarla ilgili ayrıntılan açıklamaktan uzaktır. Ya da biri çıkıp âsi *meleklerin* adlarını ve işlevlerini Hanoh'un uydurduğunu ciddi olarak ileri mi sürecektir? Ya da evreni 2 057 125 *Yijana'yla* ölçmek, herhangi bir hayalcinin incir ağacının altında uyurken mi içine doğmuş diyorsunuz? Farklı uluslardaki eş sayı dizileri de, psikolojik açıdan aynı derecede açıklanmaz. Yapay döllenmeler, embriyon aşılmalan, üste-

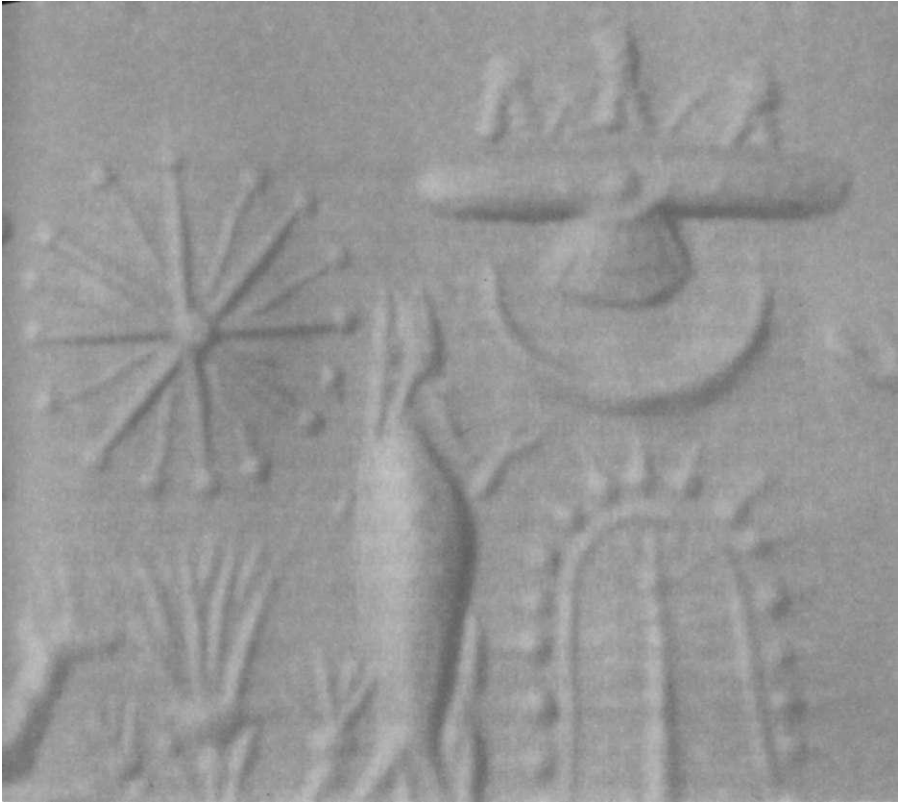
lik bunların birinci şahısla yazılmış olmalarının da psikoloji birikiminde emsali yoktur. Sonradan gelen dinlerin de kurtarıcılarını, lekesiz bir döllemenin ürünü olarak ululamaları da başka bir hikâyedir.

Katolik Hıristiyanlar, İsa'nın, Meryem tarafından lekesiz dölleme sonucu doğurulduğuna bugün hâlâ inanmaktadırlar. Buna inanmak zorundadırlar. Kilisenin bir dogmasıdır bu. Aslını sorarsanız, aksi de kanıtlanamaz. Yani İsa Peygamberin ya da hayatta olan Hindu Peygamber Sai Baha'nın içlerinde kozmik bir tohum taşımadıklarını nereden bilebiliriz? Eski çağlarda başka türlü olamazdı zaten. Bütün tannlarla tann kralların, lekesiz dölleme ürünü olmaları gerekiyordu. Ne de olsa öncüllerinden daha az değerli olmaları düşünülemezdi.

Gökten Gelen Tohumlar

Bunun gibi Akad Kralı Hammurabi'nin (İ.Ö. 1726-1686) tohumunun, güneş tanrısı tarafından anne rahmine aşılınmış olması gerekiyor. İnsan toplumu için yazılı olarak saptanmış en eski oyun kuralları; Hammurabi Yasaları da onun eseridir. Yasa metinlerinin üstünde yazılı bulunduğu iki metrelik taş sütun, yüzyılımızın başlarında Sus'ta toprağın içinden çıkarılmıştır. Hammurabi Yasaları iki yüz seksen iki paragraftan oluşmaktadır. Yasa koyucu kral, bunların gökyüzünün tanrısı tarafından kendisine verildiğini iddia etmiştir. Musa Peygamber de yasa tabletlerini kutsal dağda Tanrı' nın elinden almamış mıydı? Hammurabi yasa koleksiyonunun önsözünde "Göğün ve Yerin Tanrısı'nın onu, "ülkede adaleti egemen kılmak, imansızları ve kötülerini yok etmek ve zayıfları kuvvetliler tarafından ezilmelerini önlemek"le görevlendirdiğini yazmıştır. Ve insanlar da tabii ki yasa koyucularının dönüşünü beklemişlerdir.

Bakışımızı geçmişe çevirince, Hammurabi'nin çok özel biri olduğunu ve olağanüstü hareketleriyle zamanının insanları ara-

*En eski tann tasvirlerine Sümerlerin mühürlerinde rastlanıyor.
Taunlardan direktif alan krallar, tarifi mümkün olmayan melez
yaratıklar ve gökte taımlann tekneleri görülüyor.*

sından sivrildiğini görürüz. Hiç kuşkusuz, Hammurabi'nin ancak sonradan tanrının oğlu konumuna yükseltildiği iddiası da küçüm-senemez. Yasa sütununda da göğün tanrılarının onu çağınp görevlendirdiklerini yazmamış mıydı? Aksini ileri sürmek, yasa levhalarını kutsal dağda bizzat Tann'nın elinden aldığını ileri sürdüğü zaman Musa Peygamber'i yalancılıkla suçlamak gibi bir şey olur.

Biz, bugünün süper zeki ve yüksekten atan insanları, Kral Hammurabi'nin tohumunun asla güneş tanrısından kaynaklanamayacağını biliyoruz. Buna nasıl emin olabiliriz? Olayın görgü tanığı yok. Hammurabi'nin iskeleti de hiçbir zaman genetik olarak incelenmemiştir. İnsan mantığının çarpıcı bir yanı da, Hammurabi'nin uzayla bağlantılarını reddetmemize karşın, Musa'yla diğer peygamberlerinkini kabul etmemiz. Ama arada fark var, öyle değil mi ya?

Asurluların kralı Assurbanipal'ın (İ.Ö. 668-622) kil levhalarından oluşmuş kütüphanesinde Gılgamış Destanı bulunmuştu. Bu kral da lekesiz bir döllenmenin ürünüydü. Onu bebekliğinde emzirten Tanrıça İştâr'ın oğluydu. İştâr'ın bu dünyadan olmadığı çivi yazısıyla yazılmış aşağıdaki metinden anlaşılmaktadır: "Dört memesi senin ağzındaydı. İkisinden süt emiyor, ikisine de yüzünü dayayarak gizliyordun."

Doğru okudunuz: *Dört* göğüs deniyordu. Bazı dünyalılar bunu kıskanabilirler. Bu Kral Assurbanipal, kararlarını alırken tanrılara: Örneğin, Bel, Marduk ve Nabu adlı tanrlara danışıyordu. İnsanlar yazı yazmayı, o her şeyi bilen kişiden öğrenmişlerdi. Assurbanipal Paris'in Louvre müzesindeki bir tomarda Nabu Marduk'un yanında betimlenmiştir. Nabu'nun ana tapınağı Borsippa'daydı ve "Gökle yerin yedi buyruk ileticisinin mabedi" adını taşıyordu. Çok ilginç.

Acaba bütün bunlar bir numara, halkın ve ruhban sınıfının yanında etkili olmak için "Tanrısalsal bir tohum"dan destek alan kral sülalelerinin bir işgüzarlığı mıydı? Ben şahsen hem evet, hem de hayır diye düşünüyorum. Herhangi bir kralın ya da din kumcusunun Tanrısalsal bir tohum taşımadığı muhakkak, ama tarihöncesindeki ilk çağlarda yaşayan bazıların çok özel bir genetik şif-

reyi ilettiklerine inandıkları anlaşıyor. Bu çok köklü inanç, bir zamanki bir gerçeği yansıtan bir ailesel ve dinsel bilgi birikiminden kaynaklanıyordu. Hatırlayalım: Eski Mısır kral sülalesinin geçmişi de tanrılara dayanıyordu. Eski tarih yazarları, hani zamanımızdan iki bin yıl önce tarihi yazanların istisnasız hepsi, ilk kralların atası olan bir tanrılar kuşağından söz ediyorlar. İnsanlar, sanatları, astronomiyi, araç yapımını ve toprağın işlenmesini tanrılardan öğrenmişlerdi. Dil ve yazı da bu yardımcı göksel varlıklar tarafından insanlara armağan edilmiştir:

"Herkesçe anlaşılır dil ilkönce bunlar tarafından düzenlenmiş ve geliştirilmiş ve o vakte kadar ifade edilmeleri için hiçbir deyim bulunmayan pek çok şeyi onlar adlandırmışlardır."

Tarihi belli olmayan başka metinlerde de benzer öykülerin yer aldığı görmezlikten gelinmemelidir. Hanoh! *Oannes* anlatılarıyla *Berosos*! Caynalann öğretileri! Ve hiç kuşkusuz Eski Ahit'in sonradan eklenen bölümleri! Orada da, "kovulan melekler" diye adlandırılırlarsa da, göksel öğretmenlerden söz edilmektedir. Yi-ne Eski Ahit, tohumları dünyasal kökenli olmayan seçme kişilerle dolup taşmaktadır. Bu tür düşüncelere dudak bükenler çoktur. Erich von Däniken'e de ırkçılarla bağlantı kurmak gibi olmayacak suçlar mal edilmektedir. *Göksel varlıklar ve seçilmişler* kavramlarını ben icat etmişim gibi. Bu düşünceler benden çıkmış değildir; doğrudan doğruya birçok ulus tarafından kutsal sayılan kitaplardan kaynaklanmaktadır.

Tufanı sağ olarak atlatan Nuh da herhangi biri değildi. Dünyasal babasının Lamek olduğu yazılıysa da, Lamek onun biyolojik babası değildi. Herkes bunu Ölüdeniz yazı tomarlarında okuyabilir. Orada Lamek'in bir gün dokuz aydan uzun süren bir yolculuktan döndüğü yazılıdır. Çadınna girince, orada ailesine uymayan bir çocuk bulmuştu. Gözlerinin, saçlarının rengi farklıydı, derisi bile farklıydı. Lamek öfkeyle gidip karısını buldu, ama kadıncağız, ne bir yabancıyla, ne bir askerle, ne de *Gökyüzünün Oğullarından* biriyle cinsel ilişkisi olmadığına tüm mukaddesatı adına yemin etti. Lamek bunun üzerine babasından öğüt istemek için üzüntüyle yola düzüldü. Babası Metuşalem'di. O da bir karara yaramayınca kendi babasına, yani Lamek'in dedesine danışma-

ya gitti. Bunun kim olduğunu bildiniz mi? Dostumuz Hanoh. O, oğlu Metuşalem'e, Lamek'in çocuğu, oğlu olarak tanınmasını, karısına da kızmamasını, çünkü karısının rahmine tohumu aşıl原因larının "gökyüzünün bekçileri" olduğunu söyledi. Lamek çocuğa, Nuh adını takmalıydı. O da öyle yaptı.

Bu öykü, sonradan ateşten bir arabayla bulutlara yükselecek olan Hanoh'un, gelecekteki tufan felaketinden haberli olduğunu gösteriyor. Ama bu haberi ona veren kimdi? Yeryüzüne inen "gökyüzünün bekçileri" tabii. Lamek'in karısına suni ilkahı uygulayanlar da kimdi? Aynı uzay yolcuları.

Benzer şekillerde hemen tüm dünyada kaydedilen bir düşünce birikimini bu tür örneklerle desteklemek istiyorum. Olaylar binlerce yıl öncesine ait. Sayısız tanrı oğlu söz konusu. Onlara sadece Mısır, Yunanistan ve Hindistan mitolojisinde rastlamıyoruz. Tanrısal jet sosyete dünyanın dört bir köşesinde vardı.

Dünün Tanrıları - Yarının Tanrıları

Yükseklerdeki arazilerde dünyanın kalan kısmından yalıtılmış olarak büyüyen Tibetliler, "en ulu gökyüzü tanrısı"nı veya "yükseklerdeki o kutsal kişi'yi tanıyorlar. Tibetliler bu arada doğaüstü bir gökyüzüyle bildiğimiz gök arasında ayınm yapıyorlar. "En eski Tibet kralları *Gökyüzünün-Tahtı* deniliyordu. Tann tarafından görevlendirilerek yeryüzüne iniyor ve hükümdarlık süreleri dolduktan sonra ölümü yaşamadan göğe dönüyorlardı." Akıl almaz silahlann sahibiydiler ve bunlarla düşmanlarının terbiyesini veriyor ya da onları yok ediyorlardı. Bu savurma silahlanndan bazıların görünüşü, halkın zihninde kalmıştır. Bunlardan *yıldırma* günümüz Tibet tapınaklarında hâlâ büyük saygı gösterilmektedir. Bu geleneğin ardında sadece hayal gücünden daha fazla bir şeyler olmalı, *yıldırımlar* ne de olsa gerçektir. Bizler nasıl iş-

lediğini bilmesek bile... Büyük Tibet Kralı Gesar, efsaneye göre "göksel bir ışığın" annesini gebe bırakmasıyla dünyaya gelmiştir. Ülkesine düzeni egemen kıldıktan sonra, yine gökteki yurduna dönmüş, ama giderken sonraki bir tarihte tekrar dönmeye söz vermiştir. Kral Gesar da aynen Çin'in çok eski tarihlerdeki mistik imparatorları veya Mısır'ın mabut kralları gibi göksel hükümdarlardan sayılıyordu. Bunların hepsi insanlığa öğretmen olmak üzere gelmişlerdi ve *insan yapımcısı* sayılıyorlardı. Onların yeryüzüne inmesinden önce insanlar hayvan gibi yaşıyorlardı.

Tibet krallarının soyağacında, yani Gyelrap'ta, yirmi yedi kral yer almaktadır. Bunlardan yedisi gökyüzünden bir merdivenle inmişti. En eski el yazmaları bile bir sandık içinde gökyüzünden yere düşmüştü. Tibet'in üstat öğretmeni "Padmasambhava (aynı zamanda TJ-Rgyan Pad-Ma)" gökyüzünden yeryüzüne anlaşılmaz yazılar indirmişti. Öğrencileri üstatlarının gidişinden önce, bu yazıları "anlaşılabilecekleri" ilerideki bir tarihe kadar kalmak üzere bir mağaraya saklamışlardı. Bu öğretmen, öğrencilerinin gözleri önünde bulutlara karışarak gözden kaybolmuştu. O ve uzay gemisi uzaklaşmamış, "bulutların arasından altın ve gümüşten bir at ortaya çıkmıştı". Öğretmenin metal atının üstünde nasıl bulutların arasında gözden kaybolduğunu, bütün dünya görebilmişti. Hanoh'la atına ve *gökyüzüne yükselişine* merhaba!

Ne yazık ki Tibet'in kutsal kitapları da *olanaksız sayılar* sergilemektedirler. Dört büyük gökyüzü kralı sayılmakta, bunların her birinin hayatının, dokuz milyon dünya yılı sürdüğü belirtilmektedir. Göğün çeşitli bölümlerinde çeşitli oturma bölgeleri bulunmakta ve bunlara evrende uzun yolculuklar yaparak ulaşılmaktadır. İlgili tanrı yılları, insan yıllarına çevrilmektedir. İnsan bu arada kendini Einstein'ın İzafet Teorisi'nin orta yerinde sanmaktadır. Fark sadece çağdadır: Einstein bizim yüzyılımızda yaşamıştı. Tibet'in *Kandşur* ve *Tandşur* adlı kitapları ise binlerce yıl önce yazılmışlardı.

Bu düşünce bugün Yakın ve Uzakdoğu olarak nitelendirdiğimiz coğrafi bölgelerle sınırlı değildir. Amerika'da Kızılderililer de aynı şekilde düşünüyorlardı. Gluskabe'nin öyküsü Wabanakilerin efsaneleri arasında yer almaktadır. Gluskabe dünya yüzün-

de öğretmen olarak görev yapıyordu. Orta ve Güney Amerika Kızılderililerine her şeyi; balık tutmayı, avlanmayı, kulübe yapmayı, silah tekniğini, doktorluğu, kimyayı ve tabii ki astronomiyi öğretmişti. Dünyadaki işlevi sona erip yıldızlara doğru yola çıkmasından önce, uzak bir gelecekte geri dönmeye söz vermişti. Umarız!

Maya tanrısı Kukulkan'dan kitaplarımın birinde söz etmiştim. Burada şunu ekleyebilirim: "Ulus, O'nun göğe çıktığına kesin inanıyor." Başka bir şey mi bekliyordunuz? Geri döneceğine söz vermişti.

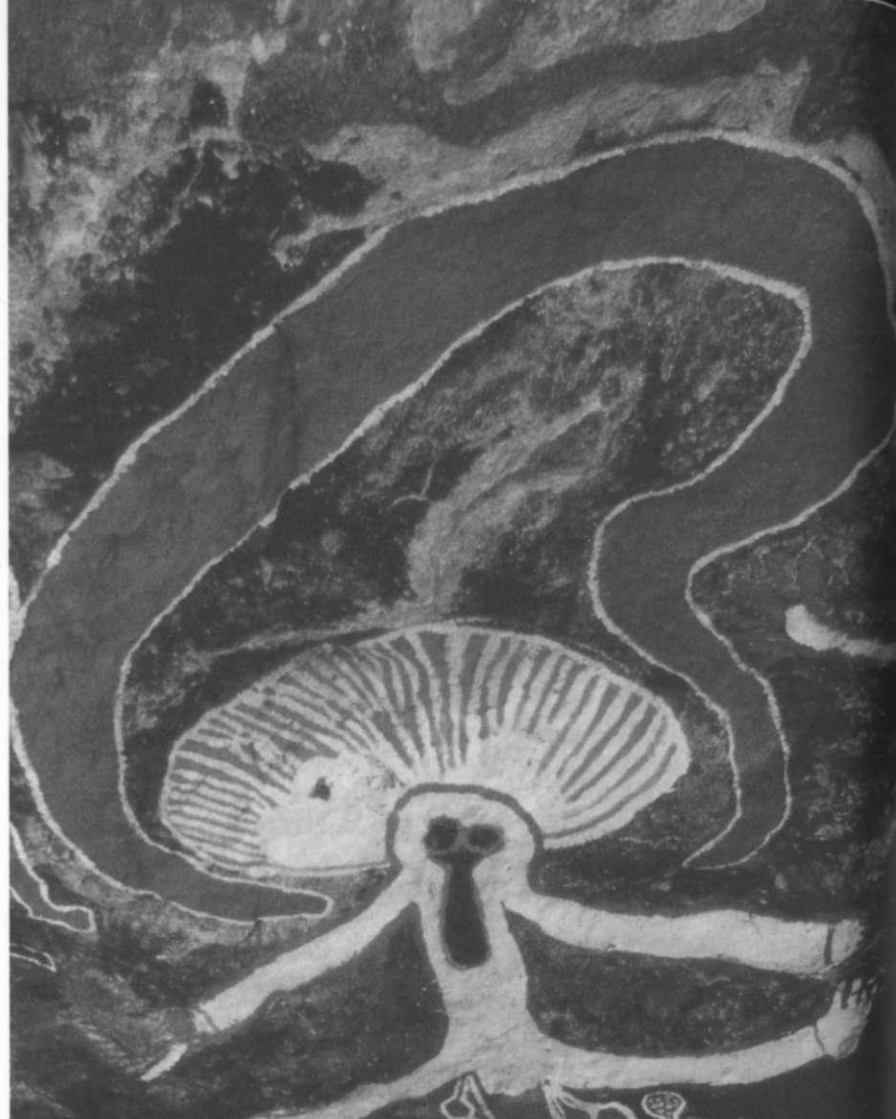
Çeşitli ulusların dinlerinin ayrıntıları ne kadar benzeşiyor. Adlar farklı, içerikler benzer. Parçaları birleştirmek için bir Sherlock Holmes olmaya hiç gerek yok. Dünya yüzündeki çeşitli ulusların dünyaya dönüş beklentilerini, Hristiyan misyonerlerinden devraldıklarının ima edilmesini ben şahsen gülünç buluyorum. Yapmayın canım! Hangisi daha eski? Hristiyan kitapları mı, yoksa öbürleri mi?

Dünyada oradan oraya zıplayacak, geçmişleri kanştıracak ve dinsel metinleri tarayacak olursanız, her yerde dünyaya dönüş beklentisine rastlarsınız. Çin'de "gökyüzüyle yeryüzü arasındaki uyum"u yeniden kurmak için tekrar dönecek olan Konfüçyüs'tür, Avustralya'nın ilkel yerlileri de "çok eski zamanlara ait göksel kahramanlarına "Ngumyari" ve "Wandina" gibi adlar takmışlardır. Bunların da dönüşü sabırsızlıkla beklenmektedir. Şimdi eksik olan, Çinlilerin fikirlerini Avustralyalı ilkel yerlilerden aldıklarını ya da bunun tersi olduğunu ileri sürececek olan Tannbilimciler ve ya psikologlardır.

Çin ile Avustralya'dan çok uzaklardaki eski İnka rahipleri de tekrar dünyaya dönüş düşünceleriyle uğraşmışlardır. Efsanelerine bakılırsa, *Wiräcocha* (Huirakoça) bir zamanlar üç erkek kardeşle dünyayı ziyaret etmişti. Bunlar, İndio adını taşıyan yerlilere öğretmenlik yapmışlar, koloniler kurmuşlar ve dünyadaki işlevlerini tamamladıktan sonra tekrar uzaya dönmüşlerdi. Tabii ileride bir gün dönmek vaadiyle. Torunları olan İnka hükümdarları onları "güneşin oğulları" diye adlandırdılar.

< *Nepal'de, Kya Bahal manastırında; tanrıların bir silahının, "yıldırım"ın tasviri.*

İlk Hristiyan fatihler, Peru'da Pizarro ya da Meksika'da Cortez, önceleri "geri dönen tanrılar" olarak sevinçle karşılanmışlardı. Hayır, bunu Hristiyan keşişlerinden öğrenmiş olamazlardı. Bu inanışlarının tarihi çok daha eskiydi. Dönüş biletti tanrılar evrensel izlenimini uyandırıyorlardı. Ve aralarındaki bağlantıya, bu bölümde işaret ettiğim örnekler olsa olsa buzdağının ucudur. Önceki kitaplarımda Hopi veya Kayape Kızılderililerinin geleneklerinin, Japon Doguları ile kutsal kitapları *Nihongi*, Eskimoların efsaneleriyle Orta Afrika'daki Dogon kabilesinininkilerinin üzerinde durmuştum. Bu insanların hepsi göksel öğretmenleri biliyor ve tekrar dünyaya dönüşlerini bekliyorlardı. Mayalar ulusu da *Jaguar Rahiplerinin Kitabında* şöyle diyordu:

"Yıldızlar yolundan aşağı indiler... Gökyüzünün yıldızlarının sihirli dilini konuşuyorlardı... Gökyüzünden geldiklerine duyduğumuz güven kesin... Ve o on üç tanrıya dokuz tann, tekrar dünyaya inecek olurlarsa; bir zamanlar yarattıklarını tekrar düzenleyeceklerdir."

Kim Gelecek?

Bazı tanrıların dönüşü beklentisi tartışılmaz bir gerçektir ve öyle de kalmıştır. Üzerinde anlaşmaya varılamayan nokta; *kimin, ne zaman* döneceğidir. Hristiyanlarla Yahudiler Mesih'i, Müslümanlar Mehdi'yi (Mesih'in bir başka adı) beklerler. "Mesih" eskiden "meshedilmiş" anlamına gelirdi. İbranicedeki *maşiyah* (Yunanca da hristos) kelimesinden türetilmiştir ve meshedilmiş kralı nitelerdi. Yahudi dini çevresinde Davud hanedanının soyundan biri beklenmektedir, ama bu kişinin madde olarak bulutların arasından inmesi gerekmektedir. Sonradan krallığa getirilen alelade bir insan Mesih olamaz, çünkü "insan" kelimesi bile Mesih'i açıklamaktan uzaktır. Ünlü Profesör Dr. Hugo Gressmann şöyle diyor: "Mesih göksel bir varlık olsa gerek. İnsanlar olmadan önce de vardı."

Bütün Mesih tasawurlannın ortak paydası:

- Büyük bir güce sahiptir.
- Yeniden düzenler.
- Adaletin tâ kendisidir.
- Tanrı tarafından esinlenmiş, görevlendirilmiş, etkilenmiştir.

Bu Mesih, dinine göre:

- Gökyüzünün döllediği (tohum, embriyon, göksel varhklann karması) bir insanoğlu. Bu insanoğlu dünyada yaşamış olabilir, "göğe çıkarılmış"tır ve tekrar dünyaya dönecektir.
- İster tekil, ister çoğul, dünyanın dışından gelenler. Daha önce de dünyada yaşamış Tanrısal varlıklar.

Hristiyanlıkta (İnciller ve Apokalips), aynı zamanda Yahudilikte (Hanoh ve sonradan yapılan eklentiler), ayrıca Kur'an'da da Mesih'in dönüşüyle bir dünya yargısı arasında bağlantı kurulmuştur. Gökte *büyük bir orduyla* birlikte bir *güç* belirmektedir. Zerdüştiler bu gücü "cümleyi yenen" diye adlandırmaktadırlar. Sümerler Eldebaran yıldızından geri dönen tanrı "Anu'dan, Tibetliler aşağıda eski düzeni yeniden kuracak "yukarıdaki kutsal varlık'tan, Mayalar, onlar da dönerek bir zamanlar yarattıklarını yeniden düzenleyecek "on üç tann'dan söz etmektedirler. Bu gücün ortaya çıkması "gökteki" gizemli olaylarla bağlantılıdır. Bir yıldız ya da "parlak bir dağ" gökten düşmektedir. "Gökte birtakım belirtiler" görülmekte, ay kararmakta, insanlar titremekte ve tüm sinirsel güçlerini yitirmektedirler. Dünya yüzünde de akıl almaz doğa felâketleri birbirini izlemektedir. Yerler sarsılmakta, denizlerin suları birbirine karışmakta, yanardağlar püskürmekte, bulutların arasından da *Ultimo iudex*, *Son Yargıç* ortaya çıkmaktadır. Peki, kimler yargılanacak? Konu, inanlılar ve inansızlar.

İnan nedir? İnsanlar *neye* inanmalılar? Atalarının binlerce yıl önce yaşadıklarına ve kitaplarna emanet ettiklerine mi, yoksa insan soyunun daima haklılık ham hayaliyle bunlardan çıkardığı anlama mı? Günümüzün tüm dinleri, Mesih düşünceleri ve *kendi* kurtancılan arasında bağlantı kurmaktadır. Biz beğenelim, beğenmeyelim basit bir gerçektir bu. Bütün dinlerin haklı olmalarına

mantıken olanak yoktur. İçlerinden bazılarının yanılgıya düşmüş olması kaçınılmaz. Peki, ya *hepsi* yanılıyorsa? Mesih düşüncesi ne de olsa Kur'an'dan da eskidir, Yeni Ahit'ten de eskidir, Budizm'den de eskidir, dahası, tufandan sonraki Eski Ahit peygamberlerinden de daha eskidir. Bir dünyaya dönme vaadi tufan öncesi ataların, Caynaların ve çeşitli ulusların ilk krallannın çağından beri insan beyinlerini ziyaret etmektedir. Bu ilk nerede başlamıştır? Yine soruyoruz: İnsanlar *neye* inanmalılar? *Kimi* beklemeliler? *Kimden* korkmalılar? "Büyük bir güç ve görkem"le dönecek olan *kimdir*? "Göksel ordular ve olağanüstü bir gösteriyle" mi dönecektir? Kendi gözleriyle yaşadıktan bu güç gösterisine rağmen, "hâlâ inanmayan" bu dik kafalı insan kitleleri *kimlerdir*?

PALEO-SETİ-FELSEFESİ, efsanelere uyan bir yanıt sağlayabilir. Birçok sorulan yanıtlayan ve bazı metinleri doğrulayan bir kuramdır, bu. PALEO-SETİ-FELSEFESİ, dinlerden farklı olarak, en küçük bir iman bile gerektirmiyor. Düşünceler sınanabilir, reddedilebilir ve beğenilebilir. Ve PALEO-SETİ-FELSEFESİ' nin bütün Mesih beklentilerinden üstün bir yanı var: Mantıkî şekilde doğrulanabilir.

Güle Güle, Baba!

Binlerce yıl önce dünya yüzünde yaşayan ve insan soyuna genetik bir dürtüde bulunan yabancı uzay yolcuları, *tanrı, melek, cennetten kovulmuş melek*, vs. olarak antik edebiyatta boy gösteren aynı uzay yolcuları, belirsiz bir tarihte dünyadakilerle vedalaşmışlardır. Bu arada tek tük ayrıcalıklı insan bu uzay yolcularıyla uzağa uçabilmişti. Onlar da vedalaşmışlardı. Geride kalanlara ne anlatılıyordu? Oysa o insanlar da büyük yolculuğa seve seve katılırlardı. Aşağıda Hanoh'la oğlu Metuşalem arasında geçen hayalî bir veda diyalogu:

Hanoh: Vakit yaklaşıyor oğlum. Güneş doğarken beni almaya gelecekler.

Metuşalem: Seni tekrar görecek miyiz, baba?

Hanoh: Hayır. En azından senin kuşağın göremeyecek. Onlar baba, dünyadan uzak kalacakları sürenin binlerce yılı kapsayacağını söylediler.

Metuşalem: Bu nasıl olur ki? Ölüm hepimiz için kaçınılmaz değil mi?

Hanoh: Orası öyle. Ama uzayda başka zaman yasaları egemen. Muhafızlar binlerce yıl sonra geri döndükleri zaman, dünya ve insanlar değişmiş olacaktırlar.

Metuşalem: Anlayamıyorum. Demek muhafızlar sana öyle dediler. Peki, nereye uçuyorsun?

Hanoh: Orion takımıyıldızının çevresindeki yıldızları görüyor musun? Şimdi bu hattı altı arşın uzat. Orada fazla aydınlık olmayan, soluk san bir yıldızcık ışıltıyor. Orası muhafızların güneşidir. Orada bizimkinden daha güzel bir dünya var. Ve ben oraya gidiyorum.

Metuşalem: Baba, sen canlı bir insan olarak kendi bedenine cennete gitmek üzere seçildin. Sana imreniyorum.

Hanoh: Hayır, oğlum, cennete gitmiyorum. İnsanların özledikleri cennet, mutlak mutluluğun beşiğidir. Temiz ruh, ancak ölümden sonra cennete ulaşır. Ben ise sadece uzaya gidiyorum.

Metuşalem: Ben cennetle senin "uzay" dediğin yer arasında bir fark göremiyorum. Şu yıldızların görkemine bak. Orada huzur, bams ve güzellik var. Muhafızlar ateşten gemileriyle uzayda dolaşabiliyorlar. Güçlerinin sınırı yok. Bizim gözümüzle bakılınca, onlar ölmez. Sen oraya "uzay" desen bile, cennet gibi bir yer olmalı.

Hanoh: Veda zamanımız yaklaşıyor, Metuşalem oğlum. Halkın sesini duyuyor musun? Veda konuşmamı dinlemek için toplanıyorlar. Muhafızlar beni uyardılar: Kimse ateşten atın yükseldiği yere yaklaşmamak. Evet, oğlum Metuşalem, sana her şeyi açıkladım, bütün kitapları da teslim ettim. Babanın yazdığı o kitapları iyi sakla. Daima kopyelerinin yazılmasına özen gös-

ter ve tek kelimesinin bile değıştirilmemesine dikkat et. Sen, oğulların ve torunların onların içeriğini anlamasanız bile, sonraki kuşaklar anlayacak ve hiçbir yerini değıştirmedeğinin için size minnet duyacaklardır. Muhafızlar bu kitapların gizli tutulmamasını bana tembih ettiler. Bunun için de onları dünyanın gelecek kuşaklarına teslim et.

Diyalog, benzer şekilde olagelmiş, Hanoh da onunla vedalaşmak için toplanan binlerce dinleyicisine, *cennete* değil, *uzaya* gideceğini söylemiş olsaydı bile; sonraki kuşaklar bundan bir şey anlamazlardı. Yükselere uçup yıldızların görkemine karışan, orada kendine bir yurt bulan kişinin, cennete gitmiş olması *gerekirdi*. Oysa uzaydan gelenler, insanlara tanrı *olmadıklarını* açık seçik bildirmişlerdi. ("Tanrı'nın tasvirini yapmamanız lâzım!") Ama bir yararı olmamıştı. *Tanrıların ziyaretini* kendi gözleriyle görüp yaşamış olmayan sonraki kuşaklar, kendileri için bir anlamı olmayan metinlerle karşılaşmışlardı. Bu durumda, dedelerinin dedelerinin dedelerinin zamanında gökten "büyük bir güç ve görkem sergileyen" varlıkların indiğı efsanesi, kuşaktan kuşağı iletilmişti. Bu varlıklar ise; ancak tanrılar ya da tanrıların elçileri veya hizmetkârları olabilirdi. Bu varlıklar *Uluların Ulusundan* gelerek dünyaya inmişler ve insanları eğitmişlerdi. Bunun üzerine, yorum yapma meraklısı insanların kafasında melekler doğmuştu. İnsanlar, sonuç anlamsızlık dahi olsa, daima bir anlam arayışı içindedirler.

Çok geçmeden insan gruplarının arasından, düşünen insanlar ayrılmıştı. Bunlara "bilginler" denildi... *Aziz Berlitz'in Taşı* örneğinde olduğu gibi, bilgiler, yaptıkları kopyeleri bir kuşaktan öbür kuşağı geçerken değıştirmişler, yazılı olanları kendi çağlarının zihniyeti için daha anlaşılır hale getirmişlerdi. Bilge düşünürler bu arada parlayan, aynı zamanda hızlı hızlı soluyan, dört ayağı olan, buna rağmen uçabilen garip bir varlık hakkında öyküler okumuşlardı. Bununla olsa olsa bir at kastedilmiş olabilirdi. Düşünürler gökten dünyaya inen varlıklar hakkında öyküler okumuşlar ve bunlardan *melek* sonucunu çıkarmışlardı. Çok geçmeden farklı melek türlerinin söz konusu olduğunun farkına varmış-

lardı. İçlerinde iyileri de vardı, kötülerini de. Kimi *Uluların Ulusuna* hizmet ediyor, onun *gökteki tahtını* savunuyor, başkalan *Uluların Ulusuna* küfrediyor, dünyaya iniyor ve seksin keyfini çıkarıyorlardı. Anlaşılmaz olanı anlaşılır kılmak için; "kötü meleklerle, "cennetten kovulan melekler" sıfatı yakıştırdı. Onlara "baştan çıkancılar" veya "tann oğulları" denildi. İlk ataların metinleri aynı zamanda tek tük bazı insanların "melekler"le yükseslere, *Uluların Ulusunun* katına çıkabildiklerini yazıyordu. Bu da *Mirraç* ya da *göge çıkış* oldu. Ve yazılarda bir uzay gemisinin dışı ve içi hakkında bir betimlemeye rastlanıldığında da, bunun ancak *meleklerin* konutu ya da *Uluların Ulusunun* tahtı olabileceğine karar verildi. Bu yeni yorum olayını bir karşılaştırmayla göstermek istiyorum.

İcat Edilen Özgün Metin:

"Başımdan geçen olayı anlatıyorum: Önce bulutlar gördüm, sonra daha yükseğe kalkınca, giderek incelen bir sisi fark ettim. Ve birdenbire yıldızlar belirdiler. Ama etrafımızda ışıklar çakıyordu. Her tarafım öylesine tutulmuştu ki, beni oturduğum koltuktan kaldırmak zorunda kaldılar. Bir koridora girmiştim. Yaklaştığım duvar, pınl pınl taşlardan oluşturulmuş gibi gözüküyordu. Ayrıca bu duvarın içinde yanıp sönen kızılımsı ışık noktalarını fark ettim. Bundan sonra yıldız gemisine bindim. İçerisi de dışansı gibi parlıyordu. Sadece zemin fayanslardan oluşuyor, bunların altında da zayıf bir ışık dikkati çekiyordu. Ama hepsinden güzeli tavan-
dı. Saydam bir kubbenin altından bakıyormuş gibi yıldızlarla bezeli göğü, arada da daha küçük araçların içindeki muhafızları görüyordum. Bu muhafızlar vakit vakit türlü işleri görmek için ana gemiye yanaşıyorlardı. Bir kez daha büyük bir yıldız gemisine aktarma yapmak zorunda kaldık. Bunun içinde bütün kapılar açıldı, bununla birlikte her kapının önünde anlatılamaz ışık hareketleri gördüm. Muhafızlar bunların alıcılar ve uydu antenleri olduğunu açıkladılar. Santral inanılmayacak kadar büyüktü ve sözle anlatılamazdı. Orta yerinde yüksekçe bir kaidenin üstünde bir koltuk, bunun etrafında da mat, parlıtlı bir fanus vardı. Yukarıda pırl pırl güneşi ve geminin dışında çalışan muhafızları gördüm.

Koltukta kar gibi beyaz bir giysi giymiş kumandan oturuyordu. Onun önünde yere kapandım, o da bana gelerek selamladı ve 'Demek sen aşağıda adaleti sağlayacak olan insansın?' dedi."

Özgün Hanoh Kitabı (Bugünkü Şekliyle):

"Şöyle bir görüntüyle karşılaştım. Bulutlar yüzüme karşı beni davet ediyorlardı, bir sis beni yukarıya davet etti, yıldızların yörüngesi ve yıldınmlar beni sürüklüyor ve güdüyordu, rüzgârlar ise beni kanatlandırıp yukan yükselttiler. Beni böylece göğe taşıdılar. İçeri girip kristal taşlarından yapılmış ve ateşli dillerle çevrili bir duvara yaklaştım. İçim korkuyla dolmaya başlamıştı. Ateşli dillerin arasından geçtim ve kristal tuğlalarından bina edilmiş büyük bir eve yaklaştım. Bu evin duvarları kristalle kaplı bir zemine benziyordu, zemini de kristaldi. Tavanı yıldızların yörüngesi ve şimşekler gibiydi, aralannda da alevli yavru melekler dolaşıyordu... Ve bakın, orada öbüründen de büyük bir ev vardı. Bütün kapılan önümde açıktı ve alevli dillerden bina edilmişti. Görkemî, bezemeleri ve büyüklüğü öylesine olağanüstüydü ki, anlatılır gibi değildi... O yöne bakınca içinde yüksek bir tahtın varlığını fark ettim. Görünüşü bir çember gibiydi. Etrafında parlak güneşe benzeyen ve yavru meleklerin görünüşüne sahip bir şey vardı... Majesteleri bunun üstünde oturuyordu. Giysisi güneşten daha parlak, kardan daha beyazdı... O an yüzüstü yere düştüm, bütün bedenim eridi ve yüzüm değişime uğradı... O, bana geldi ve benimle konuştu: 'Sen adalet için doğacak insanoğlusun...' "

Zaman İçinde Yorumlar

Uzay yolcuları her yaşta *melek*, gemi subayları *başmelek*, süvari *Uluların Ulusu* ya da daha da müthiş, *Tanrı* olursa, festivali düşünün. Basit elektrik deşarjlan alevli dillere dönüştürülür, kaptan köprüsü kelimelerle *anlatılamaz bir görkem* olursa, bu ne kaos olur böyle! Kaptanın koltuğu *yüksek bir taht*, kumandan ise *yüce*

Majesteleri olursa, bu akla yakın sayılır. En azından metnin bu bölümünde *yüce Tanrıdan* söz edilmemesi yine de bir teselli. Bu ne kadar uygunsuz olurdu: "O bana geldi ve sesiyle benimle konuştu." Dünyasal ziyaretçisinin elini sıkın Tanrı, yorumcuların di-
mağı için dahi pek fazlaydı. Onun için *yüce Majesteleriyle* yetinil-
di. Buna da neyse.

Metinlerin böylesi bir karşılaştırmasının niçin caiz olmadığı-
na dair neler ileri sürüldüğünü biliyorum. Bu konuya başka göz-
le bakmak gerekir diyorlar. Hiç öyle bir mecburiyet yok. Özellik-
le yorumlar konusunda. Metinlerin anlamı dersiniz, ifadelerin
özünün Hinduların Sanskrit metinlerinde yinelediklerini unutma-
mak lâzım. Yalnız Hint metinlerinde değil.

Hanoh'un çağında dünyanın dışından gelen ziyaretçiler, yıl-
dızların arasındaki dev uzaklıkları biliyorlardı. Yurtlarına dönü-
şün, sonra da yine güneş sistemimize yapılacak bir yolculuğun
birkaç bin yılı yutacağının farkındaydılar. Bunu insanlara nasıl
açıklayacaklardı? Yıldızlı göğü işaret ederek, "Şimdi gidiyoruz,
ama yine döneceğiz. Bunu kitaplarınıza yazın, soyunuzdan gele-
cekler iletin. Bütün gelecek kuşaklar bizim döneceğimizi düşün-
meliler!" demiş olacaklardı. İnsanlar, yabancıların *ne zaman* dö-
neceklerini, "Aylardan, yıllardan, binlerce yıldan sonra mı?" diye
sorduklarında; uzay yolcuları beklenen yanıtı verememişlerdir.
Kendileri de bilmiyorlardı çünkü: "Yine döneceğiz, belli olmayan
bir zamanda! Siz buna daima hazırlıklı olun, emirlere de bağlı ka-
lın ki, insan soyunu bir kez daha yok etmek zorunda kalmaya-
lım." dediler. İnsanlar, "Yabancıların dönüşünü nereden anlaya-
caklarını?" sorduklarında ise, uzaydan gelenler, ayla yıldızları işa-
ret ederek şöyle yanıtlamışlardı:

"Arzın gece yansındakiler ayın karardığını, yıldızların da
sanki yeryüzüne düştüğünü görecekler. Arzın gündüz yansında-
kiler de gökte altından dağların düştüğünü gördüklerini zannede-
cekler. Buna hazırlıklı olan ve bizi bekleyen, gökyüzündeki işa-
retleri anlayanlar sevinecekler. Dans edecekler, neşelenecekler,
biz dünyaya daha âdil, yeni bir düzen getireceğimiz için mutlu
olacaklar. Ama öbürleri; metinleri yanlış yorumlayanlar ve tahrif
edenler, insanları onlara inanmaya zorlayanlar paniğe kapılacak-

tar. Bizlerden ve kendi yandaşlarından korkacaklar. Saklanıp kendi sahte tanrılarına yakaracaklar. Ama bu boşuna olacak, çünkü tanrılar yok."

Ancak, anlatılann aradan geçecek binlerce yılın içinde, sürekli farklı şekillerde yorumlanacağını uzaylıların da anlamaları gerekirdi. Bu yüzden de dünyanın çeşitli yerlerinde izlerini bırakmışlardı. Bu dünyadaki başka insan toplulukları da olayları yazılı olarak saptamışlardı. Bundan sonrası kendiliğinden çözümlenecekti. Ne zaman olacağı belli değil, insanların bilgilerini topyekûn olarak değiş tokuş edecekleri bir çağ gelecekti. En geç o zaman, çeşitli anlatıların fuzuli bölümlerini soyup özüne ulaşacaklardı. İnsanlar o zaman karşılaştırmalar yapacaklardı. Bir artı bir iki eder.

Böylece PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nin ışığında değerlerin tersine çevrildiği görülür. Bunun da dayanağı vardır:

Temelde iki çeşit insan vardır. İnanlılar ve inansızlar. Her iki grup farklı eğitilmiştir, ama bir noktada anlaşılır. Bizler evrendeki biricik zeki canlılarız. İnanlılarla inansızlar gibi bu denli eşitsiz iki grubun bu sessiz anlaşmasının nedeni nedir? Yüce Tanrı'nın dünyayı (sembolik olarak) altı günde yarattığı inanlıların beynine sokulmuştur. (Yedinci günde dinlenmişti, deniliyor.) Yüce Tanrı bitkilerle insanları yarattıktan sonra, en parlak eseri olarak insanları halk etmişti! Yaşasın! Yaradılışın doruğuyuz biz! İnansızlara evrim teorisi öğretili. Milyonlarca yıl süren bir vetire (süreç) sonucunda amino asitler, arkasından hücreler, basit yaşam biçimleri, karmaşık yaşam biçimleri, bu sürecin doruk noktasında da *Homo sapiens* oluştu. Evet, bizler evrimin doruk noktasıyız! Yaşasın!

Her iki durumda da en büyük bizleriz. Evrende tek ve yenilmez. Yaradılışın ve evrimin tacı. Etkileri bütün kutsal kitaplardan tassa bile, bunun için uzaylılar gereksiz denildi.

Değerlerin Yeniden Ölçümlenmesi

İşte geliyorlar! Çeşitli uzay gemileri üzüm salkımı gibi göğe yapışmış gibi görünüyorlar: Çok katlı, yassı, altın parıltılı ve bakırrenkli daha küçük Vimanalar ve dev oluşumlar, girift olmuş kentleri andırıyorlar. Dolunayın önünden geçiyor ve denizlerimizi kanştırıyorlar. İnsanlar, korku ve şaşkınlık içinde. Buna hiç hazırlıklı değillerdi. Ne inanlılar hazırlıklıydı, ne de inansızlar. Ama niçin öyle olsun? Hristiyanlar kiliselerine koşacak ve papazlara, "Kıyamet günü mü bu?" diye soracaklar. Müslümanlar da Allah'a dua edip Mehdi'nin geri dönmüş olmasını içten dileyecekler: En sonunda inansızları silip süpürecek, en sonunda bekleme süresi sona ermişti. Yahudiler de sinagoglarına akın edip başhahamlarını sual yağmuruna tutacaklar, tüm Kudüs korkunç bir kalabalığa sahne olacaktı. Çünkü gelenek Mesih'in Kudüs'te dünya yüzüne ineceğini bildirmişti. Sadece bilginler ellerini ovuşturarak bulutlara bakacak ve alıcılarıyla teleskoplarını çıkararak gerçeklere boyun eğeceklerdi: Uzaylılar dünyanın etrafında çeşitli konumlarda mevzilenmişlerdi.

İnanlılar, *Mesih'lerinin* geri döndüğünü, bulutların yukarısında olanların sadece uvertür, geleceği bildirilen göksel ordular olduğunu umut edeceklerdi. Birazdan en yüce yargıç da görünecek ve inanlıları ödüllendirecekti. Ve *bütün* dinlerin *bütün* inanlıları kendi Mesih'lerini bekledikleri ve bu gelişin ancak böyle olabileceğine yemin ettikleri ve de her bir cümleyi ve her bir sözü kendi yararlarına değerlendirdikleri için; gerçeği görme yeteneklerini kaybediyorlar. Gökte olan bitenleri kabul etmiyorlar, edemiyorlar. Ve birdenbire inansızlar onlar oluyorlar. Yeni (buna rağmen çok eski) gerçeklerle baş edemeyecek kadar dik kafalı görünüyorlar. Zamana uygun global bir politikaya, hele evrensel bir dine hazır değiller. Böylece, dinlerin inanlıları gerçeklerin inansızları oluyorlar. Artık hayatlarından hoşnut olamıyorlar. Ve uzaylıların şahsında, olsa olsa inanlarını sarsmak ve onları sınamak için, bulutların arasından çıkan şeytani, iblisi görüyorlar.

Hiçbir şey anlayamadıkları için; küsmüş ve şaşkın bir halde öleceklerdir.

Ama yeni gerçeklere uyum sağlayan ve artık her şeyi bildikleri için inanmak zorunda olmayan inanlılar için harikulade günler başlıyor. İnsanlık şimdiye kadar bilgisini geçmişin tek yönlü yolundan alıyordu. Tarihten, babaların deneyiminden, kitaplarla bilgisayarlardan öğreniliyordu. Ama bunlardaki bilgi birikimi, tamamıyla geçmişten kaynaklanıyordu. Şimdi gelecekte gelen bir bilgi hazinesi bunlara katılmaktadır: ETlerinki. Onlar için bizim sorunlarımız geçmişte kalmıştır. Bizim geleceğimiz, onlar için geçmiştir. İnsanlık merak içindedir. Çevre sorunlarınızı nasıl çözümlediniz? Bir nüfus patlamasının tehlikesi nasıl önlenebilir? Evrende hangi din egemen ve neye dayanıyor? Uzay gemilerinizi nasıl güdüyorsunuz ve yıldızlar arası telsiz nasıl çalışıyor? Kansersiz bir ürün büyümesi nasıl durduruluyor ve insanın yaşam süresi nasıl uzatılıyor? Hangi politik sistem en âdil olanıdır ve sizler suçlularınızı nasıl cezalandırıyorsunuz? Böylece bilginin tek yönlü yolunu bırakıp sekiz şeritli karşı otoyoluna geçmiş oluyoruz. Uzay bize kapıların açınca gerçekten *göksel* bir çağa atlamış oluyoruz. Ama bu sadece inanlılar, özür dilerim, sadece gerçeklerle uzlaşabilenler için.

Bu değerlerin yeniden ölçülenmesi -dünyaya dönüş düşüncesine ilişkin yeni bir felsefe- çok yakın. Dinler şiddetle direnecek, beni kâfirlikle suçlayacaklar, insanların aklını çelen sahte bir peygamber olmakla suçlayacaklar, dünyaya dönüş beklentisini binlerce yıldır yaşatanların, kendi vitrinlerine uyan bir Mesih figürünü yontanların; kendileri olduğunu itiraf etmeyeceklerdir. Bütün öbür vitrinler parçalanır. Bir din bütün öbür dinlere karşıdır. Kendi öğretilerini tek ve benzersiz saymak ve öbürlerinin hepsinden üstün olarak reklam etmek; dinlere özgü bir şeydir. Ben, bu daima haklı olmak oyununa, hiçbir zaman katılmadım.

Uzaylıların dönüşü senaryosuna peygamberlerin de uyacağı kesin. Caynalar tarafından, Hindular tarafından bekleneni, hattâ Budistlerin Süper-Buda'sı. Bundan ne anlam çıkıyor? Bize sözüm-ona peygamberler yollamaktan ETlerin ne çıkarı olabilir?

Ekilen Tohumun Yeşermesi

Uzaylıların gerçek gücü ve genetik olanakları hakkında çok az şey biliyoruz. Yine de bizden birkaç bin yıl ileride olmaları, aksi halde onlar ya da ataları bizleri çok eski zamanlarda nasıl ziyarette gelirlerdi? Şimdi modern teknik ve bilimin tarihi bizlere, her şeyin giderek daha kusursuz, daha ufak ve daha etkili yapıldığını öğretiyor. Kompüter teknolojisi, bunu bizlere; daha mikroskopik cipler, milyarlarca minik parça ve giderek artan bir hesaplama hızıyla sergilemektedir.

Bir karşılaştırma: Daha seksenli yılların ortalarında her iyi PC birkaç Megaflop'luk (FLOPS= Floating Point Operations per Second eşittir saniye başı hesap işlemleri) bir hesaplama hızına ulaşmıştı. Cray-2 gibi büyük bilgisayarlar doksanlı yılların başlarında Gigaflops'a (= 1 milyar Flop) ulaşmıştı. Bir yıl sonra 10 Gigaflop'a ulaşmıştı. Ben bu satırları tuşlarken ise meslekî literatür, 100 Gigaflopluk bilgisayar CM-5'i müjdeliyor. Bu aralar Teraflops bilgisayar (= 1 milyar Flop) geliştirilme durumundadır. Hattâ 10 Teraflop'luk bilgisayarlardan bile söz ediliyor.

Buna baş döndürücü bir gelişme denir. Ama bir gelişmenin on yılcığı aslında nedir ki? Tarih içinde, bir sinek pisliği kadar ufacak bir şey. Bilgisayarlar elli yıl sonra neler başarabilecekler? Bağımsız olarak düşünebilecekler, kendi kendilerini programlayacaklar ve onlarla konuşulabilecek. Bütün dünya dillerini anında ve kusursuz olarak başka dillere çevirebilecekler. İnsanlardan daha hızlı, daha doğru ve daha âdil olarak yargılayabilen mahkeme bilgisayarları olacak. Bilgisayarlar, bilgisayarları imal edecekler, oda içindeki televizyon ekranı, üçboyutlu bir hologram resmine yerini bırakacak.

Genetikçiler başka bir alanda, eski model biyologların akıllarından bile geçiremedikleri gelişmeleri başarmışlardır. Genetikçiler önümüzdeki yirmi yılın içinde bütün kalıtsal hastalıkları bebekte, ana rahminde, hattâ ilkahtan önce ortadan kaldıracabilecek. Yasalar ve ahlâk ilkeleri bu araştırmalara izin verdiği takdirde,

belli nitelikleri olan insanlar oluşturabilecek, bir genetik dizayna uyan gerçek sanat eserleri bina edebilecekler. Buna "Allahçılık oynamak" derken, bu arada iki şey unutuluyor: Eski Ahit'in tanrısı (ya da tanrılar), insanları "kendi modeline göre" yaratmıştı. İnsanı ve ondan sonra gelecekleri kendi istediği biçimde *programlamıştı*. Ama bu tür bir tanının evrenin yaratıcısı olamayacağı, o zamandan beri anlaşılmış olmalı. "Tanrıcılık oynayan" genetikçiler de yaradılış ve evrenin sahibine, mitolojinin tanrıları kadar uzaktırlar. Bir bilgisayar, bir maymun için Tanrısal bir şey olabilir; ama aslında değildir.

Öyleyse elli yılı kapsayan bir kehanet, binlerce yılın bilimsel-teknik gelişmesinin yanında nedir ki? Binlerce yıl önceki genetik müdahalelerden söz edenler, insanlığa kuşaktan kuşağa geçen rivayetler ve anlatılardır; bunlar benim icadım değildir. Bu arada ETler nereye kadar ilerlemişlerdir? Daha o tarihlerde bir embriyona belli nitelikler aşılayabildikleri takdirde, bugün neleri başaramazlar ki? Genetik şifreyi tâ uzaklardan etkileyebilirler mi? Yani gözle görülmeyen bir ışın aracılığıyla bir değişiklik yaratabilirler mi? Beyinlere nüfuz edebilirler mi? Beyne müdahale edebilirler mi? Daha binlerce yıl önce genetik malzememizi belli bir şekilde şifrelediler de, onun için mi bunca kuşak sonra çok eski bilgileri açıklıyor, beyne ulaştırıyor? İçimizde, bazı uyarılar sonucunda uyanan ve bilincimize sızan bilgiler mi uyukluyor? Böyle bir şeyi insan nasıl gözünün önünde canlandırabilir?

Günümüzün her genetikçisi sözde genetik çöpün ne demek olduğunu bilir. Bununla, DNA'nın (Asit desoxyribonuklein) anlamsız ve yararsız parçalan anlaşılmaktadır. Bize anlamsız gözükmeleri, bir başlangıç ve doğru dürüst bir son göstermemelerinden ileri geliyor. Kalıtım nitelikleri normal olarak sadece tamamlayıcı karşılığa uyan bir tür uçla donatılmıştır. Bern Üniversitesi'nden Prof. Dr. Beda Stadler, örnek olarak Lego taşlarını göstermektedir. Bir insanın DNA'sı yaklaşık 110 000 aktif genin arasında birçok "genetik çöp" parçalan içerir. Ama bunlar gerçekten çöp müdür? Ya da genlerin arasındaki bu kopuk parçaların, şimdiye kadar genetikçilerin dikkatinden kaçan belli bir görevleri mi var? Evrimin; milyonlarca yıl boyunca bir işe yaramayan "genetik

öp"leri, beraberinde niçin sürüklediğini göz önüne getirmek zor.

Giderek daha çok sırrı çözmemize rağmen, evrensel bağlantılar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Öyleyken, her şeyi biliyormuş gibi davranıyoruz. Bu nedenle de Cayna dini tarafından gelişİ müjdelenen *Tirthamkara* adlı peygamberler de en az bir *Süper-Buda* kadar az rahatsız ediyor beni. Hindistan'da mucizelerini gerçekleştiren (hayattaki) *Sai Baba* da beni kesinlikle sinirlendirmiyor. Şifresi onun tarafından çözülmüş mesaj için, vakit acaba fazla erken mi? Deneyimlerimizden bildiğimize göre, insandaki genlerin ancak belli bir zamandan sonra belli mesajlar verdiklerini biliyoruz. Altı yaşındaki bir erkek çocuğunun sakalı uzamaz, cinselliğı de gelişmiş değildir. Ancak belli bazı bedensel koşullar yerine geldikten sonra; genetik mesajlar bazı hormonları uyaracaklar ve yönlendirecekler, bunun sonucunda da sakallar uzayacak, cinsellik olgunlaşacaktır. Sakal uzamasına ilişkin bilgi hep vardı ama. Bebeğe uyukluyordu, daha döllenme sırasında her hücrede mevcuttu. Mesaj vardı, sadece henüz vakit gelmemişti.

"Genetik öp"ün de bizim için benzer bir rolü olabilir mi? Bunlarda da, uyanmak için sadece bir sinyal bekleyen bilgiler gizli olamaz mı? Bilgisayar teknolojisinde "atomik şalter"ler şimdiden sınanmaktadır. Bunlarda Evet ya da Hayır'ın çift değışkenli sürecini harekete geçirmek için, tek tek elektronlar hedefli olarak yerleştirilmişti. Işık hızındaki bu şaşırtıcı "şalter" Konstantin Liçarev ve Alexander Zorin adlı Rus fizikçileri tarafından keşfedilmişti. "Single-Electron-Tunneling" (SET) diye adlandırılan efekt, bu arada deneylerle kanıtlanmış olup "Mikroelektronikteki son minyatürizasyon için konsept" olarak kabul edilmektedir. Ama bir elektron, bir bilgisayar sürecini başka yöne sürmek için "şalter" görevi yapabildiğı zaman, elektron aynı zamanda uyuklayan bir genetik mesajı da uyandırabilecektir.

Evrensel oyunun nasıl oynandığını bir yandan bilmediğimize, öte yandan *peygamberler* kadar *tanrıların dönüşünün* sağladığı yabana atılmayacak miktarda çok eski bilgiye sahip olduğumuza göre; biri ve ötekinin nasıl mümkün olabildiğı sorusu ister

istememez gündeme gelmektedir. Kendi kendimize tabî ki bir şey soramayız. Ama bu da zekâyla çelişmektedir. Çünkü elde bulunan yazılı metinleri ve büyük eski dinlerin tanıtılarını düşünce-sizce baştan savmak anlamına gelecektir. Binlerce yıldan beri büyük etkisi olan bir şeyi, ihmal edip unutmak hiç de bilimsel değildir. Yalnızca eski rivayet ve anlatılar tartışılmaz oldukları için değil, aynı zamanda bizler insan olarak evrene ait olduğumuz için. Evrensel oyunun bütünleyici bir parçasıyız ve kendi rolümü-zü keşfetmek ve buna uymakla yükümlüyüz. Aksi halde göz açıp kapayana kadar çöplükte buluruz kendimizi.

Başka Biçimlerde Dönüş

PALEO-SETİ-FELSEFESİ dönüş düşüncesini, fi tarihinde atalarımızı mutlu eden uzaylıların dönüşü olarak yorumlamaktadır. Bu dönüşün şokunu hafifletmek için, önceden *peygamberler* insanlann arasına salıverilmektedir. Bunların görevi insanları aydınlatmaktır. Bu *peygamberler* bilgilerini çeşitli yöntemlerle edinmiş olabilirler.

1. Kendileri insan kılığında uzaylılardır.
2. Embriyonları dışardan programlanmış bulunan insanlardır ("İnsanoğulları").
- 3- Bütün insanlık genetik mesajı kendinde taşımaktadır. Bilgiler ancak belli koşullar yerine getirildikten sonra, bilincin yüzeyine yükselir. (Parola "Sakalın uzaması"). Bu insandan insana farklı zamanlarda olagelir.
4. Ya da bütün insanlık, genetik mesajı kendinde taşımaktadır. Bilgilerin bilincin yüzeyine yükselmesi ise, dünyanın dışından gelen biri tarafından sağlanmakta ve bu sadece tek tek kişilere ilgilendirmektedir. (Parola "Elektronik şalter").
5. Uzaylıların mesajını tâ başından beri, sadece tek tek belli kişiler kendilerinde taşımaktadır.
6. Uzaylılar hakkındaki bilgiye ilişkin genetik mesaj, ancak ET

ler zamanını uygun bulduklarında, tek tük insanlarda bilincin yüzeyine yükselecektir.

Ben 5. seçeneği en olası olmayanı olarak görüyorum. Ne de olsa aynı atalara sahibiz. Bu arada atalann, simgesel Âdem'le Havva mı, yoksa tufandan sağ çıkanlar mı olduğu önemli değildir. 6. seçenek her ne kadar olanaksız değilse de, büyük ölçüde kuramsaldır.

Hanoh Kitabı'nda şunlar okunabilir:

"O günlerde seçilmiş ve kutsal çocuklar; göğün yükseklerinden incek ve kavimleri insan çocuklarıyla birleşecektir."

Hanoh burada 2. seçeneği mi bildiriyor? Eğer öyleyse nereden biliyor bunu? "Göğün muhafızları"ndan mı? Başka nereden olabilir ki? Ve peygamberler nasıl oluyor da, binlerce yıl öncesine ait kitaplarından bize, kulağa hayalî gibi gelen öyküler yutturabiliyorlar?

Bunun gibi Yuhanna'nın Apokalips'inin vahiy bölümünde şunlar yazılı:

"Ve beşinci melek borusunu öttürürken, gökten dünyaya düşmüş bir yıldız gördüm ve ona ölümler diyannın uçurumunun anahtarı verildi... Ve dumanın içinden çekirgeler çıktı... Ve çekirge gibi beliren şekiller, savaş için donanmış atlar gibiydiler... Ve demir zırhlar gibi zırhlan vardı ve kanatlarının çıkardığı gürültü, savaşa koşan çok atlı arabaların gürültüsü gibiydi. Ve akrepler gibi kuyruklan ve bir dikenleri var ve insanlara zarar verme güçleri kuyruklarında..."

Üç bölüm ileride de şöyle deniliyor:

"Ve gökyüzünde savaş çıktı, Mikâil'le melekleri bir ejderle savaştılar. Ejder de savaştı ve melekleri dayanmayı başaramadılar ve gökte artık onlara yer bulunamadı. Ve büyük ejder atıldı, şeytan denen, iblis denen ve bütün dünyayı ayartan eski yılan dünyaya atıldı ve melekleri de onunla birlikte atıldılar..."

Bu metin bölümünün alındığı Apokalips'in, azizlerden havari Yuhanna tarafından yazıldığı varsayılıyor. Ama bunun yanlış olduğunu bütün uzmanlar biliyorlar. *Spiegel* bu hususta, "Bütün

Protestan ve birçok Katolik İncil'lerinin tam bir uyuşma durumunda olduğunu" belirtiyor. "Gizli vahiy" Yuhanna'dan değil, İ.S. 90 ile 100 yılları arasındaki bir yazı işleri kurulundan kaynaklanıyor. Bu kurul hiç kuşkusuz bu metni uydurmadı, önlerinde çok daha eski vesikalar vardı. Apokalips'tekine benzer betimlemelere sonradan Ahit'lere eklenen bölümlerde de rastlanır, en başta (ama yalnız değil) Hanoh'da. Eski Ahit'te de kısa bölümler vardır. Örneğin, Daniel'de. Bu da birçok bilgilerin alındığı daha eski ortak bir kaynağın varlığına işaret ediyor. Ama birisi her ne zaman olduysa, ilk metni yazmış ve korkunç hayallerini yaşamış olmalı. Acaba öyle mi?

Psikolojinin fazla üzerinde durmuyorum. Bu bilim dalına fazla bir güvenim yok. Onunla ya sonuç alınır, ya da alınmaz. Her şey psikolojiye inanıp inanmamaya bağlı. Aşağıdaki fikir bana çok daha gerçekçi görünüyor:

Hepimiz *Yıldız Savaşları* ve *Uzay Yolu* türünden filmler gördük. Sinema tekniği araçları ve aldatıcı efektlerle, ne sihirbazlıklar yapılabildiğini bugün biliyoruz. Uzaylılardan çok daha gelişmiş bir vizyon teknolojisi umuyorum. Belki de gözlük takılmasına gerek duyulmadan, üçboyutlu filmler gösteriyorlardır. Lazer holografisine ilişkin bir film tekniği, yanılısamayı kusursuz hale getirir.

"Göğün Muhafızlarının Hanoh gibi bir insanla mükemmel ilişkileri vardı. Dünyadaki hayatının sonunda, onu hattâ uzun yolculuğa bile beraberlerinde götürdüler. ETler dünyasal sevgilerden bazılarının niçin filmini çekmiş olmasınlar? Bilinmeyen savaşçı robotlar anlatıda; "Ata benzer... Çekirgeler... Zırları vardı... Kanatlarının çıkardığı gürültü, arabaların gürültüsü gibiydi." diye betimlendiler. ETnin filminde adı hiç kuşkusuz farklı olan ve adını sonraki yorumculara borçlu zavallı başmelek Mikâil, "ejderle savaştı", ejder de Mikâil'le meleklerine saldırdı. Sonunda taraflardan biri savaşı kazandı, kaybeden de çöplüğe atıldı.

Olanlar ona da hayal gibi gözükmüş olsa bile, birisi bunları yazmış. Olay tarihöncesi çağlara ait. Sonra gelen kuşaklar bunu "hayal" olarak nitelediler, sonunda da bu sözümona "hayal"ın

parçalarını çeşitli *peygamberlerle* ilgili yazılara bulaştırdılar. Daha sonraki bir grup, bunlarla Apokalips'i, "gizli vahiy"i şekillendirdi ve metni İncilci saygıdeğer Yuhanna'ya mal etti.

Kutsal metinlerde yazılı olan her şeyin "*hayal*" ya da "*vahiy*" olması gerekmez. En yakın açıklama, çok kez alelade bir şeydir. Bunun için olaylara yeni bir açıdan bakmak yetebilir.

GÖZLEMCİ YAXLI PPO'NUN, YURDU OLAN GEZEGENE VERDİĞİ RAPOR

SAYGIDEĞER erkek ve kız kardeşlerim! Sakinlerinin *dünya* dedikleri Şiba gezegeninin gözlem süresi sona ermektedir. 4332 No.lu uzay roketine ilettiğim ayrıntılı raporunun burada özetini veriyorum.

Gezegenin sakinleri kendilerine *insan* demektedirler. Bu insanların çoğunluğu kendilerini çok önemli sayan, ikiyüzlü ve sahte yaratıklardan oluşuyor. En alelade nedenlerden dolayı birbirleriyle savaşıyor, bu arada hemcinslerine en korkunç şekillerde işkence etmekten de sakınmıyorlar. *Afrika* dedikleri ülkede birkaç Şiba yılı önce rütbesiz bir asker yaşıyordu. Bu kişi hile ve kaba kuvvetle devlet başkanlığına kadar yükselmişti. Haysiyet ve adaletten yoksun bir dehşet egemenliği kurdu, insanlar öldürttü, onlara işkence ettirdi ve kurbanlarının sırtından, ayrıca başka devletleri de kazıklayarak zengin oldu. İnsanların elinde şimdi bütün gezegeni saran bir enformasyon ağı bulunmaktadır. Dolaşısıyla olan bitenleri bütün Şiba sakinleri biliyorlardı. Ama bu, o kasapla ticaret yapmalarını ve *diplomatik ilişkiler* sürdürmelerini engellemedi. Ne çare ki bu örnek, başka devletler için de geçerlidir ve gözlem sürem sonuna kadar bu böyle olmuştur.

Politikacı olmak burada devlet yönetiminin uşağı olmak anlamına gelmektedir. Devamlı seyahat etmekte, çoğu kez yerine

getiremeyecekleri sözler vermektedirler. Beyinleri tek yönlü çalışırken, dışanya karşı tam tersi gibi gözükmektedirler. Çünkü bu *politikacılar* bir *partinin* adamıdır, partinin amacı ise sadece kendi *ideolojisini* kabul ettirmektir. Bir *ideoloji*, aslında ilkel dinlere çok benzemektedir.

Bu *politikacılar* sürekli olarak, uluslarının basanlarını yok edecek yeni görevler icat etmektedirler. Ciddiyet ve sorumluluk yansıtan yüzleriyle uluslarını lakırdıya boğarak, devletin *para* gereksindiğine inandırmaya çalışmaktadırlar. Bu, başarının karşılığıdır. Daima yeni kurallar, emirler ve yasaklar icat etmekte, bu kurallar sürekli olarak yeni kontrol mekanizmaları ve yönetimler gereksindirdiği için; devlet, o paradan giderek daha fazlasına ihtiyaç duymaktadır. Bu arada hiçbir *politikacı*, eski ve çoktan köhneleşmiş kuralları, emirleri ve yasakları iptal etmeyi düşünmemektedir, aynı zamanda bazı kontrol organlarını ve yönetimlerini de iptal etmek zorunda kalacaktır çünkü. Bu ise *partilerin* hiç hoşuna gitmeyecektir: *İdeolojilerine* uymaz.

Sonuç olarak; bu şekilde bireyin tüm başarılarını silen, para yutucu canavar Molohlar oluşmaktadır. Kişi bunun üzerine yorğun düşmekte ve hastalanmaktadır, para yutan Molohlar için daha fazla çalışmayı da istememektedir. Sonuçta, Şiba gezegeninde devlet sistemleri çözülmektedir. Kısa zaman için daha büyük Moloh birliklerine katılmakta ya da daha güçlü bir devlet tarafından ilhak edilmektedirler. Üçüncü olasılık bir *ihtilâldir*, buna ise devlet yönetimine karşı isyan denilmektedir. Birçok devletler ihtilâl olayını yaşamışlardır. Bu *ihtilâherin* eski kötülüğü sadece ertelemesi, *ihtilâl yönetiminin* kısa zamanda yeni para yutan Molohları yeniden davet etmesi, döner dolabın da bir dahaki *ihtilâle* kadar dönmesi nedeniyledir. *İhtilâller* başka türlü düşüneni kuvvetle zorladıkları için, *ilkel ideolojilerden* sayılırlar.

İnsanlar, gezegenlerini paylaşmak için silah sistemleri icat ettiler. İmha güçlerine rağmen, bu silahlar savunma sistemlerimiz için hiçbir tehlike oluşturmamaktadır. Şiba sakinleri korkunç silahlarını; ideolojilerinin yayılmasının gerektiği, başkaları ise yabancı bir ideolojiden korunmak gerektiği teziyle savunmaya ça-

lıymaktadırlar. İdeolojilerin liderleri, fanatik insanlardır. Kafalanmın içinde yalnız kendi samanları vardır, yani budaladırlar. *Saman* diye kolay yanan, kuru saplar kastedilmektedir.

İnsanlar yüzyılı aşkın zamandan beri, bin bir çeşit kâr getiren, anlamsız şeyler üretmektedirler. Bu arada onlar için hayatı kolaylaştıran birçok akıllıca keşifler ve icatlarda da bulunmuşlardır. Bütün bunlara *mal* diyorlar, *mallar* tek kişilerin veya grupların çalışmaları sonucunda oluştuıkları için de *satılmaları* gerekiyor. *Satış* çalışmanın karşılığı olan *parayı* getirir. *Parayla* başka çalışmalar satın alınabildiği için, *para* çok arzulanan bir metadır. Birçok insan bu arada devlet adamları ve dinsel gruplar bu *parayı* çalışma karşılığı olmaksızın elde edebilmektedir. Bunu, çalışmayı yapandan almaktadırlar. Bu, yalan dolan, dolandırıcılık, hırsızlık, soygun, öldürme ve daha geniş anlamda *ideoloji* sayesinde başarabilmektedir. Her *ideoloji* başkalarının parasına göz koymakta, bunu kendi *ideolojisinin* üyeleri arasında paylaştırmayı amaçlamaktadır. Söz konusu *ideolojinin politikacıları* tabii ki insanlara, yaptıklarının âdilâne olduğuna dair yalan söylemektedirler. Bu davranışın, akıl hastalarınıninkine yaklaştığını; umarım şimdi daha iyi anlıyorsunuz.

İnsanlar mallarının üretilmesi sırasında, gezegenlerini büyük kaygılara yol açacak ölçüde kirletmektedirler. Ağır metaller ve her türlü zehirli maddeyle hayatlarının temelini kimyasal yapısını bozdukları yetmezmiş gibi, öylesine anutturlar (inatçıdırlar) ki *sattıkları* mallar da kendi hesaplarına başka zehirler üretmektedir. Bu zehirler gerçi önlenebilir ya da filtre edilebilir, ama işin başındaki birçok insan bundan kaçınmaktadır. Nedeni de; bu arındırma işinin yine çalıştırma gerektirmesi, çalışmanın karşılığının da yine *para* olmasıdır.

İnsanların kendi cinslerine karşı olan mantıksızlıkları da, aynı derecede anlamsızdır. Aralarında bilgi sahibi olanlar, çevre sorunlarının nedenlerini çok iyi biliyorlar. Gezegendeki insanlar ne kadar çoğalırsa, o kadar çok *malın* üretilmesi gerekmektedir. İnsanlar ne de olsa oturacak yer, möble, giysi, tabak çanak, vs. gereksinmektedirler. Böylece, yiyecekleri kadar *malları* yoluyla da

daha fazla atık ve süprüntü üretmektedirler. Bütün bunlar daha fazla *çalışma* ve daha fazla enerji demektir. Böylece hammadde-lerini kullanmaktadırlar. Şiba'nın sakinleri her ne kadar nükleer enerjiyi oldukça yüksek bir düzeye getirmişlerse de, birçok bölgede bu enerjinin kullanılmaması gerekmektedir. Bu da *ideoloji* yüzündendir. Çünkü radyoaktif atıklarını ne yapacaklarını bilememekte, torunlarına tehlikeli bir miras bırakacaklarından korkmaktadırlar. Gelecekteki kuşakların onlardan daha akıllı olacağını, dolayısıyla da radyoaktif atıkları memnuniyetle değerlendireceklerini düşünememektedirler. İnsanların çılgınlığı bir doğum kontrolüyle pekâlâ düzene sokulabilirdi. *Politikacılarla dinî liderlerin* arasında nispeten akıllı olanlar, bunu biliyorlar. Öyleyken baş başa verip nüfus patlamasını durdurmanın çaresini aramıyorlar, büyük grupların liderleri de yaklaşan felâketi hiç açık seçik konuşmuyorlar. Burada önemli olan kendi çıkartandır. Her *ideoloji* ve her din, peşlerinden sürükleyecekleri kabil olduğu kadar kalabalık koyun sürülerine egemen olmayı amaçlamaktadır. Doğum kontrolünü de bu nedenle kendilerine değil, başkalarına önermektedirler. Bu arada, nüfus patlaması yüzünden patlak veren savaşları göze alan gruplar da vardır. Bu grupların inanılmayacak kadar budala liderleri, *ideolojilerinin*, çatışmalardan güçlenmiş olarak çıkacağına inanıyorlar çünkü.

İnsanlar, burada *din* denilen inanış yönleri çerçevesinde de, inanılmayacak davranışlar sergilemektedirler. Bu arada bilmeniz gereken, dünyada çoğu daha eski olan büyük dinler ve büyüklerden kopan daha küçük din toplulukları vardır. İstisnasız bütün dinler en doğrusu olduklarını iddia ederler. Öyle olunca da başka dinlerin mensuplarını *imansız* olarak etiketlerler. Bunu yaparken, kendilerinin veya atalarının tahrif ettiği ya da anlayamadığı metinlere dayanırlar. Şiba gezegenini defalarca ziyaret eden atalarımızın ziyaretlerinden bile, insanlar çeşitli dinler yaratmışlardır. Bu dinler, dünyanın geçmişinde -ve bugün- hâlâ korkunç savaşların nedeni olmaktadır. Kendi mantıksızlıkları ve kendilerini sınırsız önemsemeleri arasında; kendi dinlerinden olmayan herhangi biri imansız sayılınca, dolayısıyla da Tann'nın çocuğu olmayınca, o kimsenin katledilmesinin onlar için ahlaken hiçbir sa-

kıncası yoktur. Bizim düşünce biçimimize ters düşen bir yanlan da; savaşçıları, tanrıların veya peygamberlerinin adına savaşa göndermeleridir. İnsanlar bu duruma ancak ilgili dine inandıkları takdirde razı gelirler. Bunu hep yapmaları için de, koca koca uluslar kültürsüzlük durumunda bulundurulurlar. Bilgilendirilmek yasaktır. Dinî bayramlarda kaydettiğim bazı resim dizilerini size faksladım. İnsanlar kutsal bir taşın derin bir huşuyla ibadet ediyorlar, başkaları koca göbekli büyük heykellerin önünde diz çöküyor, daha başkaları bedenlerinin yumuşak bölümlerine iğneler saplıyor veya kadın heykellerini şarkı söyleyerek ve dua ederek sokaklarda taşıyorlar. Dünya nüfusunun en büyük bölümü, tahta bir haça çakılı bir insan cesedine tapınıyor. Onun, Uluların Ulusu olan Tanrı'nın oğlu olduğunu söylüyorlar. Dinsel törenlerinde çeşitli renklerde giysilere büründüklerini ve bir yığın komik ve saçma hareketlerde bulunduklarını siz de görüyorsunuz. Bunları anlaşılmaz bir ciddiyetle ve peygamberlerinin sözlerine içten inanarak yapıyorlar.

Gezegenin ve sakinlerinin durumu içler acısı! İnsanlar olağanüstü teknikler geliştirdiklerinden, isteseler çevreye verdikleri zararları önleyebilirlerdi. Ama bunu, olsa olsa yüksek bir standart sergileyen ülkelerde yapıyorlar.

Şiba gezegeninde kesinlikle düzenli bir birlik egemen değil. Her devlet yönetimi istediğini yapıyor ve yabancı devlet adamlarının *müdahalesini* menediyor. Öyleyken *Birleşmiş Milletler* denen gezegen çapında bir oluşumun çevresinde birleşmişlerdir. Ne çare ki *Birleşmiş Milletlerin* elinde bir yasama gücü yoktur. Aynı zamanda, adaletsizlikleri veya savaş durumlarını derhal sona erdirmek yetkisinden de yoksundurlar. Bu *Birleşmiş Milletlerin* politikacıları, devlet liderleri tarafından büyük bir toplantı salonuna gönderilmektedir. Diğer taraftan, devletler *ideolojilerine* itaat ettiklerinden, sorunları da daima *ideolojik* açıdan ele alınmaktadır. Temsilcilerin dik kafalı görüşleri, her toplantıdan önce bilinmektedir.

Şiba sakinlerinin davranışlarının, sizi ne kadar şaşırttığını tahmin edebiliyorum, saygıdeğer erkek ve kız kardeşlerim. Ve

Dünya dedikleri gezegene ve sakinlerine etkin biçimde, fakat belli etmeden yardım etmenizi öneririm. Herhangi bir dolaysız müdahale, insanlarda şoka yol açar çünkü. Şiba sakinlerinin çoğunluğu ve özellikle ruhani liderleri; evrendeki tek zeki canlılar olduklarına inanıyorlar ne de olsa.

Sizleri kucaklanm, saygıdeğer erkek ve kız kardeşlerim. Şiba gezegeninin denetimini artık şefkatli Uptilo'ya devrediyorum."

BİLGİYE GİDEN YOL

"İdrakin başladığı yerde,
alay son bulur."

(Marie von Ebner-Eschenbach,
1830-1916)

U ZAYLILARIN izleri nerede? Her yerde. Her yerde mi? Çoğu insanlar hiçbir iz göremiyorlar. Olsa olsa bazı ipuçları görüyorlar ki, bunlar da tartışma götürür. İnsanlığın o çok eski efsaneleşmiş anlatılanında hiçbir iz göremeyenin, en azından bir gözü kör olmalı. Tek gözü kör olanlar da belki kitap okumuyorlar veya sadece PALEO-SETİ-FELSEFESİ'ni ele alanları okumuyorlar. Her konferansından sonra bana şu ETlerin niçin arkasında daha iyi bir şeyler bırakmadıklarını soruyorlar. Herkes tarafından başka türlü yorumlanabildiklerine göre, eski çağlardan kalan dinsel yazılarla öyküler, "göksel öğretmenler" ve garip sayı dizileri neye yararlar?

Kanıtlar isteniyor. Tabii çürütülemez olanları. Bilim ancak o zaman dinler. Sahi mi? Bilim şimdiye kadar, dinî dünya görüşüne uymadıkları için çürütülen nice kanıtlar ortaya çıkarmıştır. Ya da herhangi bir bilim dalının sunduğu kanıtları, bir başka bilim dalının işine gelmediği az mı görülmüştür? Veya -elinizi vicdanınıza koyun- bilimsel bir uzmanlık dalının kuşku kabul etmez kanıtlarının, sırf ideolojik nedenlerle genel anlamda yok edildiğini az mı gördük? Bütün laboratuvarların genetikçileri bu konuda bir koro oluşturabilirler. Örneğin; genetik araştırmaların ne kadar önemli, ne kadar akıllıca olduğunu ve gelecek için neler va'dettiğini ilgili olan herkese kanıtlayabilirler. Ama bunun medyadaki yankısı ne olur? Sakın ha! Tehlikeli! Korkunç! Hemen yasaklanmalı! Albert

Einstein ne demişti? "İki şeyin sonu yoktur: Evrenin ve insanın budalalığının." (İlki konusunda bazı kuşkular olsa da.)

Uzaylılar şu halde, ne tür reddedilemez kanıtlar bırakabilirlerdi?

Kayaların ve dağların üstünde heykeller mi? Hayır. Binlerce yıl geçtikten sonra hepsi yok olurdu.

Örneğin, piramitler gibi yapılar mı dikmelilerdi? Hayır. Çünkü bakterilerin, çevre etkilerinin, termitlerin veya dik kafalı insanların binaları yok etmedikleri durumlarda bunu; depremler, su taşkınları, volkan püskürmeleri ve başka doğal âfetler başarır.

Ama onlar yine de arkalarında yok edilemez bir yazı bırakabilirlerdi. Harika. Nerede? Hangi binanın içinde? Hangi dağda? Yukarıya bakın!

Bina mı dediniz? ET ler, bazı mabet veya saraylara, zamana meydan okuyan metaller ve plastik maddeler bırakabilirlerdi. Aslında bu tür kalıntılar vardır; ne çare ki ilgili dinler, bilimsel incelenmelerine izin vermemektedir. Hem tanrıların levhaları hangi yok edilemez metalden yapılmış olmalıdır? Gümüşten, altından, platinden mi? Eritilmeleri işten olmayan bir sürü halita (alaşım). Çelikten mi? Süper çelikten mi? Öyleyse sorarım size: Birinci Dünya Savaşı'nın kalın zırh levhaları nerede kaldı? Paslandılar! Ve İkinci Dünya Savaşı'nda düşen binlerce uçağın kalıntıları ne oldu? Hem o savaş daha düdü! Müzelerde tutulanlar, bin yıl sonra kimseye gösterilecek durumda olmayacaklar.

Ama "gökyüzünün muhafızları" bazı atıklar bırakmışlardır. Onlar aranılıp bulunabilirler, değil mi? Aradan geçen bunca uzun zamanlardan sonra atılan cisimleri aramak, tek kelimeyle saçma. Doğa onları ayırtmıştır. Bakterilerle pasın yok edemeyeceği daha değerli şeyleri, ETler tekrar paketleyip götürmüş olmalıdır.

Ama mesajları geçmişten geleceğe taşımanın mutlaka bir yolu olmalı. Ben o fikirdeyim. Bunun için -başka çaresi yok- iki koşulun yerine getirilmesi lâzım:

1. Mesajın bozulamaz türden olması lâzım.
2. Mesajın hiçbir zaman yanlış kuşağın eline düşmemesi lâzım.

Yanlış kuşak hangisidir? Uzaylıların getirdikleri bilgileri anlamlı biçimde değerdendiremeyenlerin tümü. Onlar, mesajın şifresini çözmeden canına okurlardı. Mesaj yüksek matematikten oluştuğu takdirde, ancak matematik ağıısından çok gelişmiş bir toplum tarafından deşifre edilebilirdi. Mikrofilmlerden oluştuğu takdirde, deşifraj için ancak mikrofilm okumayı bilen bir toplum söz konusu olabilirdi. Mesaj bir bilgisayar lisanından oluştuğu takdirde, yalnızca bilgisayar dilinde ileri olan bir toplum bundan bir şey anlayabilirdi. Mesaj verimsiz ayda, (hemen hemen) verimsiz Mars'ta ya da Dünya'nın etrafında dönen bir uyduda olduğu takdirde, ancak uzaya ulaşmış bir toplum tarafından zaptedilebilirdi. Mesaj genetik alanında saklı olduğu takdirde de, buna ancak DNA'yı deşifre edebilen toplum ulaşabilirdi.

Ama ilgili toplumun bu mesajı aramayı düşünebilmesi için; izlerin, ipuçlarının bırakılması lâzımdır. Uzaylıların genç insanlığı etkilemiş olabileceği kimsenin aklına gelmezse, kimse kanıt aramaya kalkışmaz. Mesele bu kadar basittir.

Genlerin Mesajı

PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nin bugünkü konumu uyarınca, uzaylıların mesajının insanların olduğu kadar, bazı bitkilerin de genlerine emanet edilmesi uygun olurdu. Binlerce yıl önce ET'ler insansal, daha doğrusu bilimsel meraka güvenmişlerdi. Eski anlatılar, "Tanrılar insanları kendi modellerine göre yarattılar," der. Ama efsanelere bakılırsa, onlar, yalnız insanlar değil, benzersiz ve seçme bitkiler de yarattılar. Uzaylıların geçmişte bütün yapmaları gereken, bazı gen dizilerini insan 'genom'una ve seçme bitkilere aşılamaktı ("yapay değişim" de denilen DNA'ların tashihi). İnsan, insangiller cinsindeki yapay değişimden beri zeki olduğu için, aynı zamanda meraklıdır da. Merak, zekânın öğelerinden biridir. Bütün bilgi birikimimizi meraka borçluyuz. Bilimsel merak bizi; atomdan küçük zerrecikleri aramaya, uzayın kökenini araştırma-

ya ve DNA'nın içindeki en minik kırıntıya kadar kendi kendimizi teşrih etmeye (açımlamaya) götürür. İnsanlar, bitkiler sürekli üredikleri ve her çoğalışla genetik mesaj bir sonraki kuşağa geçtiği için, uzaylıların mesajı insanın kendi içinde ve muhtemelen bazı *Tanrısal* bitki türlerinde bulunmalı. Böylece iki en asgari koşul yerine getirilmiş olurdu:

1. Mesaj, insanlar ve bitkiler bulundukça bozulmadan kalır.
2. Yalnız moleküler biyolojiyle (Genetik) meşgul olan kuşak, mesajı keşfedip deşifre edebilecek durumdadır.

İkinci koşul, otomatik olarak bir dizi başka bilimsel birikimi ve teknik olanakları gerektirmektedir. Örneğin, güçlü bir mikroskopu olmayan kimsenin moleküler biyolojiyle meşgul olmasına imkân yoktur. DNA'nın yapısındaki çifte sarmalını tanımayan biri, genom'u çözemez. Bütün bunlar, ancak teknolojinin ilgili düzeyine erişmiş bir toplumun sağlayabileceği, belli bazı teknik araç ve yöntemleri zorunlu kılmaktadır. Bir elektron mikroskopu nasıl elektriksiz düşünülemezse, DNA'nın içindeki milyarlarca olasılığın ayrılması da bilgisayarsız mümkün değildir. Bir ordu kadar matematikçi bile bilgisayarın işini üstlenemez. Biri, ötekisi olmadan işleyemez.

Bu düşünceler, PALEO-SETİ-FELSEFESİ'nin, birçok eleştirenlerini sinirlendiren bir başka yönünü meydana çıkarmaktadır. Ama *niçin şimdi*? ETlerin izlerini geçmişte aramak fikrini *niçin şimdi* alettik? Açık konuşmak gerekirse, EPleri *ne zaman* arayacağımız, evrenin umurunda değildir. Ama biz onları ancak, *zamanı gelince* arayacağız. Bunun *ne zaman* olacağı ise önemli değildir. Bilimimiz genetik araştırmalarda bulunmadığı ve buna yüzyıl sonra başladığı takdirde, biz de *en erken o zaman* genlerimizde uzaylıların izlerini aramaya başlayabileceğiz. *Şimdi* daima dıştaki durumlara bağlı olduğundan *niçin şimdi*, lastikli bir şeritten farksızdır. Anlaşıldı mı?

İnsangillerin kavminden, insanın çıkıp gelişmesini birçok kaptan izledim. Bu arada tutucu antropolojinin en yeni bilgilerini, ancak başımı sallayarak karşılayabilirim. Gündelik basından, fo-

sillerin incelenmesinin, "insanın kökeninin genellikle kabul edilmiş kuramını tartışmaya açtığını" öğreniyoruz. Bunun da nedeni, Çinli bilginlerin, şimdiye kadarki teoriler uyanınca olabileceğinden 200 000 yıl daha eski olması gereken, bir ilkel insan kafatasını incelemeleri. Bu haber henüz sindiriliyor ki, bu kez Amerikalı antropologlar, yeni bir yöntemle üç kafatasının yaşını saptadıklarını duyuruyorlar. Bu kafatasların da *Homo erectuâlan* (dik yürüyen insan) 800 000 yıl daha eski olduğu iddia ediliyor. Bilim adamları, insanların Afrika'da mı, yoksa Cava'da mı olduğu konusunda tartışıyorlar. En eski insanın vatani acaba Çin mi, yoksa Japonya'da bulunacak fosiller, şimdiye kadarki teorileri bir kez daha mı çürütecekler?

Darvin'in kuramı hâlâ antropolojinin amentüsüdür. Ona *inanmamak* bilimsel çevrelerde hezeyan sayılmaktadır. Bu arada bir basın konferansında daha da yeni bir keşfin tanıtılmadığı ve söz konusu fosilin en yeni *ilkel insan* olarak kabul edilmediği yıl geçmemektedir. Tabii bir sonrakine kadar. Bu arada, birbirine on binlerce kilometre uzaklıktaki çeşitli ülkelerde fosiller keşfedilmektedir. Ve tarihlerine bakılırsa, bunlar belli bir çağa uymamaktadır. Çünkü mutasyonlar, ancak 50 kuşak sonra belirli farklılıklar gösterebilmektedir. Bir kuşağı 50 yıl olarak kabul edersek, 50 kuşak 2500 yılı kapsayacaktır. Ama antropolojide hesaplar yapılırken hoşgörülü davranılmaktadır. 10 000 yıl fazla ya da eksik, ikinci derecede rol oynamaktadır. Ve çeşitli kıtalara ve zamanlara ait kemikler zaman kaybetmeden, sanki mahut ilkel insana aitmişler gibi fotoğraflarla birbirine eklenmektedir.

Bana kalırsa, antropoloji, *zeki* insanın erken tarihini incelemekte, bunun yerine maymun kollarını ve mutasyonlarını inceleme konusu yapmaktadır. Maymun kemiklerinin 1,8 milyon mu, yoksa 3 milyon yaşında mı oldukları o kadar önemli midir? Bir maymun türünün ne zamandan beri arka ayaklarının üstünde durabildiği ve ayak parmaklarını düz olarak ileri uzatmaya ne zaman alıştığı; aslında beni hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Koca koca maymun kollarının geçmiş 20 milyon yılın içinde sürekli değişime uğradıklarını ve atalarımızın aynı kavimden çıktıklarını tartışacak değilim. Ne var ki maymun komedisinin, *Homo sapiensin*

zekâ sahibi olmasıyla bir ilgisi yoktur. Çünkü zeki insanı yaratanlar *tanrılar* olmuştur. Ama zeki insanlar kuşkusuz insangiller oymağından çıkmıştır; başka nereden çıkacaklardı ki? Ve genetikçiler özellikle *tanrılar* tarafından insanlara aşılarmış geni keşfedeceklerdir. Sorun, araştırma sonuçlarını o zaman açıklamalarına izin verilip verilmeyeceğidir. O zaman PALEO-SETİ-KURAMI'nın kanıtı elimizde olacaktır. Bu kanıtı, o çok zeki ve çoğunlukla pek o kadar dindar olmayan genetikçiler sağlayacaktır. Bilgi parkurunda start atışı yapıldı bile.

Camdan İnsanlar İçin Makineler

Nature adındaki bilimsel dergi, 1987 Şubat'ından itibaren Japon genetikçilerinin; bir *Super-Sequencer*, DNA'nın her gün bir milyon harfini deşifre edebilecek durumdaki bir cihazlar grubu geliştirdiklerini bildirmişti. O zamandan beri de gelişmeler durmamıştır. *İnsan Genomu Projesi* azami bir randımanla işlemektedir. Devlet, ideolojilerin baskısıyla, araştırma paralarını kısınca, endüstri devreye girmektedir. Yalnız Bileşik Amerika'da yaklaşık bin üç yüz özel ve yarı devletçi gen firması vardır. Washingtons birkaç kilometre uzaklıkta gen robotları aralıksız çalışmaktalar. Orada Gaithersburg adlı banliyöde, küçük bir bahçenin arkasındaki binada *Genomik Araştırma Enstitüsü*, kısaca TIGR yer alır. Makinelerin otuzu pırıl pıl bir salonda çalışmaktadır. TIGR'in müdürü Dr. Craig Venter büyük öngörü sahibidir. Gen robotlarına "Herkül", "Tor", "Jüpiter" veya "Baküs" gibi mitolojik adlar takmıştı. Eski tanrıları yine faaliyete geçmiştir. "TIGR robotları 600 genin bölüm dizilerini deşifre etmektedirler." En geç on yıl sonra insan genomunun bütününe, her genetikçi ulaşabilecektir. O zaman camdan insan gerçek olmuş olacaktır.

Oysa TIGR, *İnsan Genomu Projesinin* sadece küçük bir parçasıdır. Dünyanın dört bir yanındaki birçok yüksek okul, genetik deşifraj alanına bağlılar. Büyük eczacılık firmalarının araştırma

laboratuvarları için de, aynı şey geçerli. Geri kafalı bir politikanın akıllıca bir gen araştırmasını engellediği ülkelerde, büyük firmalar yurtdışındaki şubelerini çoktandır gen araştırmaları yapmakla görevlendirmişlerdir. Bunlar personel, finans ve araç, gereç açısından en üstün düzeyde donatılmış olup yurtdışındaki hödükleri umursamamaktadırlar. (Fransa'da Paris'teki Généthon firması, Japonya'da Tokyo dışındaki Sagami-Merkezi). Gen araştırmaları alanında eski hikmet, hâlâ geçerlidir: "O işi *biz* yapmadığımız takdirde başkaları yaparlar, bu ise daha kötü olur."

Ve onlar *ne* yapıyorlar? İnsanın yaklaşık 110 000 geni vardır, bunlar ise yine yaklaşık 3 milyar parçaya (lego yapıtaşları) bölünürler. Bunlardan yaklaşık 10 000 gen, bu kitabın yayımlanmasına kadar tespit edilmiş olacaklar. Şu halde *ne* ile ilgili oldukları biliniyor. Şu var ki deşifre olmuş 10 000 gen insan Genomu'nun 110 000 genine kıyasla önemli değildir. Ama giderek daha fazla *Super-Sequenzler* devreye girmekte, bilgisayarlar da kendi "gen kırıntılarını" depolamakta ve kıyaslamaktadır. Dahası, bilinen genler çoğaldıkça seçme basitleşir. O zaman da *ne* için söz konusu olamayacakları bilinir.

Bir amatör bu deşifraji nasıl tasavvur edebilir? Burada neler olup bitiyor? Genler, DNA-çifte sarmalındaki minik bölümlerdir. (Çifte sarmal = Bir tür helezon biçimli, burulmuş ip merdiven) Bu çifte sarmal, çengeli asit rubonüklein zincirlerinden oluşan bir fermuar olarak düşünebiliriz. İnsan vücudunun *her* hücresi bir DNA-kordonu içerir. Bir ip merdivenin basamakları vardır. Bunlar DNA'da da vardır, hem de dört farklı türde ya da kimyasal bazda. Adları "Adenin", "Guanin", "Cytosin" ve "Thymin"dır. "İp merdivenin" birçok "basamakları" bir asit fosforik-şeker bazıyla birlikte *Nukleotid Ardışıklıklar* oluştururlar. Bunlar tabiri caizse genetik şifrenin harfleridir. Şimdi "ip merdiven"in "basamakları" "ip"e yapışır, ama rabitasız olarak değil. Çünkü azot içeren temel madde Adenin, Thymin'le birleşmeye teşnedir, Guanin ise kendini Cytosin tarafından mıknaş gibi çekiliyor "hissetmektedir". (Lego yapıtaşlarındaki gibi hepsi birbirine *uymamaktadır*!) Şimdi dört temel maddeyi, dört farklı renkte göz önünde canlan-

dınp "ip merdiveni" yüz metre boyunca uzatın. Bu modelde DNA ip merdiven, renkler de genetik şifrenin harfleri olurdu.

O zaman ne olur? DNA hücrenin içinde "fermuar"ını parça parça, basamak basamak açar ve ikilenmeye başlar. Nukleotid kendisine uyan temel bazla tıkaçlanır. Bu bazlar, daha önceden hücrede cirit oynayan kimyasal bileşimlerden başka bir şey değildir. Bunları yiyeceklerimizle alırız, organlarımız onları işler ve "yapıtaşları"na ayırıştırır. Böylece, eskisiyle tıpatıp aynı olan yeni bir DNA-ipi yetişir. Şimdi hücre bölünür, yeni hücre de yeniden DNA-ipini böler ve ikilenir. Böylece, bir hücre külçesi, sonunda da bir vücut oluşur; her hücrenin içinde de bütün vücut için toplam program bulunur. İnsanoğlunun yaklaşık 50 milyar hücresi vardır ve programını da aynı şekilde beraberinde sürükler.

Genetik şifrenin her "harf'i insan vücudunda başka bir şeyin yetişmesini sağlar. Örneğin, kırmızı-mavi-san renk dilimi saçların uzamasıyla, san-kırmızı-mavi dilimi saçın rengiyle, yeşil-mavi-yeşil dilimi tırnakların uzamasıyla veya yeşil-kırmızı-san, kahverengi gözlerle ilgili olabilir. Yüz metre uzunluğundaki ip merdivenin 14,6 metresinde yeşil-mavi-kırmızı renk bileşiminin egemen bulunduğunu ve bunun da sağlıklı karaciğer hücreleriyle ilgili olduğunu varsayalım. Bir mutasyon (değişim) sonucunda bu dilim aniden "zırvalar" ve yalnız yeşil-yeşil-yeşilin oluşmasına neden olur. Bu da karaciğer kanserine yol açar. Bu durumda ne yapılabilir? Yeşil-yeşil-yeşilin yanlış renk bileşimi kesilip çıkarılır ve yerine eski yeşil-mavi-kırmızı bileşim yerleştirilir. Hücre bundan sonra doğru olan genetik mesajı verecek, karaciğer de normaleşecektir. Genetikçi bunu başarabilmek için hangi renk bileşiminin ne ile bağlantılı olduğunu bilmek zorundadır. *Super-Sequenzer* işte bu deşifrağı sağlar.

Peki, ne diye bu genetik bakışı gereksiniyoruz? Tann'nın işi ne karışmış olmuyor muyuz böylece? Biz neyse, o değil miyiz?

Çevre etkileri, radyasyon, yanlış beslenmeyle hücrelere sıran kimyasal maddelerin etkisiyle; genetik süreçte kusurlar meydana gelir. Birden oluşan kanserli bir ur, bütün hücrelere yayılabilir. Bu tür kusurlar, kalıtım yoluyla bir sonraki kuşağa da geçer. Hasta insanı iyileştirmekten başka, kusurlu genin sonraki kuşak-

lara geçmesini önlemek istediğimiz takdirde, "ip merdiven"in hangi diliminin yanlış "basamaklar" ürettiğini bilmemiz lâzım. O zaman onanm mümkün olur ve bu her gün olagelmektedir.

Bugün genetik yöntemle hormonlar üretilmektedir. Örneğin, genetik ensülin, genetik yoldan üretilmiş enzimler, proteinler (yumurta akı maddeleri) ve örneğin, etrafa saçılan ham petrolü nötralize eden ya da zararlı bakterileri parçalayan genetik mikroplar vardır. Çok çeşitli tıbbî maddeler, genetik yoluyla üretilmektedir. Bunların arasında enfeksiyon önleyici ilaçlar, vitaminler, antidepresanlar veya kuvvet ilaçları vardır. Yiyecek ve deterjan endüstrileri, çoktandır genetik enzimlerden yararlanmaktadırlar; ama tüketici bunun farkında değildir. Taşlanmış kumaştan kot pantolon giyen hangi genç, bu taşlanmış efektinin genetik yöntemle üretilmiş bir enzimden ileri geldiğini bilir? Gen süpermarketleri almış yürümüştür. Böylece yeni bir meslek ortaya çıkmaktadır: Gen şifacılığı.

Bu Dünyadan Değil

Ama "ip merdiveri'e asla atalanımızdan kaynaklanması mümkün olmayan, giderek daha fazla genetik mesajlar takılı olunca; genetikçiler kendi kendilerine ne gibi sorular soracaklardır? Elde karşılaştırma malzemesi vardır ne de olsa: Akrabalanımtz goriller, şempanzeler, orangutanlar ve başka maymun türleri hâlâ dünyamızda yaşıyorlar. Hangi gen diliminin insanda konuşma merkeziyle ilgili olduğu, kesinlikle saptandığı, sonra da karşılaştırma malzemesi yoluyla ilgili gen dilimlerinin *birdenbire* ortaya çıktıkları kanıtlanırsa, ne yaparız? Yani bu gen dilimlerinin sürekliliği olan bir evrimin ürünü olmadıkları anlaşılırsa demek istiyoruz. Yani "ip merdiven"e aniden eklenmiş gibi ortaya çıkarlarsa?

Karşılaştırma malzemesi olarak elde yalnız maymun türleri değil, dünyanın dört bir köşesinden getirilmiş mumyalar da vardır. İnsandaki DNA'lann deşifre edilmesi, insanın ve her türlü in-

sanguin, bunları gereksinmedikleri için asla geliştirmiş olamayacakları mesajları gün ışığına çıkarırsa, nasıl davranınız? Hiçbir dünyasal canlıya uymadıkları için, bu dünyaya ait olamayacak gen dilimleri elde edilirse ne diyeceğiz? Genetikçiler; "tannların oğulları" olduklarını iddia eden çok iri kafataslı en eski Mısır firavunlarının bu dünyadan kaynaklanamayacak genetik malzeme içerdiklerini, hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde saptarlarsa, nasıl bir tepki göstereceğiz? Yani bu, evrim açısından *ara basamak* olamayacak bir malzemedir. Ve *aynı* genetik malzeme, İnkalar'dan önceki hükümdarlarda, yani "güneşin oğulları"nda belirtilirse ne diyeceğiz? Bilgilenme yürüme bantında duruyoruz bir kere ve artık bir daha aşağıya atlayamayız. Biz daha hedefe varmadan bir Big Bang (Büyük Patlama) olacak: İnsanın zekâya ulaşması açıklığa kavuşacak. Bu kavrayış da bir tür Kıyamet Günü'dür.

İnsan Genomu'yla mümkün olan, hayvanlar için de geçerlidir. Son birkaç yıldır *dinozorlar* fazlasıyla gündemdedir. Oysa pek çok kişi "dinozor'un ne olduğunu bilmez bile. 1841 yılında İngiliz zoologu Richard Owen, sürüngen benzeyen bazı hayvanların kemiklerini keşfetmişti. Owen, Yunancadan *deinos* (korkunç, müthiş) ve *sauras* (keler, kertenkele) kelimelerini aldı. Böylece dinozor adı doğmuş oldu. *Jurassic Park* filminden beri de dinozor türünün niçin neslinin tükendiğine dair, sürekli yeni kanıtlar duymakta ve okumaktayız? Sonu görünmeyen bir öykü.

İki yüz milyon yıl önce dünyada çeşit çeşit soryenler (dev kelerler) yaşıyordu. Örneğin on iki metre uzunluğundaki etobur canavar spinosor vardı. Bu canavar Mısır'da yaşıyordu. Dikenli ve pul pul zırlı Kentruosor da vardı. Suda yol alan güçlü kuyruk yüzgeçli ve küçük kafataslı plesiosor veya otuz metre uzunluğundaki ve on iki metre boyundaki brakiosor vardı. Aralarında uçanlar da bulunan soryenlerin, yüze yakın türü sayılmıştır. Sonra, yaklaşık altmış dört milyon yıl önce, çeşitli soryen türlerinin apansız nesilleri tükendi. Üstelik yalnızca soryenleri yere vuran salgın bir hastalık patlak vermiş gibi, bütün kıtalarda olageldi bu. Soryenlerin tükenmesiyle ilgili olarak, ikide bir de yeni teoriler öne sürülmektedir. En yenisine göre, neden, bir meteorun dün-

yaya çarpmasıdır. Olabilir tabî, ama niçin başka çok eski hayvan türleri değil de, yalnız soryenler etkilendi?

Jurassic Park filminde milyonlarca yıldan beri bir kehribar külçesinin içinde hapsolmuş bir sineğin mide içeriği alınmıştı. Sinek, ölümünden kısa zaman önce bir soryeni soktuğundan, midesindeki kalıntılarda birkaç kalıtım maddesi kırıntısı bulunuyordu. Birkaç işlem derken -BAM!- yine canlı soryenler. Bu olay hayal dünyasında, hattâ teoride mümkün olabilir, ama başlangıç olarak sivrisineğin midesindeki birkaç kırıntıdan daha fazlasına gerek vardır. Bir soryen için, bir yapıtaşı başına yaklaşık elli bin gen gereklidir. Bunlar ise bilim adamlarının emrine amade değildir, meğerki onlan küçük bir kuşun içinde bulsunlar.

Jurassic Serçe

Münihli paleontolog Dr. Peter Wellnhöfer, taşlaşmış çok eski bir kuşu, *arkeopteriks'i* inceledi. Bu kuş yaklaşık yüz elli milyon yaşı ve kırk santim uzunluğundadır, fiyatı da sekiz milyon mark. Çünkü bütün dünyada topu topu yedi tanedir. Bu da fiyatı yükseltiyor tabî. Dr. Wellnhöfer kuşun dişlerinin arasında, başka bir canlıya ait üçgen biçimli kemik parçaları keşfetti. Bu canlı, etobur dinazor *allosaurusim*. Dr. Wellnhöfer böylece serçeden kondor'a varıncaya kadar çeşitli kuş türlerinin, dinazorların soyundan geldiklerine kanaat getirdi.

Bugüne kadarki öğretilere göre, kuşlar sürüngenlerin soyundan oluşmuştur. Hangi öğretinin doğru olduğu hakkında bir yargıya varamam, ama kuşlar gerçekten soryenlerin soyundan geliyorsa, her serçede soryenlerin kalıtsal malzemesinden bulunması gerekir. Zeki genetikçiler belki o zaman bütün soryen türlerinin niçin dünya yüzünden kaybolmalan *gerektiğini* keşfederler. Niçin gerekmişti? Belki de dev tarihî hayvanlar -bitkileri ve hayvanlar- özetle her şeyi yiyip tüketecekleri, böylece insanların evrimini olanaksız kılacakları için, dünya için bir tehlike

oluşturuyorlardı. Belki de *birisi*, dünyamız gibi ideal -ne fazla sıcak, ne de fazla soğuk- bir gezegenin, zekâ ve araç gereç yapımı için hiçbir yetenek sergilemeyen budala dev yaratıkların pençesine düşmesini engellemiştir. Belki, belki... Genetik bilgiler, on yâşındaki bir çocuğun önüne konulan bir tarih kitabına benzer. Çocuk kitapta daha önce hiç bilmediği, aklına dahi gelmeyecek resimler ve açıklamalar bulur. Ve hiç sorulmayan sorulara gayet net yanıtlar, birdenbire karşısındadır.

İnsanın bilinci acaba nasıl oluşmuştur? Birleşik Amerika'da Princeton Üniversitesi'nin psikoloji profesörlerinden Dr. Julian Jaynes on yedi yıl önce bu soruyu ortaya atmış, fakat fikirleri meslektaşları tarafından kuşkuyla karşılanmıştı. Bilinç mi? Bu, evrim sırasında ortaya çıkmıştı. Sahi mi? *Biz olduğumuzun* ne şekilde *bilincine* vardık? Bir hücre kümesi, varlığının bilincinde midir? Bir balık, türdeşlerinin bilincinde midir, yoksa büyük balık ne yaptığının *bilincinde olmadan* küçük balıklan yiyor mudur? Bilincin reflekslerle, korkuyla ve kuyruk sallamakla ilgisi olmadığı gibi; bilinç, bütün düşünce süreçlerinin toplamı da değildir. Deneyim de, öğrenmek gibi bilinci etkilemez. Bir elektronik beyine ne kadar veri yüklerseniz yükleyin, bilinç sahibi olamaz. Jaynes'e göre:

"Bilinçli sürelerimiz aslında sandığımızdan çok daha kısadır. Bunu kavramak güçtür. Çünkü, kendi kendimizin bilincinde *olmadığımız* gibi, saniiyelerin de gerçek anlamda bilincinde değiliz. Bilincimiz; işte bu boşlukların üstüne sanki geniş ilmekli bir ağ gibi yayılmakta, bu ise aldatıcı bir yoğunluk ve süreklilik hissi yaratmaktadır. Bilinç yokluğunu, cep fenerinin ışığının *aydınlatmadığı* karanlık bir odadaki cisimlere benzetebiliriz."

Öyleyse bilincin önemi nedir? Nasıl oluştu? Bu soru da matematik yeteneklerinki gibi yanıtsız kalmıştır. Dünyamızdaki bütün hayvanlar arasında, yalnız insan, matematik bilgilere sahiptir. Birbirimizle hesaplaşmak veya mal alışverişi gibi işler için saymak zorunda olmamız yolundaki mantığı öne sürmek, yanıtı sorunun başına geçirmek demektir.

Önce yeteneğin var olması lâzım, saymak *sonra* başlar. Hayvanların ayaklan ve pençeli kavrama organları vardır. Öyley-

ken lokmalarını ayak parmaklarının yardımıyla saymak, şimdiye kadar hiçbir köpeğin aklına gelmemiştir. Oysa matematik yetenekleri her bilimin ilk şartıdır. Matematik olmadan hiçbir şey hesaplanamaz ve hiçbir şey karşılaştırılmaz. Bu soruyu ele alan Dr. Max Flindt, konuya bir örnekle açıklık getiriyor:

"Yüksek matematik yetenekleri olmadan, gök cisimlerinin hiçbirine ayak basamazdık. En yüksek matematik kesinlik olmadan; bir uzay gemisiyle aya ya da Mars'a gitmenin ve geriye dönmeyenin olanaksız olduğunun, sokaktaki adam farkında değildir. Aynı şey, uzay mekikleri ve uzaya gönderilen uydular için de geçerlidir. Mekikğin dünya atmosferine girişinin kesin açısının hesaplanması, bunun en seçme örneklerinden biridir. İnsan hayatları, ne de olsa bu açı hesabına bağlıdır. Mekikğin atmosfere giriş açısı fazla dik olursa, hattâ derecenin kesiri kadar bile gereğinden dik olursa, uzay gemisi içindekilerle birlikte yanıp erir. Yok açı fazla yassı olursa, uzay gemisi atmosferden seker ve uzaya savrulur. Bu durumda da mürettebat yok olur. Bütün bunlar evrimle ilgilidir. Şöyle ki; hiçbir yeteneğin *herhangi bir zamanda* gerekli olmadıkça *kendiliğinden* gelişmemesi, evrimin ilkelerinden biridir. Ama ilkel insanın hayatta kalması için, matematiğin niçin zorunlu olmasının gerektiği konusunda, hiçbir zorlayıcı neden yoktur. Her türden hayvan pekâlâ matematiksiz hayatta kalıyor ne de olsa. (Koku alma duyusu zorunlu-matematik hayır!)

Buna karşın, uzayda matematiksiz hayatta kalmak olanaksızdır. Ve dünyasal uzay yolcuları için geçerli olan, uzaydan gelenler için de aynı derecede öyledir. Dünya eskiden eğer uzaydan gelenler tarafından ziyaret edildiyse, bu ziyaretçilerin matematiğe egemen olmuş olmaları gerekir. Bu nedenle içimizde var olan matematik yeteneğini, *yalnızca* dünyasal olmadığımızın kanıtı olarak görüyorum.

İşte böyle. Tanrılar insanları, kendilerine model olarak yaratmışlardır. Ve biz daha sorulan ortaya atmadan, yanıtlan genlerimizde buluyoruz.

Yapay Zekâ

1993 yazı başlarında Yukan Avusturya'nın başkenti Graz, garip bir topluluğu buluşturuyordu. Birkaç yüz bilgisayar uzmanı *Ars Electronica* için oradaydılar. Bu, her yıl tekrarlanan alelade bilgisayar fuarlarından değildi. Linz'de konu, yapay bir yaşamdı (Amerikancada Artificial Intelligence, AI). Frankfurt Enstitüsü'nden Bayan Ulrike Gabriel, burada güneş tarafından güdülen hamamböcekleriyle bir gösteri yaptı. Işık sensorlarının güttüğü yapay böcekler yerde dolanıyorlar, küçük gruplar halinde toplaşıyorlar, karşılıklı koklaşıyor ya da bir engelle karşılaştıklarında ani olarak arkaya doğru yer değiştiriyorlardı. Bütün bunlardan amaç neydi? Hamamböceklerinin içindeki elektronik, *bilgiler derlemek* durumundaydı.

Bunun nasıl işlediğini Tom Ray, *Tierra* (Dünya) adlı bilgisayar programıyla gösterdi. Yüz emirden, kendini ikiye katlayan DNA'ya benzer elektronik bir zincir oluşturdu. Yirmi dört saat sonra bir tür biyotop ekranı meydana gelmişti. "Zincir ilkönce hızla çoğalmış ve patlar gibi yayılmıştı. Sonra ilk mutant'lar (değişime uğramışlar) ortaya çıkmıştı. Onlar da çoğalmak ve öncellerine kendilerini kanıtlamak durumundaydılar." *Der Spiegel*in bildirdiğine göre, sonradan, emirlerin yalnız yarısını ileten bilgisayar parazitleri türedi. Bu asalaklar bilgisayar programının içine dalıp bunların üreme şifresini kullandılar. Elektronik o zaman, bir bağıklık sistemiyle kıyaslanabilecek, korku verici savunma reaksiyonları geliştirdi. Bunlar, ilk programı mahvetmelerinden önce bilgisayar virüslerini bloke ediyorlardı. Ve tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, parazitler nüfusu köktü ve oyun yeniden başladı; ama bu kez parazitlerle ilgili deneyimlerle zenginleşmiş olarak. Bilgisayar kendi kendini aşlamıştı.

Deneyler yapay zekânın ve yapay yaşamın mümkün olduğunu gösteriyor; ama bilinç nerede kalıyor? Bu, duygularla da oynayan canlılara özeldir. Duygular, hormonlar tarafından güdülen bedensel durumlara bağlıdır. Hormonlar ise, algılanmamız ve

duyu organlarıyla kişisel deneyimlerimizin bir karışımı tarafından harekete geçirilirler. Buna karşın, yapay zekâ hormon falan tanımaz. Gerçi bilgi (ve deneyim); değiş tokuşunu ve bunlardan doğru sonuçları çıkarmayı (öğrenmeyi) hem de yıldırım hızıyla başarır, ama *hissedemez*. Bunun için ona bir de *duygulu beden* vermemiz gerekirdi.

Bir bilgisayarın beyniyle sofistike cipleri; çevrenin etkilerine, dumana, neme, ısı dalgalanmalarına, darbelere, içine yabancı cisimlerin veya hayvanların girmesine (örneğin bir karınca, devreleri allak bullak ederdi) karşı öylesine duyarlıdır ki, bu bilgisayar beyninin bir mahfazayla korunması gerekir. Türlü canlılarda da durum farklı değildir. Beyin, kafatasını oluşturan kemiklerin arasında korumaya alınmıştır. Bilgisayar, enformasyon verileri ve enformasyon değiş tokuşuyla, tıpkı canlılarda olduğu gibi bilgisini artırmaktadır. Ve bu binlerce yıl sürebilecektir.

Tarihten alınmış bazı rakamlar bunu kanıtlıyor. İnsanların dili, yaklaşık 30 000 yıl önce gelişmiştir. İlk iletişim aracıydı bu. En eski kaya resimleri yaklaşık 13 000 yaşındadır. Onlar da ilk *optik* iletişim aracıydılar. İlk yazı olsa olsa 5000 yaşındadır, 3000 yıl önce de insanlar duman işaretleri, ateş ve yansımalarla ilk uzun mesafeli iletimi keşfettiler. Matbaacılık keşfedileli 500 yıl oldu, geçen yüzyılda ise telgraf buna katıldı. 100 yıldır sinemada canlı resimleri seyrediyoruz, 30 yıldır ise herkesin alabileceği bilgisayarlar var.

On sekizinci yüzyılın saygın bir bilgini, yaklaşık 200 kitap taniyordu, mesleğinin güncel konumunda kalmak için, pek az meslekî yayını izlemek zorundaydı. Bugün dünya yüzünde 300 binden çok gazete ve dergi yayımlanıyor, buna hadsiz hesapsız radyo ve televizyon yayını da ekleniyor. Her yıl sel gibi akan meslekî dergiler, doktora tezleri ve kitaplar ise bu sayıya dahil değil. Yalnızca Washington'un Kongre Kütüphanesi'nde 100 milyon belge yer alıyor. Dünyadaki bütün öbür kütüphanelerindeki-leri de hesaba kattığımız takdirde, bu sayı bir milyara yükselir.

Hiçbir insanın bu bilgi taşkınıyla başa çıkamayacağı, apaçık ortada. İnsanın hayat süresi kadar, beraberimizde sürüklediğimiz yüz milyar beyin hücresinin kapasitesi yeterli olmayacağı için de,

insanların derlediği bilgileri beynin dışında depoluyoruz. Gelecekteki kuşakların daha az öğrenmeleri, ama buna karşın, gerekli bilgilere nasıl ve nerede ulaşacaklarını bilmeleri gerekecektir.

Uzaydan gelen canlılar için de durum farklı olmasa gerek. Onların da ya bizler gibi beyin hücreleri vardır, dolayısıyla da bunların bilgi depolama kapasitesi sınırlıdır; ya da bu canlılar bir tür kompüterize robotturlar ve gerekli bilgileri her an daha büyük bir bilgisayardan çekebilirler. Üçüncü bir varyant, ikisinin bir sentezidir. Organik bir varlığın oluşması sağlanmakta ve tâ başından beri bunun -sadece küçük bir bölümü kullanılan- dev bir beyin kapasitesine sahip olması sağlanmaktadır. Acaba niçin? Bir bilgisayarın yanm yüklü program hazinesinin, yeni bilgiler yüklenme kapasitesi vardır. İnsanın yüzde 20 oranında yüklü beynine de, hedefli olarak bilgiler yüklenebilir. Tannlar öyle isterlerse tabî.

Görünüşe bakılırsa, istiyorlar, ben de böylece bu gözlemlerimin özüne yaklaşıyorum. Bundan önceki kitabımda bazı UFO olaylarını tartışmaya açmış ve "kaçırılma" konusuna da değinmiştim. Şimdi nelerin söz konusu olduğunu ister istemez tekrarlamak zorundayım.

Akıllan Başlarında Değil mi?

Son otuz yıldır uzaylılar tarafından kaçınıldıklarını, tıbbî muayeneden geçirildiklerini, hatta cinsel organları bölgesinde tacize uğradıklarını ısrarla iddia eden insanlar çıkmaktadır. Bu tacizin anlamı şehvet ya da tecavüz değil, sadece laboratuvar araştırmasıdır. Kaçırılanlar arasında bulunan erkekler, kendilerinden sperm örnekleri alındığını; kadınlar ise kendilerine gebelik testi yapıldığını, rahimlerindeki embriyonun emme yöntemiyle alındığını, hattâ yapay olarak gebe bırakıldıklarını ileri sürmüşlerdir. Sonuncu olaylarda gelişen cenin haftalardan sonra ameliyatla çıkarılmış bulunuyordu.

Aklı başında hiç kimse bu haberleri ciddiye almamıştı. İnsanların cinsel düşleri, gizli arzulan ve fantezileri hakkında az şey bilinmiyordu ne de olsa. Bir de aldatıcı gebelik diye bir şey olduğunu doktorlar çok iyi bilirler. Ayrıca, doğal yoldan gebe kalan, fakat babanın kim olduğunu açıklamak istemeyen bekâr kadınlar da vardır. O zaman ETlerden yararlanarak işin içinden sıyrılmak onların kolayına gelir; hikâyelerine kimse inanmasa bile. Bu kadınlar kendilerini *özel bir vaka, seçilmiş* ya da *lekesiz döllenmeyle gebe kalmış* olarak hissederler. Son otuz yıl süresince bu anlatılara hep gülerdim. ETlerden gebe kalmak ha! Uzaydan gelenler için sperma örnekleri mi? Ha, ha! Bu saçmalan düşünmeye vaktimi harcamadım bile. Uzaylılar, dünya insanlarından aldıkları genetik malzemeyle ne yapacaklardı? Bu bana, itiraz etmeme bile değmeyecek kadar saçma görünmüştü.

Ama görünüşe göre benimkisi ukalalıkmış. Çünkü aptalca görünen, geçmiş birkaç yılın içinde yöntem haline geldi. Amerikalı yazar Budd Hopkins, 1987'de uzun yıllara yayılmış araştırmalarının sonuçlarını açıkladı. O sırada çok sayıda bilgin de yanındaydı. İnceleme konusu edilen kimseler -kısmen hipnoz halindeyken- kalıtım malzemelerinin nasıl gaspedildiğini anlattılar. Aynı kişinin yıllar içinde üç kere incelendiği olaylar vardı: Erinlik döneminde, delikanlıyken ve otuz beş yaşında bir yetişkinen. *Eğer bu doğruysa, -ve ben bunu kaydı ihtiyatla yazdım-* söz konusu olay, ilgili kişinin uzaylılar tarafından *işaretlendiği* anlamına gelir. Aynen bizlerin göçmen kuşları, yunusbalıklarını ve ayılan işaretlememiz gibi.

Hopkins'den kısa bir süre sonra, başka yazarlar da benzeri ürpertici haberlerle ortaya çıktılar. Bunlara göre, yalnız tek tek kişiler değil, bütün aileler "garip ışıklar" tarafından açığa çekilmişti. Kurbanlar çiğ bir ışıkla aydınlatılmış odalarda havada duruyorlardı, erkeklerin tüm jenital bölgesine (yalnız penise değil) "lastiğe benzer" bir madde geçirilmiş, adamlar "emme hareketleri" hissetmişlerdi. Başka olaylarda "çok güzel bir kadın" tarafından cinsel bakımdan uyarılmışlar, hattâ kadın onlarla ilişkiye girmişti.

O günden beri, tanıdık çevrelerde, her ne zaman "kaçınma" konusunu açsam, kahkahalar başlıyordu. Aklımız, ETler ta-

rafından kaçırılmayı kabul etmez, onlar tarafından yapılan sperma alımlarını ve yapay döllemeleri ise büsbütün etmez. Bütün bunlar bize fazlasıyla suni görünüyor. UFO'lara genelde inanmayanlara ne dersiniz deyin, fikirlerini değiştiremezsiniz. Onlar, beyinlerinin gri hücrelerini bu tür çevre kirliliğiyle yormak istemezler. UFO'lara *karşı* olan görüşleri bilirler ve UFO diye bir şey olmadığına, olamayacağına kesinlikle inanmışlardır. UFO'lara karşı, onlara telkin edilen blok tamdır. UFO'ların varlığına az çok akıllı yatanlar bile, kaçırılma olaylarını gülünç ve de yalan saymaktadırlar. Eğer var olsalar bile, UFO mürettebatlarının bu türlü davranmalarına bir neden görmemektedirler.

Korkarım ki düşüncelerimizi tümüyle değiştirmek zorundayız. Bunun ise; beynimizle, gri hücrelerin kapasitesiyle, genetik müdahalelerle, aynı zamanda da *tanrıların peygamberleri*yiz birlikte dönüşleriyle çok yakından ilgisi vardır.

Doğa bilgini Dr. Johannes Fiebag, Almanya, Avusturya ve İsviçre'deki yeni kaçırılma olaylarını incelemiştir. Bunların arasında Berlinli Maria Struwe olayı da vardı. Fiebag onun "güzel bir kadın", aynı zamanda da "zeki, dikkatli ve eleştirici" olduğunu yazıyor. Bütün bu olaylara korkmadan, fakat araya mesafe koyarak bakmaktaydı. Maria Struwe bir düşünüyü anlatmıştı, aynı zamanda bunun bir düş olamayacağını biliyordu. Bir tür ameliyat masasının üstünde yatıyordu. Sağında ve solunda koca kafalı ve iri gözlü, küçük yapılı yaratıklar duruyordu. Bayan Struwe, o sırada üçüncü çocuğuna hamileydi. En azından öyle olduğunu sanıyordu. Önceki doğumlarından, hamileliğin belirtilerini çok iyi tanıyordu, ayrıca bir jinekologa da danışmıştı.

O sırada, yabancı yaratıkların yer aldığı o korkunç "düş" olagelmmişti. İri kafalı yaratıklar Bayan Struwe'nin rahminden embriyonu almışlardı. Kadıncağız, korkunç karabasanlar görmüşçesine, terler içinde kendi yatağında uyanmıştı. Çok geçmeden jinekologunu ziyaret ettiğinde, doktor onun artık *hamile olmadığını* şaşkınlıkla saptamıştı. Eşzamanlı olarak bütün hamilelik belirtileri de son bulmuştu. İki hafta sonra Bayan Struwe iki "et külçesi" düşürüyordu. Bunların meşimenin (dölyatağının) kalıntıları oldu-

ğunu zannettiğinden; garip cisimlerden, tuvaletin içinde suyla akıtarak kurtulmuştu.

Aradan birkaç zaman geçtikten sonra; kan koca Struwe'ler bir kez daha, üçüncü bir çocuk sahibi olmayı arzulamışlardı. Önceki hamileliklerdekini aksine, bu kez tüm denemeleri sonuç vermediğinden kan koca, yapay bir döllenmeye karar vermişti. Bu müdahale 22 Şubat 1988'de yapılacaktı. Jinekologun üstlendiği müdahale, Bayan Struwe'de dayanılmaz sancılara yol açınca; işleme son verilmişti. Gelgeldim, Bayan Struwe, kökeni belli olmayan saydam iki deri parçası düşürmüştü. Derken bir mucize olmuş gibi, Bayan Struwe 12 Mayıs 1988'de, bir kez daha hamile kalmıştı. Böylece 9 Ocak 1989'da üçüncü çocuğu Sebastian'ı dünyaya getirmişti.

Dr. Fiebag, Maria Struwe olayına çeşitli açıklamalar yakıştırmakta, bu arada aşağıdaki senaryoyu öne sürmektedir:

- Bayan Struwe, 1986 yazında hamileydi.
- Hamileliğinin üçüncü ayında, embriyon ETler tarafından alındı.
- Yabancılar, kadına; yeni döllenmeleri önlemesi gereken bir deri aşıladılar.
- Öyle de oldu: Ne normal cinsel ilişki, ne de yapay dölleme başarılı oldu.
- "Plansız olagelen bir olay", bu engelin atılmasına yol açtı.
- Şimdi yeni bir döllenmenin önünde hiçbir engel yoktu. Sebastian yola çıktı.

Bu olay "Olağanüstü Gebelikler" başlığı altında klase edilebilirdi, ama Sebastian olmasaydı. Çocuk, iri kafalı ve iri gözlü yaratıkların görüldüğü garip düşler sayıklıyordu. Sebastian, "kasalar içinde küçük çocuklar" gördüğünü, havada durduğunu, canavarların ise ona "sıvılar içirdiklerini" söylüyordu. Dr. Fiebag, ETnin çeşitli varyantlarını gösteren birkaç deseni çocuğun önüne koyunca; Sebastian, *iri kafalı ve iri gözlü küçükleri* hemen tanıdı. Bayan Struwe öte yandan, çocuğuyla "düş"ünü veya iri kafalı ve çok iri gözlü yabancılarla konuşmadığını tekrar tekrar iddia ediyordu.

Burada neler oluyor? Dr. Fiebag'ın Almanca konuşan bölgelerde tahlil ettiklerini, Profesör David Jacobs Amerika'da yaptı. Jacobs; sperma alımıyla yapay döllemeyi, kaçırma olaylarının asıl nedeni olarak görüyor. Amaç, yan insan, yan uzaylı bir canlının yetiştirilmesi idi.

Olaylar çoğalıyor. Sayıları ise yüzleri değil, binleri buluyor. Hopkins, Strieber, Fiebag ve Jacobs tarafından bu konuyla ilgili olarak yazılmış kitaplardaki örnekler; aysbergin sadece ucunu oluşturuyor. Bütün bunlar, bir modanın görüntüsü mü? Beyinlerde ne gibi bir zihniyet kol geziyor? Birbirini hiç tanımayan ve aralarında kıtalar olan binlerce insana yoksa aynı virüs mü bulaştı? Bütün olayların psikolojik açıklaması olabilir mi?

Her Şeye Rağmen Akılları Başlarında mı?

Sözünü dinlememiz gereken biri, "Hayır" diyor. Yani kaçınılma olaylarının, psikolojik açıdan açıklanabilir olmasının arkasına gizlenip, sonra da bir süper psikolog söz aldığı zaman; gözlerimizi yumup kulaklarımızı tıkayamayız. Dr. John E. Mack, Amerika'nın en ünlü üniversitesi olan Harvard'da psikiyatri profesörüdür. Prof. Mack, üstelik yalnız psikolog ve psikiyatrist değil; aynı zamanda Cambridge Hastanesi'nde uzman hekim ve Amerika'nın ünlü Pulitzer Ödülü'nün de sahibidir. Altmış dört yaşındaki bu bilgin, reklam peşinde koşanlardan olmamıştır. Ama mesleğinin ehli olup, numaraları, yalanları ya da hayalleri çarçabuk yakalayabilmektedir. 1989 Sonbahar'ında Prof. Mack'a, UFO'lar tarafından kaçırılan insanlarla tanışmak isteyip istemediğini sormuşlardı. Gösterdiği tepki, "Onlar akıllarını kaçırmış olmaları!" oldu. Ama sonra, her nasılsa daha önce sözü geçen, *Davetsiz Misafirler* adlı kitabın yazarı Budd Hopkins'le tanıştı. Bu karşılaşma, hayatımı değiştirecekti.

Prof. Mack bundan sonraki yıllarda "ülkenin çeşitli bölümlerinden gelmiş olup, daha önce birbirleriyle hiç teması olmamış"

yüzlerce insanla tanıştı. Ve bu kimseler akıllan başlarında, güvenilir kişiler olduklarından, Prof. Mack'ta meslekî bir merak uyanı. Sonunda yetmiş sekiz kişiyi, mesleğinin tüm inceliklerinden yararlanarak inceleme konusu yaptı. Araştırmalarının sonuçları şimdi dört yüz sayfalık bir kitapta toplu. Adı *Abduction (Kaçırılma)* olan kitabın alt başlığı ise şöyle: İnsanlarla, uzaydan gelenler arasındaki karşılaşmalar.

Prof. Mack'ın meslektaşlarına ve dünyanın tüm şüphecilerine yanıtı, bundan kesin olamazdı. Sonucu kısaca Evet'ti. Uzaylılar buradalar, kaçırdıkları kişilerin anlattıkları ise uydurma değil. Sperma emişleri, yapay döllemeler ve embriyon hırsızlıklar gerçekten olmuştur ve kurbanların psikolojik kökenli kuruntularından da kaynaklanmıyor. Harvard'lı bilgin, "Anlaşıldığına göre, zeki canlılarla kaynaşan ve kendi kendimiziyalıttığımız bir evrenin parçasıyız." diyor.

Kaçırmalar hep aynı modele göre uygulanmaktadır. Aşırı irilikte ve yukarıya doğru çekik gözleri olan, grimsi derili, küçük yaratıklar; duvarların içinden geçmiş gibi, birdenbire yatak odasında peydah olmaktadır. (Otomobil içinden kaçırılma olayları da görülmüştür.) Yabancı yaratıkların küçük burun delikleri ve ince dudaklı minik ağızları vardır. Çoğu kez dışarıda garip ışıklar göze çarpmaktadır. Kaçırılan insanlar korku duymakta, paniğe kapılmakta, büyük bir dehşet yaşamaktadırlar. Ancak sakinleştirilmekte, karşı koyamaz duruma getirilmekte, âdeta felce uğratılmaktadırlar. Bundan sonra pencereden ya da balkon kapısından dışarıya doğru ürkütücü bir uçuş başlamaktadır. Bazı kurbanlar, bu arada kendilerini ışınlanmış hissetmelerine karşın, hava cereyanının ve gecenin serinliğinin farkındadırlar. Kurbanlar bundan sonra o yakınlarda bir yerde park etmiş bir uzay gemisine alınmaktadırlar. Bu uzay gemisinin, teknik alıcılardan tarafındangörülemediğini söylemeye gerek yok. Bazı kaçırılanlar, duvarın içinden yabancı cismin içine ulaştıklarını sanmışlardır. İçerisi aydınlıktır. Kaçırılanlar bir tür ameliyat masasına yatırılmakta ve tarif edilmesi güç gereçlerle muayene edilmektedir. Onlardan saç ve deri örnekleri alınmakta, vücutlarının deliklerine ince iğneler ve başka cisimler sokulmaktadır. Ameliyat masasının etrafında

grimsi küçük yaratıkların birkaç tanesi durmaktaysa da, içlerinden yalnız bir tanesinin başdoktorluk işlevi bulunmakta, bir ikincisi ise "tercümanlığı" üstlenmektedir. Bu arada bildiğimiz şekilde konuşulmamakta, yabancılar telepati yoluyla anlaşmaktadırlar.

Kaçırılanların kaçırılardan gördükleri muamele, çok tatsız olabilir ve iğrenç olarak tarif edilmektedir. Yabancılar beyindeki ağrı merkezini nötralize ettiklerinden, genelde bedensel acı duyulmamaktadır. Sevimsiz müdahaleden sonra, taraflar arasında çoğu kez bir diyalog sürdürülmekte, kaçırılanlar, davranışlarını kurbanlarına bölük pörçük açıklamaya çalışmaktadırlar. Bazı kaçırılanlara; bu arada bir sınıfın içinde yüzen, raflar dolusu canlı embriyon gösterilmiştir. Kaçırılanlar, bundan sonra geldikleri yoldan tekrar evlerine ulaşmışlardır. Arada bazı anzalar da görülmüş, kurbanlar kendilerine yabancı bir çevrede uyanmışlar ya da arabalarıyla birlikte birkaç yüz kilometre uzağa bırakılmışlardır.

Bu tüyler ürpertici olayların, sadece düş ya da hayal ürünü olabileceği söylenmiştir. Ama az çok zeki bir hayvanın, biz insanlar tarafından benzer bir muameleye uğratılması durumunda, neler hissedeceğini hiç düşündük mü? Bu hayvan, türdeşlerine macerasını anlatabilmiş olsa, ona inanırlar mıydı?

Kaçırılanların anlatılarının, gerçekten de tüyler ürpertici bir yanı vardır. Bunlan, akıl ve mantığın kriterlerine dayanarak geçersiz kılmaya çalışmaktayız. Bu arada akıl ve mantığımızın günümüze bağımlı olduğunu unutuyoruz. Sesten hızlı uçak, radyo yayını, vücudun içinin görülmesi sağlayan bir röntgen cihazı, koca koca kentleri bir anda yok eden hidrojen bombası; büyük dedelerimizin zamanında akla sığmayan, mantıksız şeylerdi. Bundan daha elli yıl önce, bir bilgine nötron bombasını anlatamazdınız. Böyle bir şey olamaz, diyecekti. Silahlar enerji salıverirler, kontrolsüz kalan enerji ise çevreyi mahvederdi. Oysa nötron bombası, hedefli olarak yalnız organik (canlı) dokuları yok eder, zırh levhaları veya beton yapı gibi başka materyalleri zarar vermeden bırakır. Hayır, günümüz akıllı veya günümüz mantığıyla, bu insanların kaçınılması olayına açıklık getiremeyiz.

İri gözlü ET'ler, gelecekte gelen yolcular mı? Grafiker, geleceğin canlılarıyla bir gen birleşimini böyle tasavvur ediyor.

İşaretlenmiş İnsanlar

Kaçırılma olaylarının, en azından birkaçının olası görülmesine neden nedir? Bir kere, birbirlerini tanımayan, bu konuda kitap okumamış, video ya da sinema filmi seyretmemiş olan insanların çokluğu. Dahası, farklı ülkelerin ve kıtaların insanların uyuşan ifadeleri var. Embriyonlar normal yoldan düşmeyip ya da düşürülmeyip tüyler ürpertici şekilde rahimlerinden kopanıp alınmış binlerce kadın... Ortada, izah edilemeyen ve hiçbir dünyasal doktorun üstlenmediği müdahalelerin izleri ve kaçınılmış çeşitli kurbanların vücudundan ameliyatla çıkarılmış minik yabancı maddeler de var.

Prof. Dr. Mack, kitabının (Amerikan baskısı) 42. sayfasında, kurbanların vücutlarından çıkarılmış olmaları gereken bu minik metal ya da fiberglasa benzer cisimlerin birçoğundan söz ediyor. Bu iğnemi küçük "implanflardan (vücuda tedavi amacıyla yerleştirilen sert madde) biri, bir erkeğin penisinde; bir diğeri ise, yirmi dört yaşındaki bir kadının üst burun bölgesinde bulundu. Garip "implanflar her ne kadar kimyasal ve fiziksel açıdan incelendilerse de; görevlerinin ne olduğu bilinmediğinden, bunun bir yaran olmadı. Küçük cisimlerin analizi, gerçekten garip kanşımalar ve alışmalar ortaya çıkardı; ama bunlarda iç vasıflarını ele veren hiçbir şey bulunamadı. Bu; doğada yaşayan bir ayının, kulakmemesini bir halkayla işaretlememize benzer. Başka hayvanlar bu halkayı görür ve koklarlar; fakat neye yaradığını bilmezler. Sadece halkanın varlığıyla uzlaşmaları gerekir, ama bu arada bilgileri artmaz.

Bizim için de durum aynıdır. Ama gerçekten öyle midir? Yaklaşan paniği engeller ve kavrayış yeteneğimizle günümüz mantığına danışsak; bu, hiç değilse, olayların sınırlı bir analizine yeter. EPler ne de olsa kaçırdıkları kurbanlardan bazılarıyla konuşmuşlar, onlara korkunç davranışlarını açıklayacak ipuçları vermişlerdi.

Örneğin, gezegenimizin bir felâketin eşiğinde olduğu iddia edildi. Bu felâketi haber veren işaretler, çelişkili ve belirsizdi. Ayrıca, insan olarak davranışımız rayından çıkıyordu. (Uzaylı gözlemci Yaxlipoo'nun daha önce verilen raporuna bakın.) ETler sonunda, bilimde çarpıtılmış bir "nedensellik ilkesinin" geliştiğini, yani biz normal vatandaşların mantık olarak değerlendirdiğimiz şeyi bildiriyorlar. Bilginlerin bize ilettikleri bilim tablosu, meğer kısmen yanlışmış. (Soy öğretisini ve dinsel bilimleri düşününce, buna hiç şaşmıyorum!) Yanlış bilim tablosunun etkisiyle, çarpık bir bilinç geliştiriyoruz: Hasis ruhlu ve benîçinci davranıyor, kendimizi evrenin biricik merkezi olarak görüyoruz.

Bir Truva Atı

Bütün bunlara karşı; armut kafalı ve siyah, kivi gözlü, çirkin uzaylıların, bir tek reçetesi vardır: Günümüz insanı bir işe yaramadığına göre, bir meleze gerek var! Genetik temelimiz gerçi yaşıyacaktır ama, ancak onların genetik malzemesiyle kanşmış olarak. Tüyleler ürpertici bir tasanm.

Minik, yank ağızlı ve lastiğimsi, gri derili yabancıların; kaçır-dıkları insanlara yaptıkları, bizim değer yargılanmıza göre cinayettir. Adam kaçırmak büyük suçtur, kitle halinde cinsel tecavüzler de öyle. Burada insan hakları korkunç derecede zedelenmekte, izin verilemez cerrahi müdahalelerde bulunulmakta ve ilgili kimseler düşünce kontrolüne ve beyin yıkamasına maruz kalmaktadırlar. Gri ETler, duygulanmızı ve yasanamızı zerrece umursamamakta, bize değersiz birer hayvanmışız gibi davranmaktadırlar. Bizi "implanflarla işaretlemekte, işaretlenmiş insanların denetlemekte, davranışları, amaçlar ve menşeleri hakkında mantıklı veya kanıtlanabilir bilgi vermemektedirler. Amerikalı yazar John White, durumu şöyle özetliyor:

"İnsan kaçıran yabancılar, daima karanlığın siperinden gelmektedirler. Bizi niçin kaçırdıklarını, hiçbir zaman kesin olarak

açıklamamaktadırlar. Bütün bunlar, bana Truva Atı gibi kuşkulu görünmekte olduğundan, kaygılanmı ifade etmek zorundayım. Yabancılar değiştikleri, gün ışığında ortaya çıktıkları ve iyi niyetlerine bizi inandırmak için amaçlarını açık seçik açıkladıkları takdirde; onlara, 'İnsan toplumuna hoş geldiniz' diyeceğim. Bu olmadığı takdirde, onlara; kendilerine iyi süsü verseler de, gerçekte kötülüğe meyleden kurnaz ve haydutsu yaratıklar gözüyle bakacağım. Ve sonunda; fiziksel ya da parafiziksel ya da metafiziksel olarak meydana çıkmaları bu sonucu etkilemez."

Gerçekten de uzaylılar, iyi niyetlerine inanmamızı hiç de kolaylaştırmıyorlar. En az otuz yıldan beri, belgelenmiş kaçırma olayları görülmekte, ancak yöntem ve muayenelerin biçimi hiç değişmemektedir. Kaçınlan kurbanlara alışılagelmiş bir programa göre davranılmaktadır; sperma örneği ve embriyon alımları belli bir yöntemle göre olagelmektedir. Dünyadaki hiçbir yüksek tıp okulu, insanları aynı şekilde muayene etmeye gerek görmezdi. En çok yüzüncü örnekten sonra sonucu biliyoruz; meğerki her insanda, *farklı* şekilde var olan bir şey arıyor olalım.

Doğrusunu isterseniz; insan türü, robotlardan oluşmamıştır, hepimiz türümüzün eşsiz örnekleriyiz, birbirimizden farklıyız. İçimizden hiç kimse; komşusuyla aynı anılan, aynı duygulan paylaşılmamaktadır. İnsanlar birbirlerine benzeyebilirler; ama bireysel parmak izleri kadar birbirlerinden farklıdırlar. Her insan; farklı kişisel deneyimler yaşar, farklı acılar çeker, farklı sever, farklı müzik türlerine düşkündür, başka başka gazeteler okur, başka başka radyo programları dinler. Her biri; şunu kabul etmeye, bunu reddetmeye, şunu iyi, bunu kötü bulmaya hazırdır. Ve yalnız damak zevkinden de söz etmiyorum. İnsanoğlu her ne kadar sıra malıysa da, bireyci olarak kalmaktadır.

Uzaylıların aradıkları bu mu? Farklı eğilimlerimiz mi onları ilgilendiriyor? Yeni bir ırk oluşturmak için mi, binlerce ve binlerce insana, sperma çeşitlerine ve embriyonlara gereksinme duyuyorlar? Ya da içinden kendi görüşlerine göre *en iyisini* süzmek için, muazzam bir karşılaştırma materyali mi arıyorlar? Bu soruların yanıtını ne ben biliyorum, ne de öbür araştırmacılar; ama bu, yabancıların caniyane davranışlarını değiştirmiyor.

Gri ETlerin, teknik alanlar ve telepatide bizden üstün olan ve genetik bir tazeleşmeyi gereksinen yozlaşmış bir ırk olduklarını kabul etsek bile; bunu iznimizi almadan yapmalarına razı olmamalıyız. Ne de olsa; bizler de zeki yaratıklarız, matematik biliyoruz, bilimsel başarılarınızı sergileyebiliriz ve gerçekten dev kültür hizmetleri başardık. Biz de birileriyiz ve aptal bir hayvan muamelesi görmeye göz yumamayız. ETlerin saldırgan davranmalarını ve gelişmemizle düşünce düzenlerimize saygı göstermelerini anlayışla karşılıyorum. Bizi şimdiye kadar paniğe kapılmış civcivlere benzetmedikleri ve şoke etmedikleri için, minnettarlık duyuyorum. Ama ilk kaçırma olaylarının üzerinden onlarca yıl geçti ve bu karabasana sona erdirip insanları aydınlatmanın çoktan zamanı geldi.

Biz insanlar, bundan sonra, uzun yıllar boyunca; karanlıklar içinde sürüklenmeyi ve reşit olmayan yaratıklar gibi muamele görmeyi istemiyoruz. O tarihlerde ETlerin gerçek olduklarını düşünmek; akılsızlık, hattâ budalalık sayılıyordu. Ama aradan geçen zaman içinde, her iki Amerikalıdan biri, Brezilyalıların ise üçte ikisi UFO'lara inanmaya başladı. Fransa'da daha üç yıl önce, gençlerin yüzde 45'i UFO'lann varlığına inanıyordu. "Ciddi" basının her UFO olayını hasır altı ettiği ya da gülünç düşürdüğü, UFO düşmanı Almanya'da bile, nüfusun beşte biri uzaylıların varlığına inanıyor. Allensbach Demoskopi Enstitüsü'nün en yeni etütüne bakılırsa, UFO'lann varlığına inanan on altı ilâ yirmi yaşındakiilerin oranı çok daha yüksektir: Her üç kişiden biri.

İnsanın düşünce ufku genişlemiştir; aya ayak basılması, televizyonlardaki sayısız bilimkurgu dizileri, bilincimizde mutlaka iz bırakmıştır. Uzaylıları konu alan sayısız kitap da çöp sepetine atılmamıştır; insanlığın en azından yansı buna izin vermezdi. Hür dünyada o kadar övülen demokratlık anlayışının ışığında; medyanın, ET cephesindeki en yeni haberleri yayımlaması gerekirdi. Ama bir şey olmuyor, ben de armut kafalı ve siyah, kivi gözlü yabancıların davranışını anlamaya başlıyorum.

Her insan bir kere olsun; bir şeyi başka bir insanın ya da grubun kafasına sokmaya çalışmıştır. Ne çare ki, karşısındaki ya da karşısındakiler onu duymamışlardır; konu onlan ilgilendirmi-

yordur, konuşanın sözünü kesmişler, kabaca ya da ilgisiz sözlerle konuşmayı boğmuşlar ya da karşılanndakini küçültücü tavırlar taslamışlardır. İkinci ve üçüncü bir deneme de etkisiz kalmış, dördüncü ve beşinci denemeler de daha başarılı olmamıştır. Biz insanlar, böyle bir durumda nasıl davranıyoruz? Kendimizi geri çekiyor, görüşlerimizi ifade etmenin yararsız olacağını düşünüyoruz.

ETler için de durum aynı mı acaba? Yoksa onlar da mı; onları dinlemeyecek kadar kendimizi beğenmiş olduğumuz için, bizimle bir diyalog başlatmaya çalışmaktan bıkmışlardır?

Prof. Mack'ın incelediği kaçınılma olaylarında özellikle bu noktanın üzerinde durulmuştur. Uzaylılar kaçırılan insanlara, bizlerin onların varlığını kabul etmeye hazır olmadığımızı bildirmişlerdir. Kendilerini bize gösterdikleri takdirde, saldırganca davranıp onları düşman olarak değerlendirecektik. Dahası, insanlar paniğe kapılacak, davranışları da bunu yansıtacaktır. Dinin ve bilimin yanlışlarının etkisiyle şekillenmiş bilincimiz, onların açıkça karşımıza çıkmasına *olanak vermiyordu*. Tek tük bazı kişilere gözükseler bile, toplum, o kişilerin tanıklığını kabul etmeyecekti. O kişilerin toplumun üst katmanlarından olması dahi, bir şey fark ettirmezdi.

Çok doğru. Papa'nın ya da falanca devlet başkanının, yani ikisi de üst mertebede olan bu kişilerin; uzaylılarla görüştiklerini açıkladıklarını farz edelim. Anında, bu konumlanndan uzaklaştırılırlardı. Aynı şey gazeteciler, yazı işleri müdürleri veya bilim adamları için de geçerlidir. Uzaylılar ha? Hem de burada? Üstelik onlarla sen konuştun ha? Senin bir tahtan eksik olmalı, dostum! Evet, tepkimiz aynen böyle olur. Bu daha ne kadar zaman sürecek?

Geleceğin Melezleri

Çirkin uzaylı yasadışı canlılar kaçırılan kurbanlarına, bir felâketin yaklaşğını haber veriyorlardı. *Bunu*, yaptıklarının ana sebebi olarak gösteriyorlardı. Burada sevinilecek taraf, insan cinsinin de-

vam edeceğidir; onlarla bizden oluşan melezler olarak olsa bile. Bu kıyamet *ne zaman* kopacaktır acaba? ETler herhangi bir tarih vermemişlerdi; görünüşe bakılırsa, kendileri de bilmiyorlardı. Bu da bize ters gelmiyor, değil mi? Kıyametin kopacağı günü veya saati kimsenin bilmediğini, bütün dinler vurgulamıyorlar mı? Yoksa ETlerin elinde, jeologların depremleri ve volkan püskürmelerini öngörmelerini sağlayanlar gibi bazı ipuçları mı var acaba? O zaman bilginler de; Kaliforniya'daki Andreas Çukuru'nun er geç patlayıp açılacağını biliyor ama, tam zamanı hakkında bağlayıcı bir ifadede bulunamıyorlar.

O dar burun delikli, uzaylı cüceler de aynı durumda mı? Yoksa etki biçimleri hakkında en küçük bir fikrimizin olmadığı, ölçüm aygıtları; yaklaşan bir uğursuzluğu haber veriyor, ama ölçümler kesin bir tahmine mi olanak vermiyor? Bu durumda ahlakdışı davranışlarının inanılır bir özü var demektir:

- Bu insanlar kendilerine bir şey öğretilmesine karşı çıkıyorlar. Bunun için fazla benbenciler.
- Geriye kalan zaman çok belirsiz. Onun için hızlı davranmak zorunlu. Sonraki kuşaklar, yasadışı olayları anlayışla karşılayacaklar.

Uzaylıların ahlakdışı -ve bizim görüşümüze göre yasadışı- davranışlarında bir şey beni daima düşündürdü: Yabancılar; kaçırdıkları insanları, hiçbir zaman sakatlamadılar veya öldürmediler. Onları her zaman özenle ve koruyarak yatak odalarına veya otomobillerine geri götürmüşlerdir. Bizlerin hayvanlara karşı davranışlarımız; çok daha kabaca, hattâ barbarcadır.

Yakın zamanda başka bir düşünce gündeme gelmiştir: Armut kafalı küçük yaratıkların; kesinlikle uzaylı olmayıp, kendi geleceğinden gelen zaman yolcuları oldukları. Bilim dünyasının geçen yıllarda öğrendiği gibi, zaman yolculukları *esas itibarıyla* olanaksız değildir; yalnız bugünün insanları olarak bizlerin, bir zaman yolculuğunun nasıl uygulanabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Tüm çekiciliğine karşın ben, zaman yolculuklarının, faz-

la iri gözlü, küçük EPler olayını çözebileceği kanısında değilim. Durumu göz önüne getirelim:

Dünyamızın 3000 yılında, zaman makinesi gerçek olmuştur. Dünyadaki zeki varlıklar, bizden daha küçük yapıdadır, gri renkli derileri ve dev kafatasları vardır ve telepati sanatına egemendirler. Zaman makinesiyle zamanımıza yolculuk etmekte ve 2000 yılı insanlarının, büyük bir felâketin eşiğinde olduklarını saptamaktadırlar. Bunun üzerine kollan sıvayıp genetik malzeme toplamakta, bunu *kendi yöntemleriyle* -geleceğin yöntemiyle- massetmektedirler. Bunu yapmadıkları takdirde, *gelecekte* kendi türleri de var olamayacaktır. Çünkü ancak geçmiş insanlarının modeli, gelecekteki varlıklarını mümkün kılmaktadır. Müthiş ve de delice bir düşünce! Şu halde fazla iri, ahu gözlü küçük griler; evrimin hangi bölümünden, hangi gelişim çizgisinden çıkmışlardır?

Hayır, zaman yolculan örneği bana akla yakın gelmemektedir. ETler mekân olarak daha yakınımдалar.

Yanlış Programlanmış mı?

Birçok kaçınılanlar ve özellikle tekrar tekrar bu olayı yaşayanlar, kendilerini artık sadece "dünyasal" olarak hissetmemektedirler. İnsan olarak normal ve eksiksiz bedenlerine rağmen, yeni bir bilincin sahibi oldukları hissinden kurtulamamaktadırlar. İçlerinde; dünyanın ve bugünün ötelerine uzanan, belirli belirsiz bir bilgi gizlidir. Bu gruptaki kaçınılanlar, yeni duygularını bizim dilimizle anlatmakta fazla zorlanmaktadırlar. Uzay ve zamandan kaynaklanan bu bilgi, sanki aniden var olarak kafataslarını doldurmuş, beyinlerinin boş kapasitesi sanki ek verilerle beslenmiştir. Sanki milyonlarca freskle ve parçacıklarla dolu olan, kutsal salonları; hâlâ binlerce yıl öncesinin yumuşak ezgileriyle cınlayan, saygın bir katedralle karşı karşıyadırlar. Anlatılır gibi değil. Görüleni ve hissedileni anlaşılır bir sırayla ortaya koymak için; sözler ve deyişler yeterli değildir. Her şey eşzamanlı olarak var görünmekte-

dir: Bir yandan gerçek, akıllıca ve ilgilinin gözünde cam gibi şeffaftır; öte yandan, çok fazla şey iç içe örülmüş ve girift olmuş, üst üste ve alt alta dizilmiş ve ışık kadar hızlı yollarla birbirine bağlanmıştır.

Deliliğin öncesindeki durum mudur bu? Bir bilgi dalgasının hakkından gelememe durumu mu? Ya da verilerin insanların gri hücrelerine sel gibi akıtılmasından amaç, *kozmetik bir bilincin* oluşması mı? Bu *kozmetik bilinç*, nesnelere ve meselelere başka bir bakışı, ilgili kişilerin öbür insanlara *yeni yolu* gösterebilmelerini mi sağlayacaktır? (Geleceği müjdelenen peygamberler) Bu "genişleyen akıl ve idrak", ele alınan insanların başka gerçekleri görmelerini mümkün mü kılacaktır? Dünyamızın yalnız gördüklerimizden ve algıladıklarımızdan ibaret olmadığı, bu arada itirazsız kabul edilmektedir.

Bu kitabın okuyucusu vücudunun her hücresinin, vücudunun oluşumuyla ilgili tüm bilgileri (DNA) içerdiğini çoktan anlamıştır. Öte yandan, DNA'da bir işe yaramayan sayısız kırıntılar -tabiri caizse beyaz lekeler- vardır. Ayrıca, beynimizin ancak küçük bir kısmını kullandığımız bilinmektedir. Evrim burada (şimdiye kadar) hiç gereksinmediği bir şey yaratmıştır. Bilimsel dayanağı olan bu gerçeklere, bir de eski dinlerden öğrendiklerimizi katalım:

- Tannlar insanları, kendilerini örnek alarak yaratmışlardır.
- Tufandan sonra hayatta kalan kişi (adının Nuh, Utnapiştım ya da başka bir şey olmasının önemi yok); insanla "gökyüzünün bekçileri"nin bir meleziydi (daha önce sözü geçen Lameh'in rolüne bakın.)

Demek ki genetik malzememizde şimdiden, uzaydan gelen bölümler vardır. Kivi gözlü, küçük, gri yaratıklar da bunu *bilmektedirler*. Şimdi bütün yapmanız gereken; tıkaçları çıkarmak, o işe yaramaz kırıntıları canlandırmak ve yarı boş beyni doldurmaktır. Bunun için bütün gereken koşullar içimizde vardır. İnsan denen varlık, hiçbir zaman *sadece* dünyasal olmamıştır. Kendimizi dünyasal olarak koşullandırdık, kuşaklar boyunca dinsel, siyasal ve

bilimsel farklılık geliştirdik, içimizdeki uzaylılığı kökten yok ettik ve kendimizi evrenin orta yerine yerleştirdik. Şimdi de bir *Kıyamet Günü*, *Bilinçlenmenin Gong Sinyali* yaklaşmaktadır.

Kaçırılan birçok kurbanın ifadeleri beni şaşırtmıyor. Onlar Erich von Däniken'i hiç okumadıkları halde, uzaylıların çok eski-lerde insanların evrimini dürtmek için, defalarca buraya geldiklerini iddia etmektedirler. ETlerin gelişine gelince, yirmi yıl önce astronom James R. Wertz; uzaylıların güneş sistemimizi hiçbir sorunla karşılaşmadan 7,5 kere, 105 yıllık aralarla ziyaret etmiş olabileceklerini hesaplamıştır. Bu, geçen 500 milyon yıl içinde, yaklaşık 640 kere demektir. Londra Üniversitesi'nden Dr. Martyn Fogg da, bundan on yıl sonra bütün gökadanın dünyamız doğduğu sıralarda, meskûn olmuş olması gerektiğini belirtmiştir. Öyleyken: "Bir şeyin yeni olduğu, dolayısıyla söylenilmesinin gerektiği; ancak sert bir itirazla karşılaşıldığı vakit fark edilir." (Konrad Lorenz, 1903-1989).

Avrupa'sız SETİ

Her yıl kamu tarafından fark edilmeksizin, giderek daha büyük uluslararası SETİ konfeansları yapılmaktadır. Kaliforniya Üniversitesi tarafından, ön planda NASA'nın himayesiyle düzenlenen sonuncu konferansta; yetmiş aşkın bilimsel konuşma yapılmıştı. Bu arada aşağıdakiler gibi konular ele alınmıştı:

- "ET, Klingonen ve Galaktik Kütüphane: SETİ ve Bilimsel Eğitim" (Andrew Fraknoi, Astronom, Foothill Koleji)
- "Mars'ta Hayat Arayışı, Bir Envanter" (Michael Klein, Jet Propulsion Laboratory ve Jack Farmer, NASA'nın Ames Araştırma Laboratuvarı).
- "SETİ Evde Başlıyor. Bu Gezegende Zekâ Ölçülüp Tanımlanabiliyor mu?" (Lori Marino, New York Üniversitesi).

- "Güneş Sistemimizde Uzay Teknolojileri Arayışı." (Michael Papagiannis, Boston Üniversitesi).

Çoğu konuşmacılar; hayat izlerinin çeşitli dedektörlerle nasıl bulunacağı veya uzaylıların hangi radyo frekanslarında yakalanabilecekleri gibi teknik olasılıkları konuşmuşlardı. Bununla beraber, bilimsel SETİ-araştırmasının amatörler karşı korunmasını talep eden eleştirici sesler de vardı. Onlara göre SETİ, ancak o şekilde kamunun gözünde inanılır kalabilirdi.

İzinizle, ister dinsel ve politik alanda, ister bilimsel yanlışlar alanında olsun, bizi sürekli olarak dar görüşlülük çıkmazına sürükleyen eski önyargı, seçkinlerin 'yalnız-biz-düşünebiliriz, yalnız-biz-sorumluluğun-bilincindeyiz' iddiasıdır. Bütün yerleşik çevreler insanlık tarihi boyunca insanlara, rüşünü ispat etmemişler, gibi davranmaya, onları doğru ya da yanlış *bilgiden* uzak tutmaya çalışmışlardır. Dinler bugün aynı şeyi hâlâ yapmakta; politik gruplar ise sırlarını, tâ ki onları parça parça kusmak zorunda kalana kadar kendilerine saklamaktadırlar. Yalnız-biz-düşünebiliriz ve yalnız-biz-sorumluluğun-bilincindeyiz'; başkalarını sınırlamak ve bazı yararları koparmak için başvuru, çıkarıcı bir sansürden başka bir şey değildir. Öyleyse sorarım size, yeni düşünceler nasıl yayılacaktır? Kamunun bilincine onları *kim* ulaştırıyor? Kim onları ilk kez ifade ediyor, bunun için kelleyi tehlikeye atıyor ve sık sık da daha ayrıcalıklılarından tarafından hırpalanıyor? Çığır açan fikirler çok zaman *kimden* kaynaklanıyor? Son olarak da; arkeolojiden astronomiye kadar, bilim girişimlerini kim finanse ediyor?

Sansür; anlayış ve bilgiyi şimdiye kadar önleyemedi, ama pek çok şeyi geciktirdi. Sansürle kamu bilinci bastırılır, taze fikirler daha doğmadan boğulur. Fikirleri dolaştıran ve yeniyi mümkün kılan açıklıktır. Açıklık gizliliğin, gizlilik düşkünlüğünün, dolayısıyla da sansürün zıddıdır. Ben tabiatıyla; uzmanların baskısız çalışmalarından, tartışmaların amatörlerin yalan yanlış bilgiçliklerinden anmış olarak yürütülebilmelerinden yanayım. Sadece vardıkları sonuçları gizlememeli, zekâlarının ürünlerini kendilerine saklamamalıdır. "Askerî mahkemeler bile hiçbir söylentiye susturamazlar." (Johann Nestroy, 1801-1862).

İnsanlığın, küçük uzaylılar için söylenildiği gibi, telepati ehillerinden oluştuğunu varsayalım. Telepatiye egemen bir toplumda sırlar da olamaz, *seçkinlere mahsus bilgi* de. Görünüşe bakılırsa, bu durumun ETlerin toplumuna bir zarar dokunmamış.

Son uluslararası SETİ Konferansı'nda yetmiş üç kaliteli konuşma yapılmıştı, ama hiçbir UFO'lar hakkında değildi. Ne kaçırılanlar, ne de PALEO-SETİ-VARSAYIMI hakkında. Bu gibi konular ciddi ve "gerçek" bilim adamlarına uygun sayılmıyor. Bu arada, UFO alanında üstün kişiler tarafından, tarafsızca ve dayanıklı olarak yazılmış bilimsel yayınların bulunduğu göz ardı ediliyor. Almanca konuşan çevrelerde fizikçi Illobrand von Ludwig tarafından yazılmış "*UFO Araştırmaları'nın Durumu* " bunlardan biridir. Yoksa Harvard Profesörü Dr. Mack, bilim adamı sayılmıyor mu?

Kendilerini uzaydaki hayatı aramaya adanmış kişiler; nasıl oluyor da en güncel konulan ve insanları göz önüne almıyorlar? SETİ Grubu gibi saygın bir bilim dalı, nasıl oluyor da belli bazı bilim dallarını peşinen sınırlayabiliyor? Bilim aslında kapsamlı bilgi istemiyor mu? SETİ gibi bir bilim dalı; UFO'lar ve PALEO-SETİ olmadan tam olamaz. Görüşülen, yayımlanan ve medyaya iletilen sonuçlar eksik ve de amatörce. Oysa bilim, özellikle amatör, bir konunun söz konusu olabilecek bütün yönlerini göz önünde bulundurmamakla suçluyor. Amatör; tek yönlü, sınırlı, dengesiz ve uzmanın aksine güncellikten uzaktır. Üzgünüm, SETİ-Araştırmaları'ndaki dostlarım; *sizler* güncellikten uzaksınız. Asıl *sizler*; kendi kabuğunuza çekildiniz ve eski yanlışları tekrarlıyorsunuz.

Uluslararası SETİ-Kongreleri'nde UFO'lardan veya PALEO-SETİ'den niçin söz edilemediği, benim için apaçık ortada. Burada kişisel bazı deneyimlerime değinebilirim. 1969'da ilk kitabım *Tanrıların Arabaları*, Amerika kitap piyasasında satış rekorları kırınca, ileri gelen veya onlardan daha az seçkin eleştirmenler harekete geçtiler. Öyle olması da iyi; eleştiri yalnız demokrasinin bir parçası olmakla kalmayıp, aynı zamanda bilim dünyasının da bir öğesidir. Eleştirilerin yanı sıra eserlerim iğrenç kınamalara hedef yapıldılar, hattâ onlara cephe alan koskoca kitaplar yazıldı.

Bunlar çoğunlukla; dinin kuyusundan, köşesinden veya arkeoloji ve antropoloji gibi tutucu bir bilim çizgisinden kaynaklanmaktadır. Buna; aldatmayı amaçlayan yanlış bilgiler mutfağında düşünölmüş ve medyanın seline katılmış kuyruklu yalanlar eklenmiştir. Gazeteciler, gazetecilerden haber devraldıkları için giderek daha negatif bir tablo oluşmaktadır. Eski hikâye. Çok geçmeden eserlerim hakkında olumlu birkaç söz söylemek bile, tabu sayılmaya başlandı. İşin garip yanı, fikirlerim her çeşit yayında ortaya çıkmaya başladı, ama hangi kaynaktan alındıkları hiçbir zaman belirtilmemek kaydıyla. Bilim baştan çıkarılmış, saflığını yitirmişti. Bir düzeltme yapmak için gerekli medenî cesaret yoktu.

O medenî cesaret bugün hâlâ yoktur. *Geleceğin Anılarından* çeyrek yüzyıl sonra PALEO-SETİ-VARSAYIMI başka on dokuz kitapta ve yirmi beş bölümlük bir televizyon dizisinde belgelenmiş ve güçlenmiştir. {*Kadiri Mutlakların İzinde* adlı yirmi beş bölümlük TV dizisi, bugün videoteklerde satın alınabilmektedir. AAS.CH-3803 Beatenberg'den istenebilir.) Elde çok eski yazmalar ve arkeolojik ipuçları, ayrıca birçok ölkelerden başka yazarların kitapları ve sözlükler buna eklenmektedir, ama SETİ-Araştırmacıları bunları umusamamaktadırlar. Umursamamalıları da. Elitlerin kibrinin önceliğı var.

Heidelberg'deki Max-Planck-Astronomi Enstitüsü'nün Müdürü Steven Beckwith, bugün "galakside sayılamayacak kadar çok gezegen olduğunu, bunlardan birçoğunun olumlu yaşam koşullarına sahip bulundukları"nı ileri sürmektedir. İngiliz astronomu David Hughes da şöyle eklemektedir: "Model uyanınca Samanyolu'nda en az altmış milyar gezegenin devredilmesi gerekmektedir." Bunların dört milyarı dünyaya benzer, nemli ve ılıman iklimliymiş. Yani, uzaklar canlılarla kaynaşmaktadır ve bunların arasında insana benzeyenler de vardır. Ve uzaydaki bu uygarlıkların en azından bir tanesi, binlerce yıl önce dünyamızı ziyaret etmiştir. Bu açıkça kanıtlanabilmektedir. SETİ-Araştırmacıları'nın bunu bilmemeleri mümkün müdür? Ayrıca, bilginlerle amatörlerin arasındaki fark, çok kez bir tek kelimeyle özetlenebilir: Amatörler bir hiç için çok şey yapan insanlardır. Profesyoneller ise, hiç için hiçbir şey yapmayan insanlardır.

SETİ-Araştırmacıların ne denli köşeye sıkıştındıkları ise, 'uzay kökenli zeki yaratıkların keşfinden sonra yapılacaklar hakkındaki bildiri'den anlaşılmaktadır. Aslında bu, resmî SETİ-Araştırmaların'na katılan bütün bilim adamlarının tâbi oldukları bir belgeden başka bir şey değildir. Bunda, akıllı bir uzaylının keşfi durumunda neler yapılması gerektiği hakkında direktifler içermektedir. Okuyucuya en azından özet olarak, bu kurallardan bazılarını tanıtmak istiyorum. Okuyucu o zaman, ETlerin keşfinin uluslararası düzeyde nasıl ele alındığını daha iyi görecektir.

Sansür Anlaşması

"Dünyanın dışından gelen akıllı varlıkların aranmasına katılan bizler, kurumlar ve bireyler; uzaydan gelen akıllı varlıkları aramanın uzay araştırmalarının önemli bir bölümü olduğunu ve banşıl amaçlarla olduğu kadar, bütün insanlığın yararına sürdürülmek gerektiğini kabul ediyoruz. Bu arada, uzayda hayat olgusunun kanıtlarını bulmanın büyük önemini takdir ediyoruz. Böylesi bir keşifte bulunmak olasılığı zayıf olsa bile.

Uzayın araştırılmasını ve bundan yararlanılmasını sağlayan devlet faaliyetlerini düzenleyen ve devlet kuruluşlarının da tâbi oldukları anlaşmayı hatırlatırız... (Madde XI).

Uzaydan gelen akıllı varlıklarla ilgili bilgilerin yayılması söz konusu olduğunda, aşağıdaki prensiplere uymayı doğruluyoruz:

1. Uzaydaki yaşam hakkında bir sinyal yakaladığını *ya da başka bir kanıt* keşfettiğini sanan her kişi ve her kamu ya da özel kuruluş ya da devlet makamı; akla yakın açıklamanın gerçekten uzaydan gelen zekânın bir *kanıtı olduğunu* ve başkaca doğal bir olay olmadığını sınamaya çalışmalı. *Ve bunu umuma ilan etmeden yapmalı*. Uzaydan gelen zekânın varlığının açık seçik kanıtı sağlanamadığı takdirde; kişi, keşfini *belirsiz bir olay* olarak duyurmak imkânına sahiptir.

2. Kâşif; uzaydaki bir zekânın kanıtının bulunduğunu *açıkça ilan etmeden önce*, tez elden aşağıdaki kurumlara bilgi vermek durumundadır: Bu bildirimde taraf olan bütün öbür araştırmacılarla araştırma kurumlarına... Bu anlaşmanın tarafları, keşfin gerçekten uzaydan gelen bir zekâyla ilgili olduğu kesinleşinceye kadar, *keşif hakkında aleni bir bildirimde bulunmayacaklar*. Kâşif yetkili devlet kurumunu bilgilendirmek zorundadır...
8. Uzaydan gelen bir radyo sinyaline ya da uzaydaki bir zeki varlığa önce zorunlu uluslararası istişareler yapılmadan, *hiçbir cevap verilmemelidir*.
9. Uluslararası Uzay Yolculuğu Akademisi'nin SETİ-Komitesi, IAU (Uluslararası Astronomi Birliği'nin 51 No.lu Komisyonu'yla anlaşma halinde, davranış biçiminin sürekli bir denetimini üstlenecek ve verilerin daha sonraki ele alınışı hakkında öneriler sunacaktır. Uzaydaki bir zekânın inanılır bir kanıtı bulunduğu takdirde, *bilim adamları ve başka uzmanlardan oluşan uluslararası bir komite toplanacak*, bu komite, sonradan yapılacak olan analiz ve gözlemler hakkında bir merkez görevi yapacaktır. *Bu komite aynı zamanda umuma bilgi yaymakla görevli olacaktır*. Komite, yukanda adı geçen bütün uluslararası kurumların üyelerinden oluşacaktır. Başka üyeler de katılabilecektir. Uluslararası uzay yolculuğu akademisi bu bildirim için merkez olarak görev yapacak ve her yıl bütün taraflara bu bildirimlerin bir listesini sunacaktır.

Bu bildirim hakkında ne düşünmeli? Öte yandan, duygulanı sağa sola yaymak bir bilim adamı için olağan değildir. Her büyük keşif; açıklanmadan önce sınanır, tekrar tekrar sınanır. Ne de olsa bir keşfin yalanlanması olasılığının olabileceği düşünülürse, insan kendi meslektaşlarının yanında küçük düşmek istemez. IAU veya 51 No.lu SETİ-Komisyonu'nun, bildirimde bulunmadan önce; uzaylı bir zekânın varlığına işaret eden kanıtların var olduğu-

EN YENİ ARAŞTIRMALARA İLAVE:

BUYUK ALDATMACA

"İnsan ne kadar çok bilirse,
o kadar kuşku duyar."

(Voltaire, 1694-1778)

 FENKS'in Gözleri adlı kitabım dört yıl önce yayımlanmıştı. O Bu eserimde Eski Mısır'daki çözümlenmemiş sırları ele alıyor ve Büyük Piramit'in inşaatına ilişkin bazı teorileri tartışmaya açıyordum.

O zamandan beri, susmakla geçiştiremeyeceğim yeni keşifler bilinenlere eklendi. Ama bunların, bu kitabın konusuyla, Kıyamet Günü ve uzaylıların dönüşüyle ne ilgisi var diyebilirsiniz?

Eski Mısırlılar için Hanoh, piramidi inşa edendir. (Hanoh, İdris ve Saurid, Arap ananesine göre aynı kişidir.) Hanoh üç yüz kitabın yazandır. Onları, "bu dünyaya gelecek kuşaklara" iletmesi için oğlu Metuşalem'e teslim etti. O kitaplann hiçbirisi, bugüne dek gün ışığına çıkmamıştır. Yoksa binlerce yıldan beri Büyük Piramit'in hava geçirmez odalannda mı bekliyorlar? Kıyamet Günü'yle, Tanrıların dönüşünü ilgilendiren sorularımızın yanıtlarını orada mı bulabiliriz?

Ve birisi, bu sırn dünya kamuoyundan gizlemeye mi çalışıyor?

Son iki yılda Mısır'daki Keops piramidi örneği, tek tük birkaç bilim adamının kamuoyunu ne denli aptal yerine koyduğunu ve medyanın ne denli yönlendirilebildiğini göstermektedir. Orada 22 Mart 1993 günü saat tam 11.05'te, büyük bir heyecan yaşanmıştı. Beklenmedik, düşünülemez, bütün klasik egiptologlar

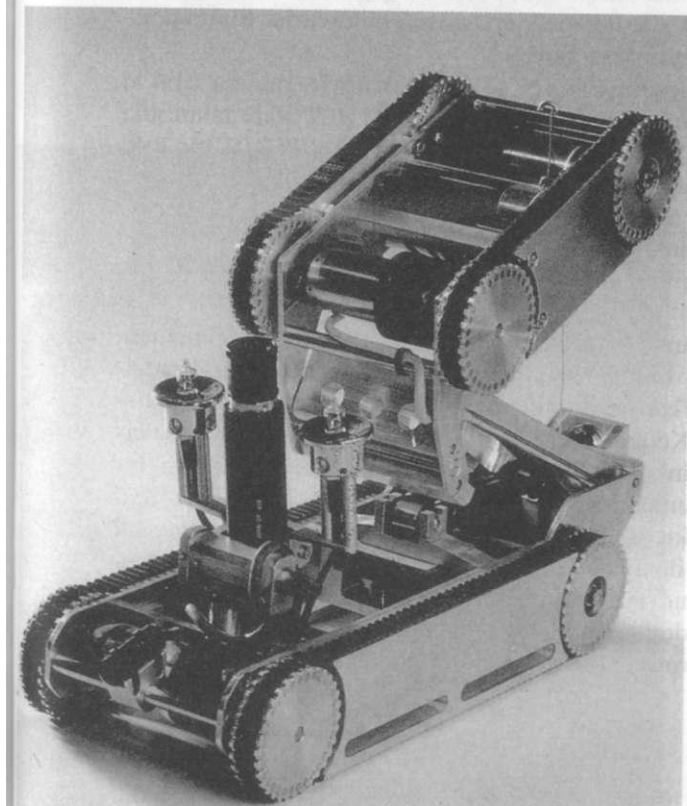
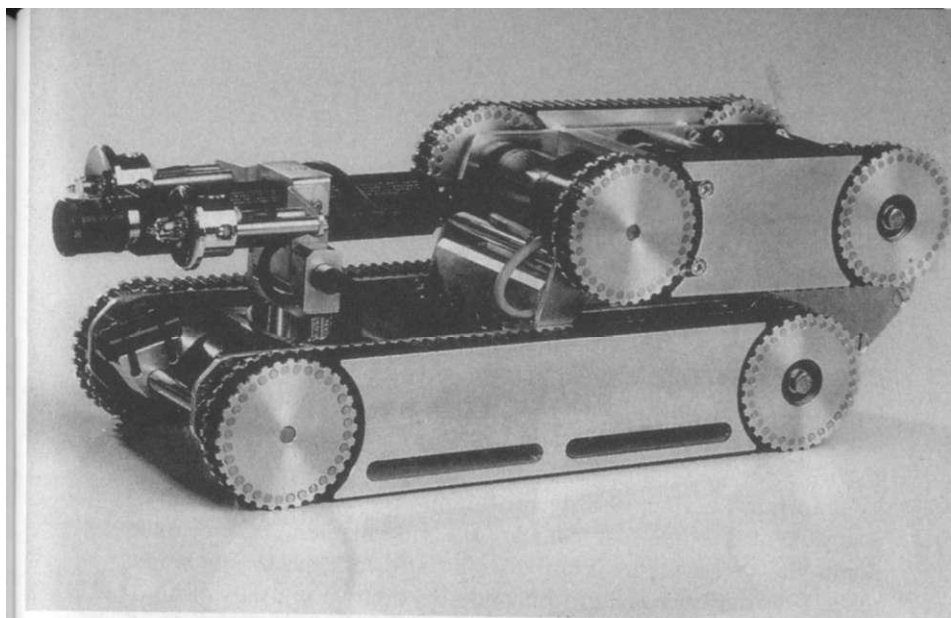

için akla sığmayacak ve imkânsız olan olay olagelmişti. Hiçbir bomba, Ejiptolojinin dünya görüşünü bu denli sarsamazdı. Ne var ki sarsıntılar hafifletildi, kanalize edildi, önemsiz gösterildi; böylece büyük bir olasılıkla, çok daha büyük bir heyecan -zeki bir uzaylının keşfiyle kıyaslanabilecek olan bin yıl sonunun olayı- bloke edildi. Ne olmuştu?

24 Aralık 1950'de Menden'de doğan Alman mühendis Rudolf Gantenbrink, dâhiyane bir keşifte bulunmuştu. Teknik açıdan ileri derecede gelişmiş küçük bir robot; piramidin içinde o vakte kadar bilinmeyen bir geçitte 60 m. katettikten sonra, metal kaplı bir kapıya ulaşmıştı. Robot iki hafta boyunca dar geçitte dolaşmış, her defasında engellerin etrafının dönülmesi gerekmişti. Robot özel bir elektrik kabloyla, defalarca başlangıç noktasına döndürülmüştü. Orada teknik harikada küçük değişiklikler yapılmış; minik makine bundan sonra binlerce yıllık geçitte yine yola çıkarılmıştı. Gantenbrink'in robotu 6 kilo ağırlığında ve sadece 37 santim uzunluğunda, tırtıllı bir araçtı. Teknik mucize, mikroprosesörleri uzaktan kumandalı yedi bağımsız elektromotor tarafından yürütülmektedir. Önünde iki küçük halojen projektöründen başka, *Sony CCD* tipi döner ve yatar bir mini **Videokamera** bulunmaktadır. Hafif alüminyum iskeletine rağmen, robotun maksimum çekiş gücü 40 kilodur, bu da yerde olduğu kadar tavanda da tutunabilen, özel yapım lastik tırtılları sayesinde.

Bu eşsiz aygıtın gelişmesini sağlayan tüm fikirlerin sahibi, Rudolf Gantenbrink'tir. Aylar süren çok ince ve dikkatli bir mekanik çalışma sonucunda; özel aracı kendi elleriyle imal etmişti. Bu mekanik harikanın üretilmesine, tahmin edilemeyecek kadar çok vakit, ter ve 400 000 markı aşan para yatırmış bulunuyordu. Bu arada; Cenevre'deki *ESCAP* adlı İsviçre firmasından (özel motorlar), Vaduz'daki *HILTI* firmasından (sondaç tekniği) ve Münih'teki *GORE* firmasından (özel kablo) teknik yardım almıştı. Gantenbrink'in robotu; "Bu olamaz!" diye sürekli sızlanan, ebedî yığınlar için iyi bir derstir. Zekâ, teknik ve irade el ele verdiği takdirde, her şey olabilmektedir.

Rudolf Gantenbrink hangi akla uyarak Büyük Piramit'e keşif için girmeye kalkışmıştır? Orada artık bulunabilecek bir şey kal-

*Rudolf
Gantenbrink
tarafından imal
edilen robot
"UPUAUT".*

mediğini herkes bilmiyor muydu? Berlin'den radyo ve televizyon muhabiri Torsten Sasse, Rudolf Gantenbrink'ten bu konuda bilgi almıştır:

"Bütün hikâye, Körfez Savaşı sırasında Mısır'da olduğum sırada başladı. Kahire'deki Alman Arkeoloji Enstitüsü'nden Prof. Stadelmann'a; "O bacaları -o sıralar hâlâ baca diye anılıyorlardı- daha yakından inceleyebilir miyiz?" diye sormuştum. Nasılsa, o sırada bunu mümkün kılan bir teknolojiye sahiptik. Ve burada söz konusu olan, Keops Piramidi'nin son araştırılmamış bölümleri idi.

Bunun üzerine 1992'de bu piramidin içinde bir havalandırma düzeni kurduk, üst bacaları bir videokamerayla inceledik, sonra da alt bacaların mümkün çıkışlarını araştırdık. Bu arada, daha 1992'de; bu bacaların bir yerlerde dışarıya çıkışları olduğunu kesin olarak saptadık. Ancak şu soru yanıtlanmamış olarak kalıyordu: Alt bacalar nerede ve nasıl son buluyordu? Bütün araştırmaların hareket noktası buydu.

Devam projesine *UPUAUT-2* adını takmıştık. Bu ada tabî ki bir açıklama getirmek gerek. Robota da *HPV AUT* adını takmıştık; bu ise Profesör Stadelmann'ın fikriydi. Çünkü *UPUAUT* bir Eski Mısır tanrıdır, adı ise *Yolların Açıcısı* anlamına gelir.

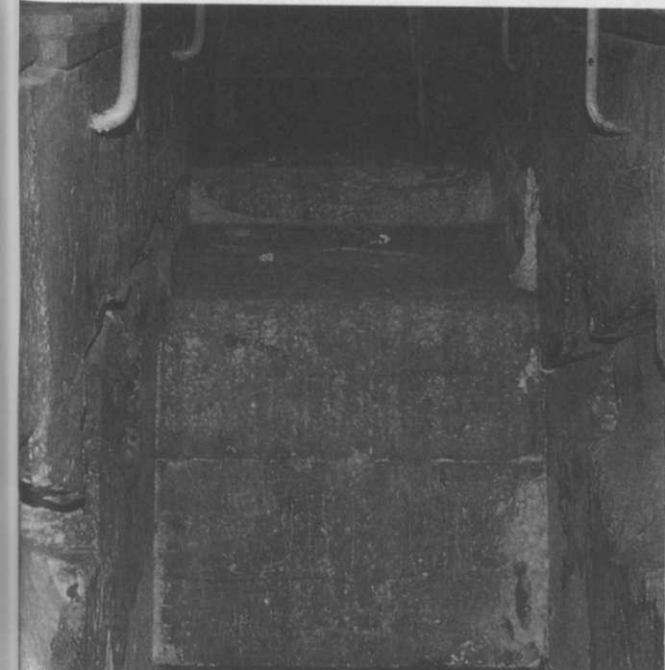
UPUAUT-2'nin gelişmesi; sadece ve sadece iki alt bacayı araştırmak amacına hizmet ediyordu.

Burada söz konusu olan hangi "alt" ve "üst" baca ya da geçitlerdir?

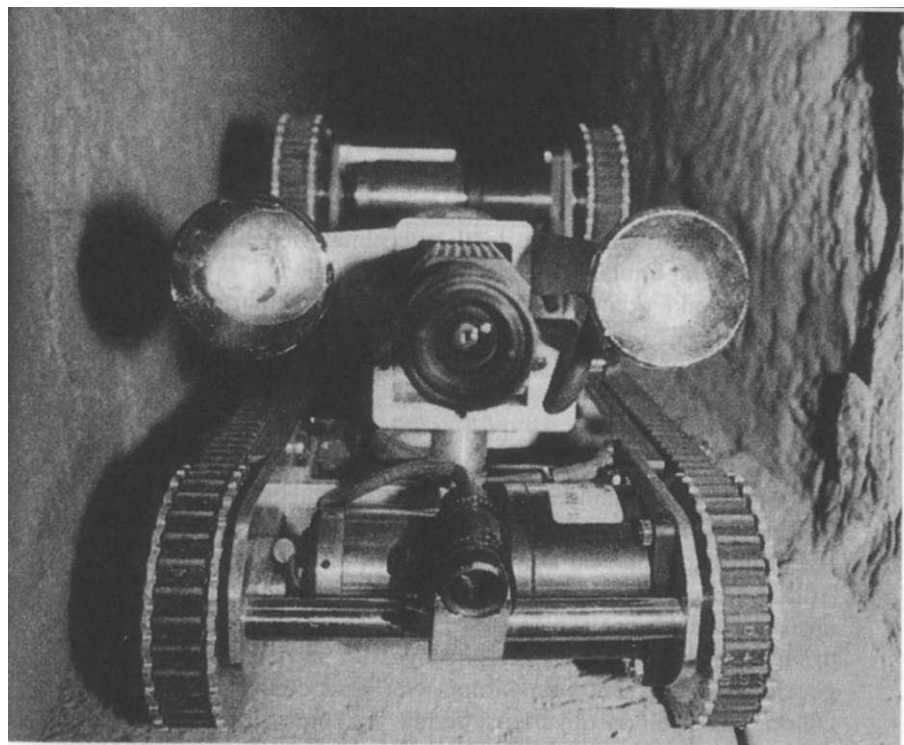
Büyük Piramit üç odayı kapsar, Prof. Rainer Stadelmann'ın tahminine göre, bütün Mısır piramitlerinde bu böyledir. Stadelmann, *Üç Oda Teorisinin* "mucidi" sayılmaktadır. Bol bol terlemeyi göze alarak, Keops Piramidi'ne tırmanan her turist, bu odalardan yalnız ikisini görebilir: üsttekine, içinde hiçbir zaman bir mumyanın bulunmamış olmasına rağmen, bol keseden "Kral Odası" denilmektedir. Alttaki biraz daha ufak oda, buna karşılık "Kraliçe Odası" diye adlandırılmaktadır. Üst odadan iki baca dimdik yukarı uzanır. Literatürde bunlara havalandırma bacaları denilmektedir. Rudolf Gantenbrink, havalandırma sistemini tam bu raya monte ettirmişti. Hiçbir şeyden haberi olmayan turistler bu-

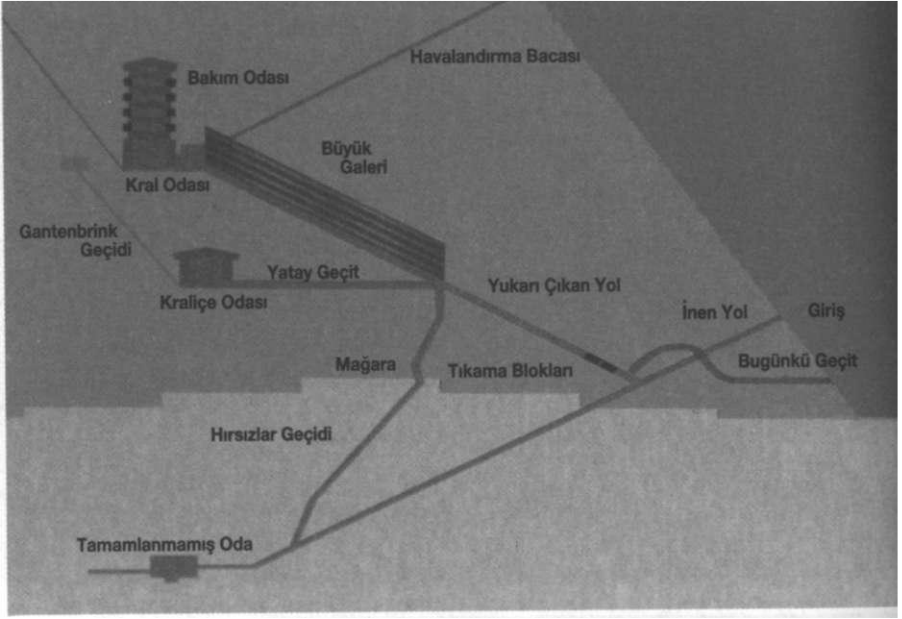

*Yukarıda:
Piramidin içi.
Duvarlar bomboş
ve yazısız (Metal
çemberler
günümüzün
ürünü.)*

*Solda: "Büyük
Galeri"nin
sonunda yollar
ayrılıyor.
Aşağıda kafes
arkasındaki
geçit, "Kraliçe
Odası"na
gidiyor.*

Yukarıda: Üç odalı piramidin şeması. Büyük hacmine rağmen "Büyük Galerî" oda sayılmıyor. "Gantenbrink Geçidi" kırmızı renkle çizilmiş.

Sağdaki sayfa. UPUAUTyola çıktı!

Sağdaki sayfa, aşağıda: "Gantenbrink Geçidi'nin sonundaki gizemli kapı. İki metal destekten soldaki kırılmış. Alt sağ köşede bir üçgen eksik.

nu, en sonunda Kral Odası'na akan temiz havadan anlıyorlardı. Ama ne yazık ki bu kısa sürdü. Sistem artık çalışmıyor. Ancak suç, Rudolf Gantenbrink'te değil; anlaşılmasn nedenlerle elektriğı açmayı sürekli unutan, piramidin bekçilerindeydi.

Aşağıdaki oda Kral Odası'ndan biraz küçüktür. Uzunluğu 5,76 m., eni 5,23 m., yüksekliğı ise 6,26 m.dir. Bu odadan da iki baca yola çıkmakta, bir tanesi güney yönüne, diğeri kuzey yönüne uzanmaktadır. Demek oluyor ki baca ağızları karşılıklı ve aynı yükseklikte bulunmaktadır. Rudolf Gantenbrink'in robotu *güney* bacasına tırmanmıştı. Üçüncü oda piramidin altındaki kayanın içindedir. Buraya "tamamlanmamış oda" denilmektedir. Uzmanlar Kraliçe Odası'ndaki bacalar hakkında ne demektedirler?

Bilim adamları bu konuda aynı fikri paylaşmıyorlar. Bunlara "ruhların bacası", sonra "model koridorlar", sonunda da "havalandırma bacalannın ağızları" ya da kısaca, "hava bacaları" denilmiştir. Bu sonuncu ad anlamsızdır, şöyle ki "hava bacaları" ancak geçen yüzyılda duvarların kırılmasıyla elde edilmişti. İngiliz W. Dixon, 1872 yılında duvarları vurarak yoklamıştı. Bu suretle gizli odaların yerlerini saptayabilmeyi umuyordu. Çıkan ses yoğunlaşınca, Bay Dixon kazmaya sanldı. Birkaç santimlik taştan sonra "hava bacaları"nın ağızlarıyla karşılaştı. Ayrıca, iki baca kare biçimlidir, kenar uzunlukları da 20 cm.'dir.

Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Hava bacalannın olması, söz konusu değildir; öyle olsa bir uçlarının odaya açılması, bacalann, başından itibaren piramitlerin planından bir parça olmaları gerekirdi. Kimse onları piramitlerin inşaatı sırasında ya da sonra kazımayı başaramazdı. 20 santimlik kenar uzunluğunu ölçün hele: O kadar yerden bir çocuk bile geçemez! Bir şey daha var: Kraliçe Odası'ndan yola çıkan iki baca, Kral Odası'ndakiler gibi eğik olarak yukarı tırmanmamaktadırlar. Önce yatay olarak duvarın içinde ilerlemekte; ancak bundan sonra 39 derece, 36 dakika ve 28 saniyelik bir tırmanış başlamaktadır. Çoğu ejiptologlar bacalann kısa bir yoldan sonra son buldukları konusunda anlaşıyorlardı. Tâ ki Rudolf Gantenbrink'in robotu *UPUAUT* bilim adamlarının tüm savlarını bir anda yıkana kadar.

"Yolların Açıcısı"

22 Mart 1993'te Gize piramitler platosunda, hava her zamanki kadar sıcaktı. Büyük Piramit'in içinde de her günkü nem egemendi. Rudolf Gantenbrink Kraliçe Odası'nda iki tabureyle kalaslardan bir masa uydurmuştu. Bunun üstünde; bazı elektronik aygıtlar ve robot kamerasından gayet net görüntüler yansıtan bir monitör duruyordu. Bir video aygıtı, resim dizilerini banta kaydediyordu. Bir iş arkadaşı, özellikle ince ve hafif özel kabloyu bacaya iterken; Mısır Asanatika İdaresi'nden bir ejiptolog ise ekranı giderek artan bir şaşkınlıkla izlerken; Rudolf Gantenbrink, robotu yürüten küçük manivelayı yoğun bir dikkatle kullanıyordu. Mısır Asanatika İdaresi, tam o gün araştırmaları durdurmaya kararlı olduğu için, bütün ekip büyük bir baskı altındaydı. Turistlerini Büyük Piramit'i gezdiremedikleri için, çok fazla seyahat bürosu şikâyet yağırdırıyordu. Ayrıca, Asanatika İdaresi'nin geliri de azalmıştı: Keops Piramidi'ne giriş bedava değildi çünkü.

Gantenbrink'in minyatür canavarı, dik bacayı santim santim tırmanıyordu. Robotun baş tarafındaki projektör; en azından dört bin beş yüz yıldan beri, hiçbir insanın görmediği sahneleri aydınlatıyordu. Piramidi yaptırdığı farz edilen Keops, İ.Ö. 2551-2528 yıllarında yaşamıştı.

Zorlu yolculuk, cilalı gibi görünen dümdüz duvarların yanından geçiyor; robot bundan sonra küçük kum yığınlarının etrafını dolaşüyor ve tavandan düşen kırıkların üstünde ustalıklı manevra yapıyordu. Sonunda, piramidin içinde, verevleme olarak altmış metre ileride ilk sürprizle karşılaşıldı. Yerde kırılmış bir metal parçası yatıyordu. Az sonra büyük sansasyon: Robot kamera bir kapama öğesi, bütün geçidi tıkayan bir tür sürgülü kapıyı yakalamıştı: Kapının üst bölümünde iki küçük metal destek bulunuyordu, bunlardan soldaki ise kısmen kırılmıştı.

Rudolf Gantenbrink robotu kapının üstüne sürdü ve lazer ışınını bunun alt kenanna yöneltti. Beş milimetre çapındaki kır-

mızı lazer ışını, kapının kenarının altında gözden kayboluyor, bu da kapının yere yapışık olmadığını kanıtlıyordu. Kapının sağ alt köşesinde, küçük bir taş parçası eksikti. Robot kamera, binlerce yıl içinde, bu minik aralıktan dışarı sürüklenmiş karanlık bir tozu zaptetti. Bununla birlikte robotun yolculuğu sona ermişti.

Berlinli bir matematikçi olan Michael Haase, gizemli kapının konumunu saptadı. Piramidin güney yanında; yerden yaklaşık 59 metre yüksekte, 74. ve 75. taş tabakalarının arasında bulunuyor. Kapının bloke ettiği baca ya da geçidin; aynı eğik açığı izleyerek devam ettiği takdirde, yaklaşık 68 m. yükseklikte piramidin dış duvarına ulaşması gerekirdi. Dış duvara yatay uzaklık, yaklaşık 18 metredir. Rudolf Gantenbrink, hiç kuşkusuz piramidin güney dış duvarına tırmanmış ve araştırmasını yapmıştır. Ancak orada bacadan dışarıya açılan hiçbir çıkış noktası görülemez.

Gizli Tutulan Sansasyon

Piramidin içinde 60 metrelik bir bacadan keşfedilişi, bir sansasyon; bacadan tıkanmış olması ise ikinci bir sansasyon. Gantenbrink'in katkısına ve yapılan işe egiptologlarca böylesi büyük keşiflere yaraşacağı ölçüde değer verileceği ve kâşifin pohpohlanacağı sanılırdı. Günümüzde bir astronom yeni bir yıldız ya da kornet (Kuyrukluyıldız) keşfettiği takdirde, gök cismine çoklukla kâşifin adı verilir. Dolayısıyla ben de yeni bacadan bundan böyle Gantenbrink-Geçidi diye söz edeceğim. Ve duygulanımı paylaşan meslektaşlarıma teşekkür ederim. Egiptologların dar kafalılığı ve hasedi, bambaşka bir görüşe yol açıyor. O geçit güya eskiden beri bilinirmiş, başka uzmanlar da varlığından şüpheleniyorlarmış. Bu, gerçeğin sadece dörtte biri. Gerçi Kraliçe Odası'ndan kuzey ve güney yönlerine uzanan yatay baca ağızları biliniyordu; ama piramidin içinde 60 m.lik bir yoldan hiçbir egiptologun haberi yoktu. Aksine: "Kısa bir yoldan sonra son bulan ruh

bacaları." diye saçmalanıyordu. Oysa tahminler keşif değildir. Her şey tahmin edilebilir. Yalnız gerçek şu ki; bir kapıyla ucu tıkanan 60 m.lik yol, Alman mühendis Rudolf Gantenbrink tarafından keşfedilmiştir, bir başkası tarafından değil.

Gantenbrink'in kendisi sansasyon avına çıkmış değildir. Başlıca isteği, antika eserlerin korunmasıdır. Öte yandan, arkeolojiye yeni bir hayat vermeyi, eski eserlerin araştırılmasını ve yeni teknolojilerle yeniden çekici kılınmalannı istemektedir. O; bilgisini ve dehasını büyüleyici bir bilimin hizmetine veren, çalışkan, dürüst ve titiz bir kişidir. Ama öbür taraftakiler, belli ki bunu istemiyorlar. Gantenbrink aforozlanmıştır.

Gantenbrink-Geçidi'nin keşfinden sonra, önce hiçbir şey olmadı. 22 Mart 1993'teki olay, kusursuz bir sansasyon olduğu ve Kahire'deki uzmanlar da Alman Arkeoloji Enstitüsü'ndekiler de bunu bildikleri halde, ortaya tam bir sessizlik egemen oldu. Kamuya hiçbir duyuruda bulunulmadı. Kimse bir haber yaymaya yetkili değildi. Ve rastlantılarla Rudolf Gantenbrink'in etkileri olmasa; kamu yine de bugüne kadar bir şey öğrenemez ya da olsa olsa hiçbir şey anlatmayan bir bildiriyle yetinmek zorunda kalırdı. Gantenbrink, robotun çektiği müthiş videonun bir kopyesini uzmanlara gösterdi. Arkasından İngiltere basını işin kokusunu aldı ve keşiften iki hafta sonra; *Piramidin İçinde Robotun Yolu Tı-kandı* manşeti altında, minik bir duyuruda bulundu. Duyum faksla Kahire'ye de ulaştı. Gösterilen tepki nasıl oldu?

Kahire'deki Alman Arkeoloji Enstitüsü, duyuruyu yalanladı. Enstitü'nün kadın sözcüsü Christel Egorov, *Reuter* haber ajansına, "Bu haber tek kelimeyle saçmadır!" dedi. Ve şöyle devam etti: "Bulunan galeriler sadece hava bacalarıdır, mini robot da sırf nemi ölçmek için buralara salınmıştır. Büyük Piramit'in, bilinenlerden başka oda kapsamadığı kanıtlanmıştır."

Büyük sarsıntı! Kahire'deki enstitünün arkeologları ifadele-rin yanlış olduğunu pekâlâ biliyorlardı. Üstelik Gantenbrink-Geçidi içindeki yolculuğu sırasında robot, nemin ölçülmesi için hiçbir ölçüm aygıtıyla donanmış değildi. Dahası var: Alman ejiptolojisinin büyük ismi ve Kahire'deki Alman Arkeoloji Enstitü-

sü'nün Müdürü Prof. Dr. Rainer Stadelmann, geçitteki kapının arkasında bir odanın bulunması olasılığını kesinkes yalanladı. Gazetecilere şöyle bir açıklama yaptı: "Piramitteki bütün hazinelerin çoktan yağmalandığını bilmeyen yoktur." İş arkadaşı olan egiptolog Dr. Günter Dreyer de tamamladı: "O kapının arkasında hiçbir şey yok. Bütün bunlar boş hayalden ibaret."

Kahire'deki egiptologlar çevresinin Rudolf Gantenbrink'i nasıl sepetlediklerini bildirmeden önce, piramidin içi hakkındaki görüşlere ışık tutmaya çalışacağım.

Piramidin içinde, bilinen üç odadan başka bir şey olmadığı, keşfedilen kapının arkasında da hiçbir şeyin bulunamayacağı iddiası, tamamen saçmadır. Enstitü'nün egiptologları; gizemli kapının arkasında bir şeyin bulunup bulunmadığının *bilinmediğini* söylemiş olsalardı, haklı olurlardı. Ama kapının arkasında hiçbir şey olmadığını kesin bir dille iddia etmek, yalnız inaksal (dogmatik) ve bilimsellikten uzak olmakla kalmıyor. Enstitü'nün ifadesiyle, "tamamen saçma" oluyordu.

Eskilerin Bilgisi

Tarihe dönelim: On dördüncü yüzyılda Kahire kütüphanelerinde, eski Arapça ve Koptça yazma parçaları sürünüyordu. Coğrafyacı ve tarihçi Taki ad-Din Ahmad ben 'Ali ben Abd al-Kadir ben Muhammad al-Makrizi bunları *Hitat* adlı eserinde bir araya topladı. Orada şu satırlar okunmaktadır:

"Bunun üzerine o (piramidin yapıcısı), batı piramidine renkli granitten otuz hazine odası yaptırttı: Bunlar; zengin hazineler, araç gereçler ve değerli taşlarla bezeli kolonlar, mükemmel demirden gereçler, örneğin hiç paslanmayan silahlar, kınlanmadan katlanabilen camlar, garip tılsımlar, basit veya bileşik ilaçlar ve öldürücü zehirlerle dolduruldu. O, doğu piramidinde çeşitli gök kubbelerini ve gezegenleri, ayrıca atalarının yaptırttıktıklarını resimletti. Bunlara, yıldızlara adanan günlük ve *bunlar hakkındaki ki-*

taplar eklendi. Orada durağan yıldızlar ve onların döneminde vakit vakit olanlar bulunuyordu...

Renkli piramidin içine kâhinlerin naaşlarını, siyah granitten sandukalar içinde yerleştirdi. Her kâhinin yanında olağanüstü becerilerinin, hayatının ve eserlerinin anlatıldığı bir kitap duruyordu..."

Bu dev yapıyı kim yaptırttı acaba? Ejiptologların iddia ettikleri gibi Keops mu? Yukarıda, içinden alıntılar yaptığım *Hitat* bu konuda şöyle diyor:

"...Peygamber, Kral ve Bilge sıfatları nedeniyle *Üçüzlü* diye adlandırılan Âdem'in oğlu Sit'in oğlu, Enos'un oğlu, Kenan'ın oğlu, Mahalalel'in oğlu, Jares'in oğlu (İbranilerin Hanoh dedikleri) Birinci Hermes (ki bu İdris'tir); tufanın yaklaştığını yıldızlarda okumuştur. Bunun üzerine piramitleri yaptırttı ve kaybolmalarından ve yok olmalarından endişe ettiği hazinelerle bilgelerin yazılarını korunmaları ve güvenlik içinde saklanmaları için bunların içine yerleştirtti."

Hanoh yalnızca *Hitatta* değil, on dördüncü yüzyılda Arap kâşif ve yazarı İbn Battuta tarafından da Büyük Piramit'in yapıcısı olarak gösterilmektedir:

"Hanoh, içlerinde bilim ve bilgelik kitaplarını, ayrıca başka değerli cisimleri saklamak için tufandan önce piramitleri inşa ettirdi."

Ejiptologların bu Arap yazılarını önemsemediklerini söylemeye gerek yok. Büyük Piramit'in yapıcısının "Keops" olduğu, onlar için tartışılmaz bir gerçektir. Hem de pek çok inandırıcı kanıtların varlığına rağmen. Bu konuda *Sfenks'in Gözleri* adlı kitabımda ayrıntılı bilgi verdim.

Gelgelelim, ejiptologlar aynen ünlü üç maymun gibi davranıyorlar. Hiçbir şey duymamak, hiçbir şey görmemek, hiçbir şey söylememek onların ilkesi. On dördüncü yüzyıldan kalma yazılara inanmamalarını, istemeyerek de olsa anlayabilirim. Ama onlar, kendi kutsal öğretilerine ters düştüğü zaman, modern bilimi de umursamıyorlar. Son çeyrek yüzyıla ait örnekler, bunun kanıtı:

1968-69 yıllarında Nobel Fizik Ödülü sahibi Dr. Luis Alvarez, Kefren Piramidi'nde bir radyasyon denemesi yaptı. Alvarez'le

ekibi, bilinen bir fizik gerçeğinden yola çıkmışlardı: Kozmik ışınlar gezegenimizi sürekli bombardıman ediyor, katı maddelerin içinden geçerken de enerjilerinin küçük bir bölümünü kaybediyorlardı. Kesin ölçümler, bir taş tabakasına örneğin kaç protonun çarptığının saptanmasına olanak verir. Taşın içinde boşluklar bulunduğu takdirde, protonlar boşluklardan geçerken biraz daha az frenlenirler. Alvarez bir radyo aygıtının ve bir IBM bilgisayarının yardımıyla, iki buçuk milyondan fazla zerrenin yolunu ölçtü. Gelin görün ki osilograflar, zerreler dünyanın etrafında helezonlar çizecekmiş gibi karmakarışık bir model sergiliyordu. Çıldırma işten değildi. Çeşitli Amerikan enstitülerinin, IBM firmasının ve Kahire'nin Ain-Şems Üniversitesi'nin katıldıkları çok pahalı deney; kesin bir sonuç almamadan son buldu. Asanatika araştırmasının o tarihteki yöneticisi Dr. Amr Gohed, gazetecilere bulguların bilimsel açıdan imkânsız olduklarını söyledikten sonra; ya "piramidin yapısının bir keşmekeş olduğunu" ya da işin içinde "bizim anlayamadığımız bir sır" bulunduğunu sözlerine ekledi.

Şaşırtıcı piramit ölçümlerinden, arkeolojik açıdan hiçbir sonuçna varılamadı.

Kedi İçin Ölçüm Verileri

1986'da yeni aygıtlar ve yeni yöntemlerle Keops Piramidi'nin içinde gizli odalar arandı. Bu arada Jean-Patrice Dormion ve Gilles Goidin adlı iki Fransız mimar, elektronik dedektörlerin yardımıyla piramidin içinde çeşitli boşluklar keşfettiler. Ama, ejiptologların varsayımlarında bir değişiklik olmadı. Fransa'nın devlete ait elektrik şirketi de destekleyicilere katıldığından, ölçüm denemesi, Électricité de France'ın bir reklam şakası olarak küçümsendi.

Bundan sonraki önemli deneyi, Tokyo'daki Waseda Üniversitesi'nin bir Japon bilginler ekibi başlattı. En modern elektronik aygıtlarla donanmış Japon uzmanlar, Büyük Piramit'in içi kadar, Sfenks'e kadar bütün çevresini de ışınlarla yokladılar. Japonlar,

Mısır Kültürü Etütleri

No. 6

Elektromanyetik Dalga Yöntemiyle
-Tahripkâr Olmayan Piramit Araştırması-

by

Sakuji YOSHIMURA

(Egyptian Archaeology)

Shioji TONOUCHI

(Geophysics. Dr.)

Takeshi NAKAGAWA

(Architecture. Dr.)

Kazuaki SEKİ

(Egyptian Architecture)

*Yukarıda: Tokyo'daki Waseda Üniversitesi'nin bilim adanılan,
piramitleri modern elektronik aracılığıyla ısıklandımyorlar.
Yukanda etütlerin başsayfası.*

Sfenks yedi bin yaşında mı? >

Keops Piramidi'nin içinde bir koridor ve odalar labirentinin varlığına işaret eden, tartışma kabul etmez kanıtlara rastladılar. Çeşitli profesörler, vardıkları sonuçları gayet net bir bilimsel raporla belgelediler. Ejiptoloji alanındaki yankılar mı? Yok canım! Bütün bunlar Japon elektronik endüstrisinin bir reklamıydı.

Kahire'de toplanmış Arkeoloji Enstitüsü uzmanlarını hiçbir şey ilgilendirmiyor. Avrupa'daki ve başka yerlerdeki meslektaşları da, Gize platosunda olan bitenlerden çoğu kez habersizdirler. Ejiptologlara kalırsa, olabilecek bir şey yoktu; nasılsa her şey biliyorduk!

Boston Üniversitesi'nden jeolog Dr. Robert M. Schoch; başka bilim adamlarıyla birlikte, Sfenks üzerinde jeolojik ölçümler ve analizler yaptı. Sonuç: Sfenks şimdiye kadar sanıldığından en az beş bin yıl daha eskiymiş. Genellikle Sfenks'i Firavun Kefren' in (İ.Ö. 2520-2494) yaptırdığı kabul edilmektedir. Bu görüşün savunulmasının nedeni; sağlam kanıtların varlığı değil, ufalanmış bir kartuşun üstünde, mutlaka öyle istenildiği için olacak, Kefren adının deşifre edilmesidir. Oysa ufalanmış ad, Sfenks'ten değil, Firavun IV. Tutmosis'in bir stelinden (mezar taşı) kaynaklanmaktadır. Bu firavun ise, Kefren'den bin yılı aşkın bir zaman *sonra* hükümdarlık yapmıştır. (İ.Ö. 1401-1391).

İyi de jeolog Dr. Robert Schoch neye dayanarak Sfenks'in Kefren'den en az beş bin yıl daha eski olduğu sonucuna varmıştır? Schoch'un ekibi yere çok sayıda sismik şamandıra saptamıştı. Bundan sonra; ses dalgaları aracılığıyla, yüzeyin altına bir göz atmak mümkün oldu. Bilgisayarlar ölçüm verilerini işleyerek Sfenks'in planını göz önüne seren uzun uzun çizim kurdeleleri kustular. 2,4 m. derinde, anıtın arka yüzünde bulunmayan ufalanma izleri göze çarpıyordu. Ancak o arka yüzde Sfenks' in yapımından uzun bir zaman sonra, onarım çalışmaları yapılmıştı. Firavun IV. Tutmosis Sfenks'i kumun içinden kazılar yaparak çıkartmış ve gerekli onarımları yaptırmıştı.

Jeolojik ölçümler ve kimyasal analizler bilim adamlarını keşsin bir sonuca götürdü: Kuvvetli ufalanma izleri, uzun sürmüş bir yağmur döneminden kaynaklanıyordu, oysa Firavun Kefren'in zamanında böyle bir şey olmamıştı. Aynen ağaçların yaşını ele ve-

ren halkalar gibi, ufalanmalara da bir tarih koymak mümkündü: Bunlar en azından İ.Ö. 7000'li yıllara dayanıyordu.

Arkeologların Schoch'un ölçüm verilerine gösterdiklei tepki: Şiddetle ret. Boston'daki bir kongrede Chicago Üniversitesi'nden arkeolog Mark Lehner, meslektaşı Schoch'u "sahte bilginlik"le suçladı. Lehner'in karşılığı şu olmuştu: "Sfenks o kadar eski olmuş olsa, o tarihlerde böylesine bir sanat şaheserini yaratacak bir kültürün var olmuş bulunması gerekirdi. Ama o tarihlerde yaşayan insanlar sadece avcı ve toplayıcıydılar; özetle, bir Sfenks'i vücuda getirmiş olamazlardı." Hepsi bu kadar!

Ve akla yakın kanıtların yokluğunda köşeye sıkıştırılan insanlar, daima karşılanndakilere çamur atmaya başlarlar. Kaybetmek korkusunun pençesinde dirler. Arkeolog Dr. Mark Lehner'le jeolog Dr. Robert Schoch arasındaki tartışma da bu yola döküldü. Lehner, meslektaşını güvenilir olmamakla suçladı. Bu haksız saldırının sebebi neydi? Schoch'un jeolojik araştırmalarının destekleyicilerinden biri, John Anthony West adındaki bir şahıstı. Bay West ise, iki büyük suç işlemişti. Bir kere bilim adamı değildi, ikincisi ise "şimdiye kadar bilinenlerden daha eski" bir uygarlığı mümkün gördüğü, kitaplar yayımlamıştı. Bu ifade "sahici" bir arkeologa göre, hezeyandan başka bir şey değildi.

Dr. Schoch'un, Gize platosunda sismik ölçümlerde bulunmuş, biricik jeolog olmayışı ejiptologlan ilgilendirmiyordu. Ekipte ondan başka Dr. Thomas L. Dobecki, başka iki jeolog ve bir oseanograf vardı. Sfenks'in alt bölümlerinde, uzun bir zaman içinde, taşı aşındırmış su kanallarının bulunduğuna inanmaları kimseyi etkilemedi. Gize Asariatika Müdürü olan Mısırlı Dr. Zahi Hawass, Dr. Schoch'un jeolojik analizlerini geçersiz ilan etti. Bütün araştırmayı ve bundan çıkan sonuçları "Amerikan hayali" olarak niteledi. Schoch tarafından Sfenks'e yeni bir yaş yakıştırılmasının "hiçbir bilimsel dayanağı yoktu".

Görüldüğü gibi, bilimsel deneyimleri olan ve bilimsel açıdan geçerli ölçüm yöntemlerine de egemen olan ejiptologlar, buna rağmen işlerine gelmediği zaman, gözle görüleni görmezlikten gelirler. Dünyanın neye inanması gerektiğini de onlar tayin ederler. Bu arada, üstüne çıktıkları dalı kestiklerinin farkında değiller.

dir. Kamuoyu bilime körü körüne inanmaktan çoktan usanmıştır. Başka bilim dallarının sonuçlarını, ancak kendi modelini doğruladığı takdirde kabul eden bir bilim ise; insana inan esinlemez.

Bir başka pozitif bilim, fiziktir. Zürih'teki Federal Teknik Yüksekokulu'nda ise; Prof. Dr. W. Wöflfi, saygın bir yetenektir. Organik maddelerin yaşının saptanmasını sağlayan, tartışmalı C-14 Tarih Saptama Yöntemi'ni mükemmeliyet derecesinde geliştirmiştir. Prof. Wöflfi, başka yüksekokullardaki bazı meslektaşlarıyla; hepsi Keops Piramidi'nden getirilmiş on altı malzeme numunelerinin analizini yapmıştır. Bunların arasında odunkömürü kalıntıları, tahta kıymıkları, saman ve ot parçacıkları vardı. Sonuç mu? Türlü numunelerin, ejiptologların ortaya attıkları değerlerden, yaklaşık üç yüz seksen yıl daha eski oldukları ortaya çıkmıştır. Keops Piramidi'nden getirilmiş bir örnek, hattâ olması gerekenden sekiz yüz kırk üç yıl daha eskiydi.

Fizikçiler, bu eski ülkeden getirilmiş altmış dört organik numuneyi incelemişler, bu arada bunların yaşını farklı metotlarla, bu arada seri halinde spektroskopiyle saptamışlardı. *Çok sayıda örnek, istisnasız olarak*, ejiptologların hoşuna gideceklerden yüz-yıllar önceki daha eski tarihlere aittiler. Bundan herhangi bir sonuç çıkarılmamış, tam aksine; ejiptologlar, eski konumlarını yeni bahanelerle daha da perçinlemişlerdi. Bahane, çok katı bir kelime değil mi?

Hedef alındığımız saçmalıklar göz önüne getirildiğinde, fazla yumuşak bile denebilir.

Bir İnsan Gözden Düşürülüyor

Kahire'deki Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün ejiptologları, Rudolf Gantenbrink'ten kurtulmak istiyorlardı. O, robotuyla birlikte; dünyaya yeni bir çıkış açan, bir keşif armağan etmemiş miydi? Soylu arkeolojiye bir hizmette bulunmak ve bu bilim dalının ufkunu genişletmek için zamanını harcamamış ve 400 000 Alman

Marklık bir yatırım yapmamış mıydı? Yoksa temiz çalışmamış mıydı? Hayır, Gantenbrink kusursuzdu, verdiği sonuçların ise daima doğruluğu araştırılabilirdi. Nazik değil miydi? İnsanlara kabarmı davranırdı? Hiçbiri değil. Gantenbrink, sevimli bir insandı. Dünyaya bilimsel olmayan görüşler mi yaymıştı? Yine hayır. Rudolf Gantenbrink, medya karşısında çok çekingen davranırdı. Büyük Piramit'teki UPUAUT Misyonu'nun proje yöneticisi olan o, yeni keşfedilmiş bacadın yolunu tıkayan, taş blokun arkasında bir şey olup olmadığının bilinmediğini ileri sürmüştür. Özetle, Gantenbrink; bacayla kapılara ilişkin hiçbir fikir ve tahmin yürütmemiştir. Öyleyse hatası neydi? Arkeoloji Enstitüsü'nün ejiptologlan, onu niçin başlarından savmak istiyorlar?

Gantenbrink, basınla konuştu. Ama, keşfini reklam etmek için gazetecilere koştuğu sanılmasın. Tam tersi: Bu müthiş keşfin kokusunu alan İngiliz bilim adamlarından teşvik gören gazeteciler, Gantenbrink'i sorgulamak için çırpınıyorlardı. Zaten ilginç söylentileri araştırmak, onları sınamak, gazetecilerin işi ve görevi değil midir? Rudolf Gantenbrink, suskun ve dürüst davrandı. Gazetecileri yalan söyleyip kandırması mı lâzımdı? Gantenbrink, bir politikacı değildi ki.

Alman Basın Ajansı (DPA)nm 27 Haziran 1994 tarihli bir haberinde, gazeteci Jörg Fischer şöyle diyordu:

"Dev Gize piramitleri; yüzyıllardan beri olduğu gibi gizemli ve mistik fantezilere yol açıyorlar... Tartışma bir yıl önce başlatıldı... Münihli robot uzmanı Rudolf Gantenbrink, keşfi kendi kararıyla basına duyurdu ve *kapıların* arkasında bir mezar odasının bulunduğu tahminini yürüttü. Kahire'deki Arkeoloji Enstitüsü'nün Müdürü Prof. Rainer Stadelmann, yazılanların çoğunlukla saçma olduğunu belirterek, *"Bir Alman bulvar gazetesi de Firavun'un küllerini ve bir altın hazinesini keş/etmemiş miydi?"* diye hatırlatıyor.

Bay Gantenbrink'e atfedilenler, gerçeikle çatışıyor. Gantenbrink, "kapının arkasında bir mezar odasının bulunduğu" yolunda herhangi bir tahmin yürütmemişti. Burada; gerçeği bilmeyen ve profesör beylere inanmak isteyen gazetecilerin sayesinde bir insan gözden düşürülmüş, çalışmaları da kenara itilmişti. Gan-

tenbrink ayrıca herhangi bir bilgiyi "kendi kararıyla" duyulmamıştı. O, hiçbir zaman Arkeoloji Enstitüsü'nün memuru değildi ki; vereceği bilgilere ilişkin herhangi bir sınırlamaya tâbi olsun. Bütün dünyaya yayılan ve birçok gazete tarafından da tekrarlanan ajans haberi, yanlış bilgilendirme amacını güdüyordu. İnsanların, Gantenbrink tarafından bilimsel olmayan tahminler yayımlandığına inanmaları lâzımdı. Bu haberler Mısır hükümetini öylesine kızdırdı ki, piramit bacalarının daha fazla araştırılması da imkansızlaştı.

Bilgiç Yanlış

Ajans haberinin devamında amaç belli oluyordu:

"Arkeolog (Prof. Dr. Rainer Stadelmann) bir odanın varlığını kesinlikle reddediyor. Uzaktan kumandalı bir **Videokamera** tarafından iletilen resimler ve piramitteki diğer üç bacayla yapılan karşılaştırmayla ilgili yorum sonrasında; bacanın bir model koridor olduğu konusundaki inanışının doğrulandığını gördü. Kraliçe Odası'ndan yukarıya uzanan delik, Eski Mısırlıların dinsel inanışların uyarınca, Firavun'un ruhunun göğe çıkmasına yanyordu. Bir kayablokunun önündeki siyah toz da, Stadelmann'ın kanısınca, örnek kapıdaki metal desteklerin ayrışmasından kaynaklanıyordu.

Arkeologun teorisi ve daracık bacadan bir insan geçemeyeceğine göre; burada bir sanduka ya da bir hazinenin gizlenmesinin söz konusu olamayacağına işaret etmesine buna rağmen kulak asılmadı..."

Bu görüşü paylaşmayan veya başka nedenlerle kabul etmek istemeyen, bence kaçığın biri. Bilgin profesörün "fazladan" bir odanın varlığını, niçin kesinkes reddettiğini hissedebiliyorum. "O" ne de olsa *Üç Oda Teorisini* icat etmişti. Dördüncü ve hele beşinci bir odanın, bu teoride hiç yeri yoktu. Büyük Piramit'te, bugüne kadar bilinen odaların 2000 metre küplük bir hacimleri vardır. Bu 2000 metre küp; üç odadan, koridorlarından ve *Büyük Galeriden* oluşur. Geldim, tek başına Büyük Galeri; bu 2000

metre küpün, **1800** metreküpünü işgal ediyor. Başka bir deyişle, *Büyük Galeri*, üç odanın tümünden daha fazla boşluk kaplıyor. Öyleyken *Büyük Galeri* dördüncü oda sayılmıyor. Şu değerli *Üç Oda Teorisi* buna izin vermiyor.

Ayrıca, Gantenbrink-Bacası'nın bir "model koridor" olması gerekiyordu. Niçin mi? "Eski Mısırlıların inanışına göre, Fira-vun'un ruhu bu yoldan göğe çıktığı için".

"Model koridor" üzerinde düşünölmeye değer. Eski Mısırlılar; dünya tarihinin en kusursuz yapısını, arazinin orta yerine oturtmuşlardır. Bu yapı, yaklaşık **2.5** milyon taş blokundan oluşmaktadır. Yapının planlaması olağanüstü olmuş olmalı; bütün kesme taşlar, bütün destek ve bağlantılar milimetresi milimetresine birbirine uymakta, yapı ebediyete kadar ayakta duracağına benzemektedir. Piramidin içinde, bugün "Büyük Galeri" denilen geçit açılmıştır. Bu, eğimli olarak yukarıya, Kral Odası'na çıkmaktadır ve **46,61** m. uzunluğunda, **2.09** m. eninde ve **8,53** m. yüksekliğindedir. Geçidin duvarları birbirlerine doğru meylettiklerinden, yatay levhalardan yapılmış tavanın eni sadece **1,04** m. dir. **8,5** m. yüksekliğindeki kubbenin karşılıklı granit kirişleri yatay olarak uzanmamakta; bizim gibi akıllıları mahcup etmek ister gibi, *Büyük Galerinin* monolitleri (taş direkleri) eğik olarak yukarı uzanmaktadır. Kirişlerle taş levhaların işçiliğı o denli kusursuzdur ki; piramidin ziyaretçisi, çatlakları ve ek yerleri görebilmek için zorlanır. Bu *Büyük Galeriye* ulaşmadan önce, ziyaretçinin yukandaki sivriken geçitte **sürünmesi** gerekir. Hem de çömelerek ve sırtını kamburlaştırarak.

Piramidi inşa edenlerin; niçin *Büyük Galeriye* ulaşan, böylesine alçak bir geçidi açtıklarını bugüne kadar anlamış değiliz. Oysa Prof. Stadelmann, Gantenbrink-Bacası'nın bir "model koridor" olduğuna adı kadar emin. Üstelik, piramitteki diğer üç bacayla yapılan karşılaştırmadan sonra bu sonuca varmıştı. Kutsal Osiris! Büyük Piramit'te karşılaştırma yapılmasına yarayacak, başka "model koridorlar" var mıdır acaba? Öbür geçitlere şimdiye kadar "havalandırma bacası" denilmişti!

Dahası, Gantenbrink-Bacası'nın ölçüleri; içinden bir sanduka ya da bir hazine geçirilemeyecek kadar ufak. Öyleyse Kral

Odası'nda niçin ölçüleri *yukarıya çıkan geçitten daha büyük* olan granit bir sanduka duruyor? Prof. Stadelmann'ın mantığına göre, bu sanduka asla Kral Odası'nda bulunmamalıydı; çünkü bu oda da -Gantenbrink Bacası'yla kıyaslandığında- içine bir sanduka ya da bir hazine taşınamayacak kadar küçük.

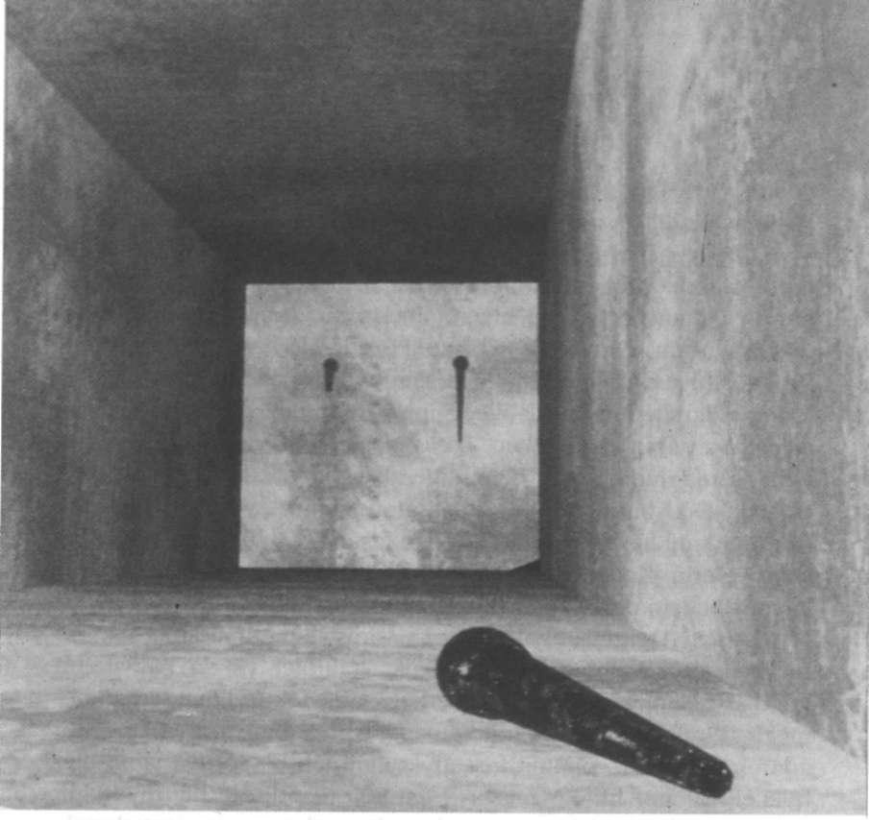
Eski Mısır'ın inşaatçıları zamana meydan okuyan mühendislik harikalarına, bir "model koridor" yerleştirmiş olmalılar. Bununla birlikte bu "model koridor" görülmüyor ve kesinlikle Kraliçe Odası'ndan çıkmıyordu. Bağlantı sağlayan delikler, ancak yüz yirmi yıl önce Mr. W. Dixon tarafından açılmıştı. Demek oluyor ki, Firavun'un ruhu bu "model koridor"dan yıldızlara kaçmıştı. Ne çare ki Kraliçe Odası'nda, herhangi bir yere uçup gidebilecek bir Firavun hiç bulunmadı. Zaten o odada bir Firavun bulunmuş, dehlizler açık olmuş olsaydı bile; Firavun'un ruhu göğe ulaşmak için yolu açık bulmazdı. Öyle ya; Gantenbrink Bacası'nın, arkasında hiçbir şey bulunmayan bir kayayla tıkalı olduğunu gördük. Zavallı Firavun!

Saygıdeğer ejiptologların hayal ikinci teorisi ve değil bir sanduka veya hazine, bir insanın bile daracık geçitten geçemeyeceğinin kanıtı; saçmalığın sadece küçücük bir parçasıdır. Bir de madalyonun öbür yüzüne bakalım. Diyelim ki Halife Abdullah Al-Ma'mun (yani İ.S. 827'de piramidin içine bir geçit açmayı başaran halife), piramitte bugün bilinenden *farklı* bir geçit açmıştı. 74. taş dizisi yüksekliğinde bir geçit bulmuş ve sonunda bir odaya varmıştı. Gelgelelim, odadan 20 cm. kenar uzunluktu, kare bir delik derinlere iniyordu. Sonraki ejiptologlar bu odayı "Ma'mun-Odası" diye adlandıracaklardı. Onlar da kare biçimindeki deliği görmüşler ve "Ruh Deliği", "Model Koridor" ya da "Havalandırma Bacası" demeyi uygun görmüşlerdi. Sonra günün birinde, Rudolf Gantenbrink adında biri ortaya çıkıyor, tırtıllı küçük bir araçla 60 m. derine iniyordu. Bir kaya bloku yola devam edilmesini önlediği için, robot orada durmak zorunda kalıyordu. Uzmanların sınırlanmış düşünce biçimi uyarınca, yeni keşfedilmiş geçit; hiçbir surette bir odaya gidemezdi: "O daracık geçitten değil bir sanduka ya da bir hazine, bir insan bile sürünerek geçemezdi".

Özür dilerim, Beyler. Gerçek şu ki, bacanın -yukandan bakılınca- dosdoğru Kraliçe Odası'na gittiğidir. Tersini düşünmek ne akılsızlıktır! Uzmanlık yükünü taşıyan hiç kimse; bir hazinenin ya da sandukanın 20 santim enindeki kare bir geçitten geçirilmesi gibi, acayip bir fikre saptanamaz. Gantenbrink-Bacası'nın arkasında, Kraliçe Odası gibi başka bir girişi olan bir oda bulunabilir (bulunması gerekir demiyoruz). Gantenbrink Geçidi; ister Kraliçe Odası'na gidiyor, ister Kraliçe Odası'ndan çıkıyor deyin, bu nihayet bir görüş meselesidir. Ama Kraliçe Odası'nın bundan başka bir girişi vardır, olmak zorundadır. Gantenbrink Geçidi'nin arkasında ise, başka bir oda gizli olabilir. Kapı ya da taşın, geçidi tıkaması bunu gösteriyor. Kraliçe Odası'ndan çıkan her iki geçit (bunlardan güneydeki Gantenbrink Geçidi'dir), geçen yüzyıla kadar bir duvarla örülüydü. Mr. Dixon, kazmasıyla o darbeyi indirmiş olmasaydı; bugün biz iki geçit hakkında hiçbir şey bilmeyecek, hiçbir robot da Gantenbrink Geçidi'nden takır takır yukarıya tırmanamayacaktı.

Bir de tersini düşünelim: Bir robot *yukarıdan itibaren* Gantenbrink Geçidi'ni geçmeye kalkışsaydı, Kraliçe Odası'nın önünde aynı şekilde stop etmek durumunda kalacaktı. Bütün o akıllı uzmanlar da şu noktada birleşeceklerdi: Burası son, daha ilerisi yok. O barikatın arkasında hiçbir şey *olamaz*. Ve hiç kimse, sözümona sonu işaret eden taşı delmeyi ya da asitlerle eritmeyi aklına getirmezdi. Bilim bu mudur? Gantenbrink Geçidi'nin arkasında hiçbir şey olmadığını bilmeden etmeden iddia ettiklerine göre; merak nerede kaldı, keşfetme dürtüsü nerede kaldı? Gelgelelim, bunun tersi olan bir görüş ileri sürenlere; anında deli ya da ciddi-yetsiz bir hayalci diye çamur atılıyor.

Gantenbrink'in Robotu; dehlizin sonunda doğrudan kapıya geçirilmiş olan, iki metal desteğin fotoğrafını çekmişti. Bunun metal olduğunu inkâr etmek zordur: Neyse ki bir metal parçası kopmuştur ve yerde yatmaktadır. Keops'un zamanında olsa olsa bakır var olduğundan, büyük bir olasılıkla "bakır çembeler"den söz edilecektir. Ama "bakır"ın da palavra olduğu anlaşılabilir. Prof. Stadelmann'la, üst düzey egiptolog sürüsünün; bunun için, "tabii" ve mutlaka "akla yakın" bir çözüm bulacaklarının kuşkusuz

*Kırılan metal parçası, kapının iki metre ötesinde yattıyor.
(Bilgisayar Animasyonu)*

yoktu. Profesör görüşünü radyo ve TV muhabiri Torsten Sasse'ye şöyle açıkladı:

"Bakır parçası neye mi yanyor? Başlangıçta bunun teknik bir motif olabileceğini düşünmüştük. Ama inceliğini hesaba katınca, bunun olamayacağını ve hiyerogliflerin söz konusu olabileceğini düşünüyorum. Oraya süs gibi aplike edilmiş hiyeroglif işaretleri. Ve eğer hiyeroglifler, mutlaka simgesel bir içerikleri vardır. Öyleyse, anlamlarının ne olabileceğini düşünmeliyiz. Örneğin, lotus çiçeğini andıran işaretler var. Lotus çiçeği; güneyin, ülkenin güneyinin sembolüdür, öyle olması gerekir. Ya da daha kuvvetli bir olasılık, Eski Mısır dilinde *Şuut* işaretidir. Bu da Kral'ın bir geçit resmine kaıldığı zaman, arkasından taşınan bir tür şemsiyedir. Bu şemsiyelerin, Kral'ın ruhu için hazır olmaları, göğe uçarken onları kavraması için orada bulunmaktan mümkündür."

Aman Tanrım! Büyük Piramit, isimsizliğin anıtıdır sanki. Tasanmcılarla mimarlar olsun, kalfalar, rahipler ya da Firavun'un kendisi olsun; hiç kimse inşaat hakkında tek kelime sarf etmemiştir. Piramidin nasıl yapıldığına dair, tek bir yazıt yoktur. Bu adamların hiçbirisi, piramit inşaatıyla ilgili tek bir soruya yanıt olabilecek bir not bırakmamıştır. Piramidin içinde de hiç hiyeroglif yoktur. Başka Eski Mısır mezarlarında rastlanan yazı işaretleriyle dolu duvarlar orada yoktur. Piramidi yaptırdığı söylenen Keops, tarihin gelmiş geçmiş en büyük yapısını dünya yüzüne dikmeyi aklına koymuş despotun biriydi. Ama o ve uşakları; o yapının içinde, yapıcısını övmeyi belli ki unutmuşlar. Firavun Keops'un adını onurlandıran bir tek işaret yoktur. Bu Firavun'un herhangi bir kahramanlığı, tek bir kelimeyle yâd edilmemektedir. Hiçbir tanrı, hiçbir tanrıça da ululanmamaktadır burada. Hiçbir ata yâd edilmemektedir, tavana da hiçbir dua kaydedilmemiştir. Keops Piramidi'nin bütün duvarları, koridorları ve odaları, cilâlı gibi dümdüzdür. Geçmişte de, üstlerine en küçük bir hiyeroglif yazılmamıştı. İsimsizlik burada yüceltilmiştir.

Ama durun! Gantenbrink Geçidi'nin sonunda, "Şuut" hiyeroglifleri bulunabilir. Firavun'un; güneşten yanmadan, şemsiyeyle ölen atalarına kavuşabilmesi için tabî. Benim buna ekleyebileceğim bir tek kelime yok!

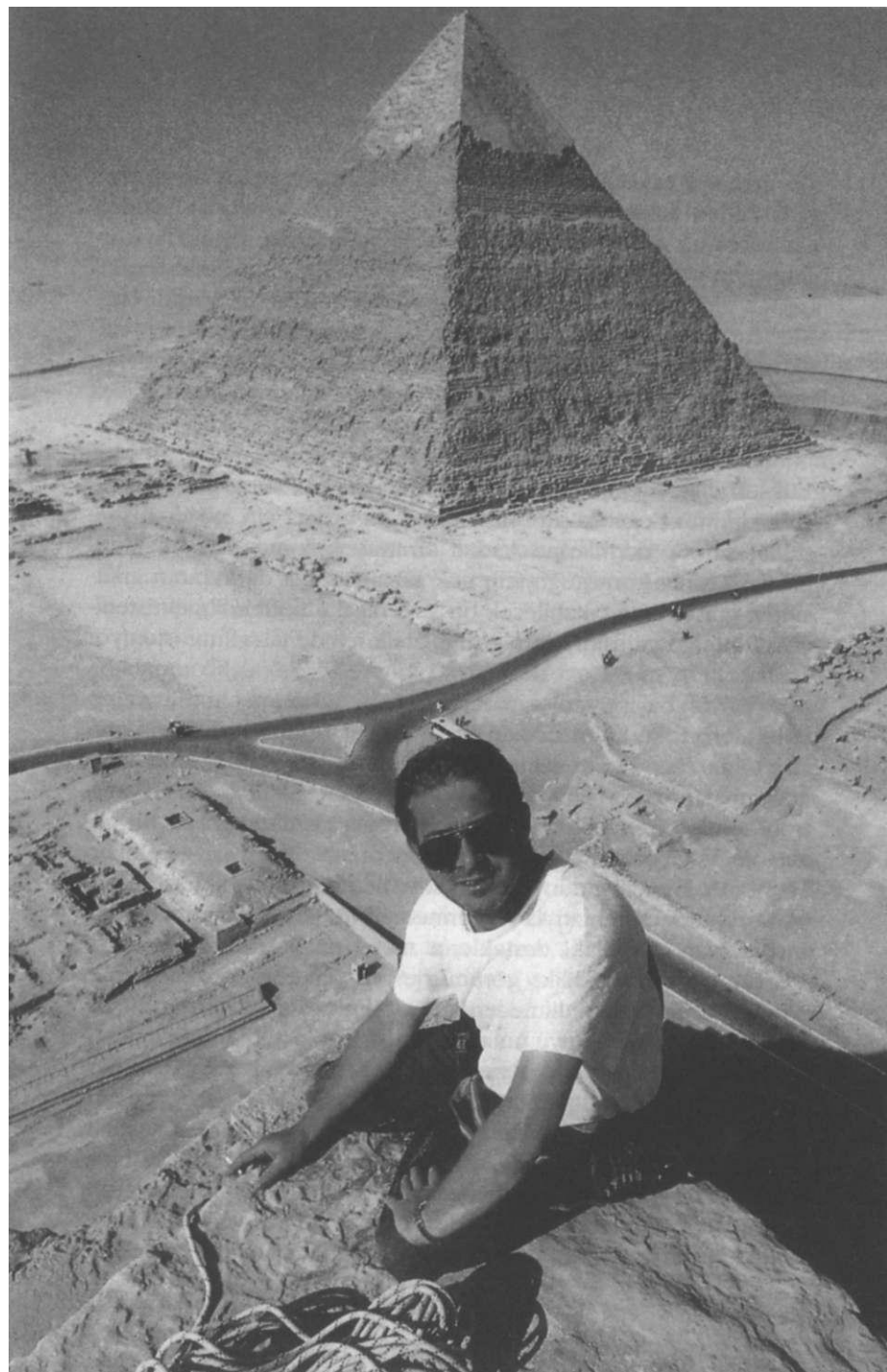
Gantenbrink Geçidi'ndeki kapının sağ alt köşesinde, küçük bir üçgen eksik görünüyor. Robot orada küçük bir siyah toz şeridini yakaladı. Prof. Stadelmann, bunu "model kapıdaki ayrılmış metal desteklerin tozu" olarak anlamlandırdı.

Uzmanların Gantenbrink Geçidi'nin bir "model koridor" olduğu, bunun ucuna da hava sızdırmayacak bir taşın yerleştirildiği görüşüne bakarsak; o zaman bu geçitte en küçük bir esinti olması, bu geçide mühürlenmiş bir mezardaki gibi durgunluk ve sessizliğin egemen olması gerekir. Kapıdaki iki metal destekten, sadece *soldakinden* bir parça kopmuş durumda. Oysa siyah toz, *sağ* köşede. Yoksa cinler mi, bir işler becermiş? Ve her iki metal destek binlerce yılın içinde paslanmış olsalardı, siyah tozun kapının alt kenarında, desteklerin hemen altında bulunması gerekirdi. Ama öyle değil. Küçük üçgenden, çok hafif bir esinti tarafından dağıtılmış gibi dökülüyor. Bu kadarcık bir hava akımı bile, Gantenbrink Geçidi'nin bir devamının olması gerektiğini gösteriyor. Ya da kapının arkasında başka bir girişi de olan bir odanın varlığına. Ayrıca, UPUAUT-Robotu'nun beş milimetre enindeki Lazer ışını, kapının alt kenarının ötesine kaymıştı. İster kapı ister bariyer olsun; o kaya, yere sıkı oturmuş değil. Bu da insanı düşündürmeli değil mi? Belli ki hayır. Egiptologlar en sonunda bir "model koridor" konusunda fikir birliğine vardılar. Öyle olunca da, başkaca esaslı araştırmalar gereksiz oluyor.

Kaybolan İnanırhk

Berlin'deki Mısır Müzesi'nin Müdürü, Dr. Dietrich Wildung; 5 Ağustos 1993'te *Frankfurter Allgemeinen Zeitung*'ta şöyle yazıyordu:

"Egiptologların teknisyene (Rudolf Gantenbrink) müteşekkirmalanan için çok sebep var. Ama o; reklam amaçlı sansasyon haberciliğinin parıltısına karşı koyamıyor ve piramit mistiğinin ve firavun hazinesinin batağında bilinçsizce bocalıyor. O sırada Erich von Däniken devreye girerek, taş blokunun dibindeki siyah tozu,

taşın arkasında Kral Keops'un mumyasının bulunduğunun kanıtı olarak yorumluyor. Dokunulmamış bir kral mumyasının bulunduğu yerin yakınında, Herodot'tan beri insanların hayallerini işleten zengin bir hazine mutlaka vardır. Beylik arkeolojinin otomatığı harekete geçmiştir bile. Dikkatli olunması uyarısında bulunan uzmanlar da, gelenekçi oda allameliğinin safrasından kopmak istemeyen, demode kişiler olarak karalanırlar."

İşte ejiptoloji mavallarının okunduğu ve farklı düşünenlerin karalandığı düzen. Siyah tozu, "taşın arkasında Kral Keops'un mumyasının bulunmasının kanıtı" olarak yorumlamak, hiçbir zaman aklıma gelmemiştir. Bu fikrin sahibi, *The Independent* adlı İngiliz gazetesinin muhabiri David Keys. Benim Keops Piramidi'yle ve burada bulunması olası bir altın hazinesi arasında bağlantı kurmamamın nedeni, piramidin değil bir sanduka içermesi, Keops'a ait oluşuna dahi inanmamam. Öyleyse Gantenbrink Geçidi'ni tıkayan kayanın arkasında ne bulunabilir?

Büyük bir olasılıkla, henüz keşfedilmemiş çok sayıda odada da bulunanlar: On dördüncü yüzyılın Arap tarihçilerinin de belirttikleri gibi, her türlü el yazmaları ve belgeler.

David Keys, başka bir acayıplığe de dikkati çekti: Kraliçe Odası'ndan Kral Odası'na kadarki yükseklik farkı, 21,5 m. dir. Kral Odası'yla Gantenbrink Geçidi'nin ucundaki kapı arasındaki yükseklik farkı da aynen bu kadardır. Bu rastlantı mıdır, yoksa bir odanın varlığının kanıtı mı?

Bana bir sürü iftira yağdıran Dr. Dietrich Wildung, Uluslararası Ejiptologlar Birliği'nin Başkanı'dır. *SFB* radyo kanalındaki bir söyleşide kanaatini şu sözlerle açıklamıştır: "Herkesi, malımızla mutlu etmek mecburiyeti gibi bir kuruntumuz yok... Herkes için kapsamlı bir arkeoloji gibi, bütün dünyayı mutlu edecek bir vizyon; tek kelimeyle saçmadır."

Ejiptoloji loncasının şefleri böyle düşündüklerine göre, kamuoyu onları zerrece ilgilendirmiyordur. Keops Piramidi'nde hiç, ama hiçbir şey bulunmadığını bildiklerine göre; ejiptolog olmayanların fikirlerini okumanın veya dinlemenin anlamı var mı? Kamu niçin, bu prenslerin değişmeyen çevresini finanse ediyor? Prensler de, tebalarına hiçbir zaman hesap vermemişlerdir.

Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün uzmanları, şimdi de Kraliçe Odası'ndan çıkan kuzey geçidini incelemek istiyorlar. Rudolf Gantenbrink de aynı şeyi düşünmüştü. Ama ben, niçin önce ev ödevlerinin bitirilmediğini sormak istiyorum? Kapının nasıl açılacağına, delineceğine, hattâ asitle eritilebileceğine dair çeşitli öneriler vardır. Bir Rudolf Gantenbrink'in fikri, iş ortaklığı ve uzmanlık bilgisi; niçin birdenbire reddediliyor? Genelde aklı başında ve esprili olan akademisyenler, nasıl oluyor da bu şekilde kaçıkça ve kıskançlıkla tepki gösterebiliyorlar?

Sanırım, bu işte kıskançlıktan daha başka bir şeyler de var. Yüksek düzeydeki ejiptolojinin temsilcileri, arkeolog olmayan biri beklenmedik bir keşifte bulunmayı başardığı için, gücenmiş ve ruhlannın tâ derinlerine kadar kırılmış bulunuyorlar. Gantenbrink, basınla konuştuğu için çok kızgınlar. Ya da kapının arkasında, gün ışığına çıkabilecek bir şey; hasır altı mı edilmek isteniyor? Binlerce yıl saklı kalanların, gizlilik içinde tasnifi mi isteniyor acaba?

Böyle bir serzenişe kızarak, tepki göstermenin bir yararı yok. Gerçek şu ki, Mısır'daki bilim adamları kamuoyu istemiyorlar. Olsa olsa kendi kamplarından çıkabilecek, sansür edilmiş açıklamalara razı olabilirler. Gantenbrink Geçidi'nin devamı araştırılırken, esrarengiz kapı da kınılırken veya delinirken; hiçbir gazetecinin, hiçbir tarafsız gözlemcinin orada olmaması gerekiyor. Hiçbir TV kamerası dünyaya resimler iletmemeli veya geçidin duvarlarını tüm ayrıntılarıyla göstermemeli. Başka bir bilim dalından hiçbir grup, kapıdaki desteklerin metal analizlerini yapmamalı. Ve bu çocukça gizlilik, görünürde; sırf ejiptologların, sükûnet içinde ve rahatsız edilmeden çalışabilmeleri için sürdürülüyor. Ben de böyle bir arzuyu anlayışla karşılarım; ama bu kez söz konusu olan, önemsiz bir mezar değil, insanlığı binlerce yıldan beri büyüleyen Büyük Piramit. Söz konusu olan; bu gezegenin en dev yapısı, dünyanın harikalarından biri, etrafında binlerce yıldan beri efsaneler ve söylentiler örülmüş bir anıt. Ejiptoloji, burada; kamuya doğru ve bilimsel açıdan net yöntemlerini göstermek için, eşsiz bir fırsatı kaçınıyor. Her köşede sırların ve komploların kokusunu alan hayalcilerle spekülasyonculara; neyin gerçek ol-

duğunu ve neyin olmadığını kanıtlamak imkânını göz ardı ediyorlar.

Yoksa Gantenbrink Geçidi'nin arkasından bir şeylerin ortaya çıkmasından mı korkuluyor? Eski arkeologlar, bu kadar cimri davranmazlardı. Tutankhamon'un ve Sechemchet'in mezarlarının açılışında, gazetecilerin de bulunmasına izin verilmişti. Aradan geçen zaman içinde, bütün dünyayı kapsayan medya ağları kuruldu; Gantenbrink'in Robotu'nun Büyük Piramitten yayabileceği canlı resimler, eşzamanlı olarak bütün odalarda ve sinema salonlarında görülebilirdi. Böyle bir durumda; gazeteciler sürü halinde Kraliçe Odası'na akın etmezler, uzmanlar da çalışmalarını sakın bir hava içinde titizce sürdürebilirlerdi. Ama keşifler yapılırken, canlı olarak alınmış resimlerin bulunması gerekir. Günler, haftalar, aylar sonra yayılan kesilip çırpılmış ve yapmacıklı altyazılarla bezenmiş resimler değil.

Amerikalıların Ay'a ayak basmak gibi bir olayı, gizlice başarıldıklarını düşünün. NASA'nın da haftalardan sonra dünyaya sansür edilmiş resimler verdiğini. O zaman kopacak öfke feryatları haklı olurdu. Bizden ne gizlemek istiyorsunuz? Niçin işin başından beri, kartlarınızı açık oynamıyorsunuz? Vergi mükellefi, niçin onu erginleşmemiş sayan bir kuruluşu finanse etsin?

Ama gerek Alman Arkeoloji Enstitüsü'nün egiptologları, gerekse Mısır'ın Asariatika İdaresi; şeffaflıktan çekiniyorlar. Kamuoyundan çekinen ve davranışlarını bir açmazlık perdesinin arkasında gizlemeye çalışan; mutlaka saklanacak bir şeyi vardır. Ve gizlemeye çalışan, daha sonra aldatmaya çalışmak zorundadır. Egiptologların "bilgilendirme politikası" sır küplüğünü sürdürdüğü takdirde; insanların da açıklamalarına inanmaları için bir neden yoktur. Sonuçta bazı dürüst kişiler, ciddi bir tavırla; Gantenbrink Geçidi'nin kapısının arkasında, tahmin edildiği gibi hiçbir şey bulunmadığını bildirseler bile, kimse inanmayacaktır. O şansı kaybetmişlerdir çünkü.

Eski Roma'nın tarihçisi Cornelius Tacitus (İ.S. 55-120), iyi bilmişti: "Eleştirilere kızan, o eleştirileri hak ettiğini itiraf ediyor demektir."

SON

Erich von Däniken, binlerce yıl öncesinden insanların dilinde günümüze kadar gelmiş söylentilerde; eski tarihlerde uzaydan gelen zeki yaratıklarla kurulan bir iletişimin izlerini, işaretlerini ve mesajlarını arıyor. Dinsel görüşlerin anlamını ve anlamsızlığını konu alan yorumlarının merkezinde Eski Ahit'in metinleri yer alıyor. Yazar bu arada eski Yahudi destan ve efsanelerinden, eski tarihçilerin raporlarından, bunlardan başka Hint, Babil ve Pers anlatılarından da yararlanıyor.

Onun için büyük önem taşıyan bir nokta da Ahitlerde o kadar ululanan "Uluların Ulusu"nun, tektanrılı dinlerden olanların Tanrı'sı imajına uymasıydı. Çünkü bu "kadirimutlak" Tanrı'ya, Uluların Ulusu'nun çok kez kusurlu davranışlarıyla çelişen nitelikler yakıştırılmaktadır. Kendilerini, yerine göre insanlara gösteren bu "Uluların Ulusu" şu halde kimdi?

Erich von Däniken, ayrıca melez varlıklarla devlerin tanımlamalarını, Tanrı oğullarıyla insanların kadınları arasındaki birleşmelere ilişkin anlatıları, İbrahim ve Hanoh Peygamberler'in dünyanın dışına kaçırılmalarını sorgulamaktadır. Ve birçok dinlere bağlı insanların, kurtuluşla bir zamanlar dünyayı ziyaret etmiş olan üstün varlıkların dönüşü arasında bağlantı kurduklarını görmüştür. Tüm Mesih tasavvurları böylece çok eski evrensel bir vaadin temelinde yatmaktadır: Yine geleceğiz!

Birçok kültür ve dinlerde nasıl oluyor da insanları kurtaracak olan bir Mesih bekleniyor? **Erich von Däniken**, insanlarda kuşaktan kuşağa geçmiş inanışları incelemekte ve şaşılacak keşiflerde bulunmaktadır. Bu arada Mesih beklentilerinin ardında, insanların, günün birinde döneceklerini vaat etmiş bulunan çok zeki varlıklarla ilgili deneyimlerinin yer aldığını ortaya çıkartmakta ve son olarak da Keops Piramidi'ndeki en yeni ve çok etkileyici keşifleri irdelemektedir.

Erich von Däniken, 1935'te İsviçre'de, Zofingen'de doğmuştu. 1968'de ilk eseri olan "Geleceğin Anıları" bestseller listesinde yer almıştır. Bu ilki, 28 eser daha izlemiştir.

Erich von Däniken 20 yılı aşkın zamandır konferanslar vermektedir. Araştırmalarından dolayı uluslararası düzeyde birçok ödül almıştır.

İnkılâp Kitabevi

